

İşgalciler Şokta!

vurulmuş, şaşkın, aciz, yenilgiye mahkum!

Irak Bağımsızlık Savaşı Büyüyor!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 84 / Tarih: 2 Kasım 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com Mail:info@ekmekveadalet.com

F tiplerinde
direniş 4. yılında

10. ekip ölüm
yürüyüşünde

Ne
AKP
Ne
Ordu

HALKIN İKTİDARI

*Vatansever, devrimci gençlik
YÖK'e, işgal ortaklığına,
tecrite karşı Ankara'ya yürüyor*

hiçbir teknoloji halkın gücüyle boy ölçüşemez...

Aynı gün, aynı anda, onlarca hedefe karşı büyük eylemler gerçekleştiriyor Irak'lı bağımsızlık savaşçıları... "Direnişçilere istihbarat sızıyor" diye yakınıyor işgalciler...

Nasıl sızmasın, neden sızmasın, dağ taş Irak'lı dolu. Çünkü orası Iraklılar'ın ülkesi.

Hiçbir işgalci, hiç bir zaman işgal ettikleri topraklarda mutlak güven içinde olamaz.

Bien Hoa Hava Üssü, Amerikalılar'ın işgal ettikleri Vietnam'da kurdukları bir üstür. Yerlerinden yurtlarından edilmiş 35 bin Vietnamlı köylünün yerleştirildiği "stratejik köyler"le çevrilmiştir üs. Köylüler, "Viet-kong sızmalarına" karşı bir önlem olarak üssün çevresine yerleştirilmişlerdi. Stratejik köyler ise 70 adet askeri mevziden oluşan bir halka ile korunmakta, bunlara ilaveten 5 sıra dikenli tel, mayın tarlası, zırhlı araçlarla donatılmış devriyeler, köpekli gözçüler vardı. Yankiler bu sistemi "aşılmaz savunma" diye adlandııyorlardı. Görünüşe bakılırsa, pek de haksız değillerdi.

Fakat sistemin bir zaafı vardı. Stratejik köylere yerleştirilenler, Vietnamlıydı. Tepesine bombalar yağdı-

rılan, topraklarının önemli bir bölümü yankilerin işgali altında olan bir halkın parçasıydılar.

Köylerdeki gençler yankilere karşı öfke doluydu. Bir grup genç, bir süre sonra ellerine geçirebildikleri silahlarla ormana çıktılar. Gerçekten ellerindekilere silah da denilemezdi. Hepsi çapa ve bıçaktan ibaretti. Bunlarla ormanda, bambudan mızraklar yaptılar. Mızraklarla Amerikan askerlerine tuzak kurup düşmandan ilk gerçek silahlarını elde ettiler. Ateşli silahları çoğalınca köylerden yeni gençler geldi yanlarına. Giderek kalabalıklaştılar.

Daha sonra üssün istihbaratını çıkarmaya başladılar. Kek satan yaşlı kadınların, subayların ayakkaabalarını parlatan boyacı çocukların, çiçek toplayıp satan genç kızların, zorla üs içerisinde çalıştırılan köy gençlerinin yardımıyla yavaş yavaş üssün mükemmel bir plan çıkartıldı. Uçakların park yerlerinden, mayın tarlalarının yerlerine, gözçülerin alışkanlıklarına kadar her şey öğrenildi.

Haftalarca süren çalışmalarla yüzlerce kişi katılır. Fakat düşman hiçbir şeyden şüphelenmez. Ve nihayet, köylerden gençlerin ve gerillanın saldırısı sonucu o zamana kadar askerlik tarihinde kaydedilen en büyük "hava zaferi" kazanılır.

15 dakika içerisinde ve üstelik bir tek adam kaybetmeksizin 58 uçak

tahrip edilir. Teneke yığınının dönüştürülen uçaklardan 21'i B-57, 11'i Skyraider, biri U-2 casus uçağı ve üçü helikopterdi.

Teknolojik üstünlük elbette önemlidir, ama belirleyici değildir. Eğer karşısında direnen bir halk varsa, o teknoloji "yetersiz" kalmaya mahkumdur. Bağımsızlık ve özgürlük düşüncesiyle yoğrulmuş insan, icat edilmiş en güçlü silahahtan daha güçlü bir silahtır çünkü.

ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'ın kaldığı El Reşid Otel'i'nin füzeler tarafından vurulmasının ardından "El Reşid otelinin müdürünün eski BAAS'cı olduğu, eyleme onun yardımcı olmuş olabileceği" iddiası vardı. Öyle ki, Irak Geçici Yönetim Konseyi, belki bizi zehirlerler diye El Reşid Otel'i'nden yemek almaya son vermiş.

İşgalci de, işbirlikçisi de korku içinde. Saldırının nereden geleceği belli değil ki? Sonuçta, her yerde Iraklılar var. Çünkü orası Iraklıların ülkesi. Şu veya bu nedenle işgal yönetimi altında çalışmayı kabul etmiş Iraklılar'a bile güvenemez işgalciler; ya onun da beyninde, yüreğinde bir nebze ulusal onur duygusu kalmışsa... Bien Hoa Üssü'nü yerle bir eden, El Reşid Otel'i'ni delik deşik eden, korunaklı gökdelenlerinde tekeli burjuvaları vuran halklarla kim nasıl başedebilir ki?

Soygun cumhuriyeti'nin aç bırakılmış vatandaşları! Cumhuriyetiniz kutlu olsun!

Cumhuriyetin 80. yılını, belediyelerin açlar, yoksullar için kurduğu iftar çadırlarında kutladılar(!) onlar.

Cumhuriyet, 80 yılda onlara kendi evlerinde bir sofraya kurup iftar açacak kadar ekmek bile vermemişti.

Çünkü bu 'soygun cumhuriyeti'ydi. Soya soya, işte böyle aşevlerine, açlık çadırlarına muhtaç hale getirmişti halkı. Soya soya, dilenci haline getirmişti.

Soygun cumhuriyeti'nin islamcılıkla, milliyetçilikle aldatılmış vatandaşları! Ramazanınız mübarek olsun!

Halk devrimci olmasın da ne olursa olsun politikası izledi bu cumhuriyet, 80 yıldır. Milliyetçilikle kandıra kandıra, islamcılıkla en temiz duyguları istismar ede ede, halkı soygun cumhuriyeti'ne yedeklediler. Milliyetçilik adına Amerikanın uşağı, islamcılık adına siyonizmin mütefiği yapıldı bu cumhuriyet. Halk onlarca seçimde riyakar partiler tarafından aldatıldı. Kaç defa kemer sıkurdılar, üçyüz, beşyüz gün sonra refaha kavuşacağız diye. İşte sonucunda bu çadırlara muhtaç ettiler. Şimdi "islamcı" AKP var hükümet

koltuğunda. Ne değişen bir şey var, ne düzelen. İftar çadırı değil bunlar, açlık çadırı! Düzenin utanç çadırı!

Soygun cumhuriyeti'nin aç bırakılan, aşağılanan, zulmedilen vatandaşları! Halk cumhuriyetinin onurlu, özgür, eşit vatandaşları olmak için verdiğimiz kavgaya da, kutlu ve mübarek bir kavgadır!

Günah dediler, yasak dediler, sömürüye, zulme boyun eğmeyi öğretiler. Sonuç ortada. Yıkmalıyız bu açlık çadırlarını. Haksızlığın, adaletsizliğin cumhuriyetine karşı mücadele etmek, her müslümanın, her vatanseverin görevidir. Oligarşinin cumhuriyetine karşı mücadele, en büyük ibadet, en büyük vatanseverliktir.

ÇAĞRI DUYURU

Haklar ve Özgürlükler Cephesi 1. Sayı

TEMEL HAKLAR GECESİ

YER: Labella Düşün Salonu. Osmanbey-İstanbul.

Tarih: 9 Kasım 2003 Saat: 18.30-21.00

İçerik: Irak'a asker gönderme ve tecrit

Dia gösterimi, şiir, türküler, konuşmalar... Sunucu: Mehmet Özer

Katılımlar;

Şairler: Ruhan Mavruk, Mehmet Özer, İbrahim Karaca

Sanatçılar: Grup Yorum, Zeynel Aba, MKM'den Ozan

İrribat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65

Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.

Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Sağlık Emekçileri Alanlarda!

SES üyesi sağlık emekçileri, Plan ve Bütçe Komisyonu'na sunacakları taleplerin kabul edilmesi için 3 Kasım'da alanlarda olacaklar!

SES'liler ve Türk Tabipler Birliği'ne bağlı hekimler, 5 Kasım'da çalışmayacaklar!

Ekmek Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışli Müdürü: Can Erkan

Adresi: İnebey Mahallesi İnkalap Caddesi Oto Han

55/54 Akarsay Fatih İstanbul

İrribat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65

Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.

Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000

Avrupa: 3 Euro

Almanya: 3 Euro

Bürolarımız

Yalova: Yalova - Yenilerist. 507-A

Tel: 0048 221 280 87 74

Faks: 0049 221 280 90 84

E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İy Ham ankası Özcan Apt. No:10/2

Tel-faks: 0 322 331 17 25

Akarsay: GİM Bakan Onur İğnani Kat: 6 Daire: 151 Kızılay

Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 262 223 87 18

Batı: Beşiktaş Cad. Göl İy Ham

Daire: 25/4 Haykeli Tel-faks: 0 224 224 93 97

Gaziantep: Karatlı Mahallesi Gaziler Caddesi Yenierler Sokak No:27

Daire:10 Şahinbey

Hopa: Hopa İy Merkez Zemin Kat No: 1 HOPRA Tel-faks: 0 466 351 42 08

İzmir: Mithi Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköyü İy Merkez Konaklırme

Tel-faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökçe Karan Saray İğnani Kat:7 No:79

Tel-faks: 0 262 331 66 51

Mahmut: Dabakhan Mah. Bakırköy Çarşısı Sanayiyeği İğnani Kat:1 No:43

Tel: 0422 323 24 77

Mersin: Meydan Zeytinlik Caddesi Petek Apartmanı No:26 Kat:1/3

Mersin

Samsun: Talimhane Cad. Bodurcalay İy Ham Kat: 3/42

Samsun: Kemerhaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Puthar

İğnani Kat:1 No:35 Tel-faks: 0462 322 20 88

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İğnani Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Halkın tek seçeneği HALKIN İKTİDARI'dır!*
- 5... *Gençlik, 22 Yıldır YÖK'e Karşı Mücadele Ediyor*
- 6... *Gençlik Kararlılığını Ortaya Koydu*
- 10... *İşgal Ortaklığına Ve Tecrite Son*
- 12... *İslamcılar, kullanılmak tan hiç vazgeçmeyecekler mi?*
- 13... *Devlet için yaptılar!*
- 14... *Önce Aç Bırak, Sonra "Yardım" Et!*
- 15... *Savcı İzinli, Otomatik Silahlı Dernek Araması!*
- 16... *AKP 'Kaynak Sorunu'nu İşçi ve Memurun Sirtından Çözüyor*
- 18... *"Yemek saatimiz bile yok"*
- 19... *Onuncu ölüm orucu ekibi irade savaşında yeni ve güçlü bir hamle dir*
- 20... *AKP'nin, MGK Tavsiyeli Halka Karşı Savaşı*
- 23... *"Resepsiyon krizi" değil, oligarşinin ideolojik krizi*
- 24... *Rektörler ne için yürüdü?*
- 26... *80 yıllık cumhuriyet*
- 28... *Saratoga defol*
- 29... *Hukuksuz Bir Sindirme Saldırısı Olduğu Netleşti*
- 30... *Bağımsızlık Savaşı Büyüyor*
- 33... *Temel Haklar'dan Kü ba'ya Destek Kampanyası*
- 34... *Uyuşturucuya, Fuhuşa, Vozlaşmaya Karşı Kampanya Sürüyor*
- 37... *Devrimcilik, Reformizm ve İktidar Sorunu*
- 41... *11 Milyon Emekçi Genel Greve Çıktı*
- 42... *Bolivya: Bir Halkın İsyanı*
- 45... *Niye kurduk? Niye dağıtıldı?*
- 47... *Katlettiler, korkuları bitmedi!*
- 48... *Armutlu Katliamı*
- 49... *Kahramanlar Ölmez*
- 50... *Köyün Delisi*

Halkın tek seçeneği, HALKIN İKTİDARI'dır!

Bir cephede, IMF'yle anlaşmalar, Amerika'nın isteklerini yerine getirme ve halka karşı baskı ve terörü sürdürme cephesinde AKP ve Genelkurmay arasında tam bir uyum tablosu varken, ve onların bu "uyum"unun sözü fazla edilmeyen, AKP-Genelkurmay çelişkisi özel bir biçimde öne çıkarılıyor. "Cumhuriyete Saygı" yürüyüşü üzerine karşılıklı meydan okunuyor, 29 Ekim resepsiyonu bitiyor, "resepsiyon krizi" bitmiyor. AKP ve Genelkurmay arasındaki bu kavga, bu iktidar çatışması, halkın kavgası değildir. Emperyalizmin ve işbirlikçi tekellerin çıkarlarını kim daha iyi savunacak, iktidar nimetlerinden kim daha fazla yararlanacak? Bunun savaşidir.

AKP ve Genelkurmay arasındaki işbirlikçilik-halk düşmanlığı ittifakının sözü edilmeyen, çoğu suni çelişkilerinin öne çıkarılması, her iki tarafın da halkı bu çatışmanın tarafı haline getirmek istemesindendir. Her iki taraf aynı zamanda bu çelişkiyi öne çıkararak kendi tabanlarını oyalamakta, işbirlikçiliklerini, tekelliliklerini gizlemek istemektedirler. Bu çatışmada AKP'den yana olmak da, Genelkurmay'dan yana olmak da, neticede **düzendenden yana** olmaktadır.

AKP'nin de, generallerin de, mayaları aynıdır. İki "taraf" da kapitalisttir, tekellerden yanadırlar, işbirlikçidirler. Hem birbirlerini kullanırlar, hem birbirleriyle iktidar kavgası yaparlar. Biri laik, diğeri anti-laik! Ama halkın karşısında sarsılmaz bir ittifakları var. Kullandıkları kavramların esasına bakılırsa, görülür ki, laiklik de, islamcılık da, Cumhuriyet tarihi boyunca düzeni sürdürmek için kullanılmıştır. Ordu islamı ve islamcılar, islamcılar orduyu kullanmıştır. İkisinde de amaç mevcut sömürü düzenini sürdürmektir. Bir taraf, öbür tarafın çıkarlarını zedeleyecek, önüne engel çıkaracak kadar palazlandığında, iç çelişkileri ön plana çıkmış, ama bu çelişkileri de yine düzen içinde kalmıştır.

Tablo, tüm riyakarlığı ortaya koyuyor: Genelkurmaycı YÖK, "laik ve demokratik Türkiye'yi savunmak" adına AKP'ye karşı bayrak açtı. AKP "demokrasiyi geliştirmek" adına MGK'ya karşı çıkıyor. İster AKP'yi, ister YÖK'ü alın ele; tarihleri boyunca hiçbir demokratik hakkın yanında görünmemişlerdir. Haklar ve özgürlükler için hiçbir mücadelenin içinde olmamışlardır. Ordu ise malum; haklar ve özgürlükler mücadelesinin karşısındaki baskı mekanizmasıdır. AKP de, Genelkurmay da provokasyonların, Susurlukların, infazların, faili meçhullerin savunucusu olmakta hemfikirdirler.

Düzenin bir gücüne karşı, düzenin bir başka gücünden yana olmak, halklar için "zulümlerden zulüm beğenmek"ten başka bir şey değildir. AKP'yi veya Genelkurmay'ı veya onların dışındaki bir düzen partisini desteklemek, açlığının, yoksulluğunun sürmesine onay vermektir. Elbette, halkın önemli bir bölümü bu gerçeğin farkındadır da. Fakat terör ve demagojiyle, düzen partilerinin dışında bir alternatif düşünmesi engellenmiş, "ne yapalım, kimi destekleyelim?" çaresizliğine düşmüştür. 80 yıllık cumhuriyet, bir terör cumhuriyetidir. 80 yıllık tarih, halka karşı terör tarihidir. Yüzbinlerin katledildiği, milyonların işkence ve hapisanelerden geçirildiği ve akla gelebilecek her yöntemle cezalandırılıp mağdur edildiği bu terör tarihi, kitlelerin bilincinde adına "korku" dediğimiz olguyu yerleştirmiştir. O hale gelmiştir ki "devrim"i

anınca akla işkence, “düzeni yıkmak” deyince akla “hapislik” gelmektedir.

Terörün ve demagojinin yarattığı bu büyük tahribata karşı, solun, devrimcilerin, demokratların, vatanseverlerin görevi, şu veya bu düzen gücünü, düzenin parlamentosunu öne çıkarmak olamaz. Tersine, devrim ve halkın iktidarı açıkça, cüretle telaffuz edilmeli, halka bu hedef gösterilmelidir. Terörü ve demagojiyi etkisizleştirmenin bir yolu da buradan geçer. Halk, haklılık ve meşruluk bilinciyle diki-lebilir faşizmin karşısına. Bu bilinci geri plana iten her slogan, her politika, düzeni güçlendirir. Susurluk döneminde, 28 Şubat’ta böyle olmuştur. Devrimciler, iktidar hedefini öne çıkarmadığı, bunu halka maledemediği sürece, oligarşi halka karşı manevra yapma zemini bulacak, bir gücü teşhir olurken, bir başkasını öne çıkarabilecektir. İktidar perspektifinden uzak, düzen içi hesaplara yakın bir sol ise, tam bu noktada oligarşinin işini kolaylaştırır. TÜSİAD’ı demokratikleşme mücadelesinin ittifakları arasında görenler, orduyu “ile-rici” olarak niteleyenler, SHP’den “çözüm” bekleyenler, AB’den demokrasi umanlar solda bolcadır. Böyle bir sol, elbette “halkın iktidarı” hedefi için mücadele edemez, halka alternatif gösteremez. O Refahyol’a karşı Genelkurmay’la, Susurluk’a karşı TÜSİAD’la, Amerika’ya karşı AB’yle kolkola girerek, düzenin ömrünü uzatır ve kitleleri de egemenler arası çelişkilerde taraf olmaya yöneltir.

Ezilenler, şu veya bu egemen güç adına değil, kendi iktidarı için savaşımaya başladıklarında, o ülkenin tarihi de kesin bir değişim içine girmiş demektir. Halkın kendi iktidarı için savaşı, egemen sınıf iktidarının sonunun başlangıcıdır. Böyle olduğu içindir ki, yüzyıllardır egemen sınıflar halkı bundan uzak tutmaya çalışıyorlar. Düzen güçlerinin tüm çabaları bunu sağlamak içindir. Apolitikleştir-

Hükümetler emperyalizmin hükümetidir. Ordu emperyalizmin ordusudur. Onlar ne isterse, hükümet de, ordu da onu yapacaktır. Böyle bir düzende, ezilenlerin tek seçeneği, halkın iktidarı için mücadeledir. Bunun dışındaki tüm seçenekler, emperyalizmin yönetimini, dolayısıyla açlığı ve zulmü sürdürür.

me politikaları, devrimci örgütlenmelere karşı imha yöntemleri, politika-nın zenginlerin ve elitlerin işi haline getirilmesi bunun içindir. Devrimci halk hareketleri bunun için “üç beş baldırı çıplak mı yönetecek bu ülkeyi” diye aşağılanır. Evet, baldırı çıplaklar yönetmeli bu ülkeyi. O baldırı çıplaklar, kendilerini en iyi biçimde eğit-

meyi, yetkinleşmeyi kısa zamanda başara-caklardır, bundan kimsenin şüphesi olmasın.

Çorap işçilerinin geçen hafta dergimizde de yayınlanan taleplerine bakın: **“İnsanca yaşanacak bir ücret, 8 saat çalışma hakkı, sigorta ve sendikali çalışma hakkı.”** Oysa takvimler 1803’ü değil, 2003’ü gösteriyor. Bunlar, 1800’lü yılların talepleridir. Uygulanan politikalarla işçi sınıfını, o yıllara döndürmüşlerdir. Küreselleşme, globalleşme, teknolojik devrim, sanayi sonrası toplum, bilgi toplumu sözlerinin ardında işte bu gerçek vardır. İşçileri bunları talep etmek zorunda bırakan ordusuyla, tüm düzen partileriyle bu düzendir. Bu durum aynı zamanda hem kitlelerin somut **güncel yakıcı sorunları doğrultusunda mücadelelenin önemini**, fakat hem de mücadeledenin “ekonomizmin” sınırlarında bırakılmayıp **iktidar mücadelesine kanallı edilmesinin zorunluluğunu** gösterir. Hak gaspları o kadar boyutlu ve iktidarın baskıları o kadar yoğun ve süreklidir ki, ekonomist, düzen içi bir bakış açısıyla hak mücadelesi yürütülemez. Siyasi mücadeleden, yani iktidar mücadelesinden kopuk bir “ekonomik-demokratik” mücadele anlayışı, ekonomik-demokratik hakların kazanılmasını sağlayamaz.

Düzen partilerinin “farklılıkları”, IMF ve MGK tarafından asgariye indirilmiştir. Öyle ki, hiç bir düzen partisinin kendi “programı” doğrultusunda manevra alanı dahi yoktur. Bu nedenle şu düzen partisine karşı öteki düzen partisini desteklemek, kitlelere bir nefes alma imkanı bile veremez. AKP iktidarını kimileri, “IMF programını o da uygular, ama hiç olmazsa haklar ve özgürlükleri biraz genişletir” diye destekliyordu. Benzer gerekçelerle daha önce de kah DSP, kah SHP, kah CHP desteklenmiştir. Oysa, ülke emperyalizme tamamen teslim edilmiştir çoktan. Tüm düzen güçleri işbirlikçileşmiştir. “Birbirinin gözünü oyacak” gibi görünen AKP ve Genelkurmay arasındaki uyum ve ittifakın da nedeni budur. Düzen partilerinin iç politikadaki “özerklik” alanları da, yeni-sömürgelerin görece bağımsızlıkları da bitmiştir. Artık ne islamcı parti islamcılık yapabilir, ne solcusu solculuk, ne milliyetçisi milliyetçilik. Hükümetler emperyalizmin hükümetidir. Ordu emperyalizmin ordusudur. Onlar ne isterse, hükümet de, ordu da onu yapacaktır. Böyle bir düzende, ezilenlerin tek seçeneği, halkın iktidarı için mücadeledir. Bunun dışındaki tüm seçenekler, emperyalizmin yönetimini, dolayısıyla açlığı ve zulmü sürdürür.

Gençlik, 22 Yıldır YÖK'e Karşı Mücadele Ediyor

- ◆ AKP, YÖK'e karşı olduğunu söylüyor; AKP'nin emrindeki polis, YÖK'e karşı mücadele eden gençliğe saldırıyor!
- ◆ AKP'nin YÖK'e muhalefeti, koltuk kavgasından ibarettir. Gençliğin YÖK'e karşı mücadelesi ise, halk için eğitim mücadelesidir.
- ◆ Gençlik 6 Kasım'da sadece YÖK'e değil, anti-emperyalist, anti-faşist geleneğiyle işgal ortaklığına ve tecrite karşı da sesini yükseltecek.
- ◆ Yüksek Öğrenim Gençliği; 6 Kasım 2003'de, Mücadeleyi Büyütmek İçin Alanlarda Olacak! Tüm gençlik, YÖK'e ve AKP'ye karşı birleşmelidir!

AKP iktidara geldiğinden bu yana YÖK daha fazla gündemde. Peki bu "gündem" in muhtevasında ne var?

Sadece koltuk!

Aylardır YÖK konuşuluyor ama, eğitim politikası tartışılmıyor. Üniversitelerdeki anti-demokratik ortam tartışılmıyor. Tekellerin eğitimdeki belirleyiciliği tartışılmıyor. Tartışılan tek şey, YÖK koltuklarında kimlerin oturacağıdır.

Gençliğin 22 yıldır gündeminde YÖK. Çünkü 6 Kasım 1981'de cuntanın emriyle kurulduğundan beri, yirmi yıldır gençliğe kan kusturuyor. O günden bu yana mücadele ediyor gençlik YÖK'e karşı. 1989'dan bu yana ise, Dev-Gençliler'in önderliğinde gelenekselleştirilen 6 Kasım boykotları ve eylemleriyle bu mücadele daha da güçlendi. YÖK'ün atma, uzaklaştırma "ceza"larına, polis terörüne karşı 15 yıldır sürdürülen bir eylem bu. Bugün **Gençlik Dernekleri Federasyonu**'na hayat veren mücadele geleneği de budur. Gençliğin 68'lerdeki, 70'li yıllar boyunca yürüttüğü mücadeleyi, bugüne bağlayan, tüm yozlaştırma politikalarına karşı gençliğin onurunu, yurtseverliğini, halka bağlılığını koruyan bu gelenektir.

Büyük bedeller de ödedi gençlik bu mücadelede. Bu mücadele sürdürülürken, ne AKP'liler, ne de başka düzen partileri yoktu gençliğin yanında. Tersine, muhalefetteyken YÖK'ü değiştireceğiz diyen her parti, iktidarda YÖK'ün savunucusu oldu. YÖK'ü işkencelerle, terörle savundular. YÖK'ün başındaki rektörlerle, dekanlarla içli dışlı olup, gençliğe karşı ittifak yaptılar.

AKP'nin "YÖK muhalefeti" de koltuk kavgası-

dır. Bugünkü YÖK üyeleri, koltuklarından kalksın, islamcı kadrolar o koltuklara otursun diyor.

YÖK'ün eğitim politikasına, YÖK'ün üniversiteleri **ticarileştirme** politikasına, YÖK'ün okulları **kışla** yapmasına itirazı yok.

YÖK'e, AKP'nin kadroları oturduğunda da aynı politikalar sürdürülecek. AKP'ye göre üniversitelerdeki tek "özgürlük" sorunu türban meselesidir. Ama YÖK koltuğuna oturduklarında onu bile çezecekleri şüphelidir. AKP'li rektör ve dekanlar da, AKP'li bakanlar gibi koltuklarını korumak için, çünkü vaatlerini, inançlarını çiğnemekte sakinca görmeyeceklerdir.

Böyle olduğu içindir ki, gençlik hem AKP'ye, hem YÖK'e karşı çıkıyor.

Gençlik, YÖK'ün hamisi, halka, gençliğe karşı uygulanan zulmün yürütücüsü, işgal ortağı Genelkurmay'a da karşı çıkıyor. Provokatör ADKF'lilerin, rektörlerin "Cumhuriyete Saygı" adı verilen Genelkurmaycı yürüyüşlerinde taşıdıkları "ordu göreve" pankartını savunmak için yaptığı "ordu göreve çağrısı gençliğin özlemidir" açıklaması da bayağı bir demagojidir. Gençliğin özlemi, bağımsız, özgür bir ülke, halk için eğitim veren demokratik üniversitelerdir. Gençlik faşist eğitim politikasına, faşist yönetim anlayışına ve bugüne kadar bu anlayışı sürdüren tüm düzen güçlerine karşı çıkıyor.

6 Kasım'da alanlarda vatansever, devrimci gençliğin sesi duyulacak. Bu ses, Türkiye halkları için umut demektir. Halkımız, zulmün, YÖK'ün teslim alamadığı gençliğiyle bir kez daha onur ve gurur duyacak.

Sayı 84

5

2 Kasım
2003

vam eden Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi üyeleri, Kadıköy Haldun Taner Sahnesi önünde toplanarak burada bir açıklama yaptı ve ardından yürüyüşe başladılar. Carfour alışveriş merkezi önüne kadar gelen öğrencilerin önü, burada polis tarafından kesildi. Kitleye saldıran polis, 17 öğrenciyi gözaltına aldı.

“Anlamıyor Musunuz; Sizi Yürütmeyeceğiz”

İki saldırı, onlarca gözaltı ile, gözaltında vahşice yapılan işkencelerle gençliği sindireceklerini hesaplayanlar, yanıldıklarını 28 Ekim günü gördüler. Üçüncü kez, 28 Ekim günü yola çıkan Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi, Bostancı Köprüsü altında toplandı. 25'i yürüyüşçü olmak üzere, 40 kişinin katıldığı bir açıklama yapan gençlik, iki

Gençlik Kararlılığını Ortaya Koydu

Oligarşinin Polisi Üçüncü Kez Yola Çıkan Gençliğe Saldırdı

Sayı 84

6

2 Kasım
2003

30'u aşkın ilde kuruluşunu tamamlayan ve kurulma aşamasında olan Gençlik Dernekleri'nin oluşturduğu, Gençlik Derneği Federasyonu, Girişim olarak yaptığı ilk eylemi olan Ankara yürüyüşünde üçüncü kez polisin saldırısına uğradı.

“YÖK'e, işgal ortaklığına ve tecrite hayır demek için adım adım Ankara yürüyoruz” şiarıyla 23 Ekim'de yola çıkan Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi, hatırlanacağı gibi, Kadıköy'de saldırıya uğramış ve yürüyüşçüler gözaltına alınmıştı. 6 Kasım'da Ankara'da olmayı ve YÖK'ü protesto mitingine katılmayı hedefleyen gençlik, demokratik hakkını kullanmakta ısrar etti.

İkinci Kez Yola Çıktılar

Gözaltılardan, saldırılardan yılmayan gençliğin, “YÖK'e, İşgal Ortaklığına ve Tecrite Hayır” şiarı 25 Ekim günü yine duyuldu. Gözaltından çıkar çıkmaz ikinci kez Ankara yürüyüşüne kaldıkları yerden de-

yürüyüşün yasadışı saldırılarla engellendiğini anlatarak, “Adım adım Ankara'ya yürüyeceğiz” dedi. Açıklamada yürüyüşün gerekçesi şu sözlerle ifade edildi: “Yürüyoruz, çünkü YÖK'e karşıyız, Yürüyoruz, çünkü ülkemiz hapishanelerinde, F tiplerinde tecrit var, yürüyoruz, çünkü Irak halkı işgal altında ve iktidar işgalin ortaklığını yapıyor.”

Üzerine giydikleri, 'YÖK'e, işgal ortaklığına ve tecrite hayır demek için Ankara'ya yürüyoruz' yazılı önlüklerle yürümeye başlayan, Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi üyelerinin bu en demokratik hakkı, daha on metre yürümeden çevik kuvvet ve sivil polislerin saldırısı ile engellendi. Bu sırada, sivil polislerin, “sizi yürütmeyeceğiz, daha anlamadınız mı” demesi, AKP iktidarının, halkın hak ve özgürlüklerini engelleme, özelde Gençlik Derneklerinin demokratik haklarına saldırma konusunda polise tam yetki verdiğini gözler önüne

ADIM ADIM ANKARA YÜRÜYÜŞÜ... AKP; gençliğin demokratik eylemleriyle taleplerini dile getirmesini istemiyor, terörle, baskıyla susturmak istiyor. AKP; Gençliğin, işgale karşı çıkmasından, tecrit zulmüne dur demesinden, YÖK'e ve YEK aldatmacasına hayır demesinden, işgal ortaklığını lanetleyip bağımsızlık şiarını haykırmamasından; dünya ve ülke sorunlarıyla ilgilenmesinden; gençliğin politikleşmesinden KORKUYOR!

serdi.

Yürümekte kararlılığını ortaya koyan Federasyon Girişimi üyelerine saldıran polis, 28 kişiyi gözaltına alarak işkencehaneye taşıdı.

6 Kasım'da Kızılay'dayız

Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi, demokratik hakkını kullanma, işgal ortaklığını, tecriti ve YÖK'ü poroteste etmede ısrarı ile kararlılığını ortaya koydu. Bu kararlılığın, 6 Kasım'da Ankara Kızılay'da olması engellenemez. Nitekim görüştüğümüz, Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi üyeleri, 6 Kasım günü Ankara'da olacaklarını belirttiler.

Bu arada 6 Kasım yaklaşırken gençliğe yönelik baskı ve gözaltılar da arttı. Malatya'da dernekler, dergi büroları basılırken, Ankara'da onlarca öğrenci gözaltına alınarak gözdağı verildi. Gençlik örgütlenmeleri ise, o gün Kızılay'da olacaklarını açıklamaya devam ediyorlar.

28 Ekim günü Beyazıt Meydanı'nda toplanan öğrenciler, 6 Kasım'da ülke genelinde gösteriler düzenleyeceklerini açıkladılar. "Ne AKP ne YÖK, Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek" ve "İşgale ve Tasarıya Geçit Yok" yazılı pankartlar açan gençlik, hükümet ile YÖK arasındaki kavganın iktidar kavgası olduğunu belirttiler.

24 Ekim günü Ankara Yüksel Caddesi'nde toplanan, aralarında Ankara Gençlik Derneği'nin de bulunduğu birçok gençlik örgütlenmesi 6 Kasım'da alanlarda, Kızılay'da olacaklarını açıkladılar. 200 öğrencinin katıldığı ve "İşgale, YÖK'e Hayır" ortak pankartının açıldığı eylemde, Ankara'ya yürümek isterken gözaltına alınan Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimcilerinin serbest bırakılması istenirken, "F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganları atıldı.

Gençlik Vahşi İşkenceyi Anlattı

Yaşanan gözaltılarla ilgili olarak Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nde 26 Ekim günü bir basın toplantısı düzenleyen Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi üyeleri, gözaltında yaşadıkları işkenceyi anlattılar.

"Bizler ülkemizin vatansever gençliği olarak Irak'ta haydutça süren işgale, AKP iktidarı eliyle sürdürülen işgal ortaklığına karşı mücadele etmeye, direnen halkların yanında olmaya devam edeceğiz. F tipi tabutluklarda sürdürülen tecrite karşı mücadeleyi vazgeçilmez bir görev olarak görüyoruz. Tutsakların tabutluklara diri diri gömülmesine karşı çıkıyoruz." sözleriyle açıklamaya başlayan gençlik, saldırıların nedeninin de bunlar olduğunu dile getirdi.

Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi adına yapılan açıklamanın ardından ise, gözaltında en fazla işkenceye maruz kalan öğrencilerden Mehmet Yayla yaşadıklarını anlattı.

: Saldırıya Suç Duyurusu

Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi üyesi öğrenciler, ikinci kez yürümek isterken yaşanan saldırının ardından, gözaltında işkence yapan ve kendilerini gözaltına alan polisler hakkında suç duyurusunda bulundular. 27 Ekim günü Sulthanahmet Adliyesi'ne yapılan suç duyurusunun ardından, Federasyon Girişimi adına açıklama yapan Hasan Selim Gönen, ertesi günü üçüncü kez yola çıkacaklarını belirterek, "Saldırılarda arkadaşlarımıza işkence yapıldı, pek çoğu ağır yaralandı. Bizi gözaltına alan polisler hakkında yasal işlem yapılmasını istiyoruz. Hiçbir güç bizi bu yürüyüşten alıkoyamaz." dedi. Gönen, saldırıların, gözaltıların AKP iktidarının gerçek yüzünü ortaya koyduğunu dile getirdi ve "sorumlular yargılsın" dedi.

: Saldırlara Protesto

Gençliğin Ankara yürüyüşüne yönelik saldırılar Temel Haklar tarafından protesto edildi. AB'ye uyum yasalarının, demokratikleşme söylemlerinin nasıl bir gözboyama olduğunu gözler önüne seren Temel Haklar, "Ankara'ya yürümek suç değildir, yasak değildir. Keyfi baskılara son verilmelidir. Gençliğin demokratik mücadelesini, halkın haklı mücadelesini baskılarla engelleme hayalleri kuranlar yanılmaktadır. Baskılar mücadeleyi daha da büyütme gerekçemizdir." dedi.

Bu arada saldırılar Karanfiller Kültür Merkezi, Gençlik Dernekleri ve birçok kurum tarafından yapılan açıklamalarla protesto edildi.

GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU Girişimi yaptığı açıklamada, gözaltına alınan öğrencilerin, önce çevik kuvvet tarafından dövülerek Kadıköy Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldükleri, burada işkenceye devam edildiği, zorla üst araması, banyoları soyarak arama gibi uygulamalara maruz kaldığı, bazı arkadaşlarına özellikle haya burma gibi işkenceler yapıldığı belirtildi ve "AKP iktidarı haklar ve özgürlükler mücadelesinden korkuyor, gençlikten korkuyor. Haklı ve meşru taleplerimizin karşısına çevik kuvvetiyle, jopuyla, işkencesiyle çıkıyor. En ufak bir aykırın sese dahi tahammül edemiyor. Amerika'nın bir dediğini iki etmeyen AKP, iş halkın taleplerine gelince gerçek yüzünü göstermekten çekinmiyor. Gençliğe saldırarak işbirlikçiliğini sürdürüyor." denildi.

Sayı 84

7

2 Kasım
2003

Postallarıyla Gözüme Vurdular Gözümün Çıktığını Zannettim

Polislerin, "ne kadar zorlarsanız zorlayın Ankara'ya yürümeyeceksiniz, yürütmeyeceğiz" dediklerini belirten Yayla sözlerini şöyle sürdürdü:

"Basının olmamasından faydalanıp vahşice saldırdılar. "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarını attık. Gözümüze, boynumuza, belimize, ayaklarımıza vücudumuzun her tarafına vahşice vurarak saldırdılar. Hepimizin tepesinde 3-4 çevik kuvvet tekmeleyerek tepiniyordu. Otobüsün içinde de saldırı sürdü, içeriye gaz sıktılar. Kadıköy İlçe Emniyet Müdürlüğüne geldiğimizde, beni ayrı alıp emniyetin bahçesindeki çalılığın arasında zorla oturttular. Postallarıyla gözüme vurdular. Ben o an gözümün çıktığını sandım, çünkü çok fazla kan aktı. Sivil giyimli Kadıköy İlçe Emniyet Müdürü özellikle gözüme ve yüzüme vuruyordu. Şubeye ellerimizden ayaklarımızdan kaldırılarak zorla sokulduk."

Hayalarımızı Sıkıyorlar

"Üst araması bahane edilerek çınlıçıplak soydular, hayalarımızı sıkıyorlar ve durmadan saldırdılar. Doktora alındığımızda ellerim kelepçeliydi. Polislerin dışarı çıkmasını ve ellerimi çözmelerini istedim. Ama doktor hanım beni alaya alarak 'neyin var sen onu söyle' dedi."

Su, şeker, tuvalet gibi hiçbir ihtiyacımızı karşılamadılar, ancak avukatlar gelince ihtiyaçlarımızın bir kısmını karşılayabildik. Hakim bize, 'Boş şeylerde inat etmeyin. Yürümeyin. Bir daha yürümekten dolayı buraya gelerseniz burdan böyle çıkamazsınız. Tutuklanırsınız' diye tehdit etti."

"İşkenceyi Göreceksin!"

Mehmet Yayla'dan sonra söz alan İbrahim Gökçek de, "Hepimiz

ışkenceye maruz kaldık. Pantolonumdaki kan izleri hep yüzümden ve burnumdan akan kan." diyerek yaşadıklarını kınadı. En son konuşan Pembe Özlem Olgun da, "Bizi soyarak aradılar ve bunun işkence olmadığını, işkencenin ne olduğunu biraz sonra bize göstereceklerini söyleyip tehditler savurdular." dedi. Açıklama gençliğin kararlılığı bir kez daha dile getirilerek bitirildi.

Okul Değil Babasının Çiftliğini Yönetiyor

17 Ekim günü, **Isparta Süleyman Demirel Üniversitesi**'nde yaşanan bir olay, gençlik üzerindeki polis ve idare aracılığıyla sürdürülen oligarşinin baskısını gözler önüne serdi. Okul bahçesinde gitar çalarak türlü söyleyen öğrenciler ikinci türküyü söyleyemeden, polis müdahalesiyle karşılaştı.

Gitar Çalma İzni

Durumu, rektörlük genel sekreter yardımcısı **Nafiz AKGÜN** ile konuşmak için idareye giden Gençlik Derneği üyesi üç öğrenci, idarenin de polisten farklı olmayan tutumuyla karşılaştı. Gençlik Derneği üyeleri yaşananları dergimize anlattılar:

Nafiz AKGÜN şöyle diyordu: "Siz sükuneti bozucu harekette bulunuyorsunuz. Gitar çalmanız belki siyasi olmayabilir ama diğerleri için emsal oluşturabilir. Herkes kafasına göre her yerde gitar veya saz çalıp türkü söylerse... Biz önlemini almak zorundayız. Gitar çalacaksanız bunun iznini almak zorundasınız. Hatta biz gerekli görürsek **repertuar da isteyebiliriz. Burası hukuk devletidir**".

Yönetmeliğe Uydururuz!

Arkadaşlarımızın bu davranışın hukuk dışı ve keyfi olduğunu söylemeleri üzerine, genel sekreter yardımcısının cevabı aynı oldu. İşin içinden çıkamayan AKGÜN'ün sözleri ise, zihniyeti ve uygulamayı tam anlamıyla yansıtır niteliktedir:

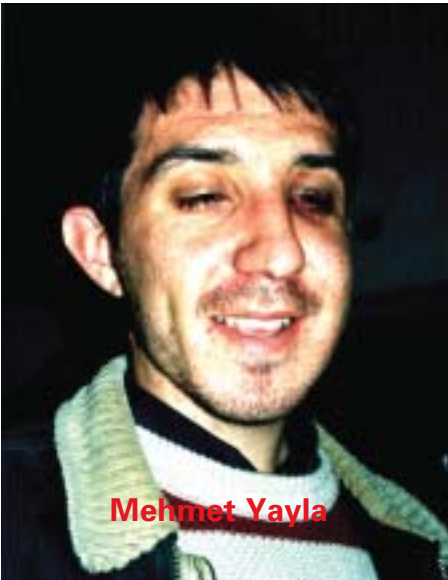
"Biz istersek yönetmeliğe uydurabiliriz. Hiçbir şey olmazsa 'Kampüs içinde sükuneti bozucu harekette bulunmak suçtur.' kapsamına sokabiliriz."

Evet, keyfilikte sınır yok, yasadışılık ayyuka çıkmış. Ama bu kadar değil, ardından **"Aranızda Isparta Gençlik Derneğine üye olan var mı?"** diye soran okul yöneticisi, yasal bir derneği, yasadışı göstererek, sözünü ettiği "hukuk devleti"nin nasıl bir şey olduğunu da açıklıyor. Gençlik derneğinin yasal olduğu, bunu sorgulamanın da kendisine düşmeyeceği şeklindeki cevabı ise, herkesin, bu tür keyfilik ve yasadışılıklar karşısında alması gereken tavra örnek teşkil ediyor. Ve Isparta Gençlik Derneği öğrencileri bir kez daha yineliyorlar: "her türlü anti-demokratik uygulamaya, baskıya karşı sesimizi yükseltmeye devam edeceğiz."

Sayı 84

8

2. Kasım
2003

Mehmet Yayla

Faşist Saldırlara Protesto

Ankara Gazi Üniversitesi Öğrenci Platformu, yaşanan faşist baskıları protesto etmek için 28 Ekim günü Yüksel Caddesi'nde bir eylem düzenledi. 100 öğrencinin katıldığı eylemde, "Gazi Faşizme Mezar Olacak" sloganları atılırken, platform adına konuşan Neslihan Barış, üç öğrencinin sivil faşistler tarafından saldırılara uğradığını belirtti ve okullarında öğrencilere zorla faşist propaganda yapıldığını söyledi. Özellikle dekanların "Yürüyün Türkeşin aslanları arkanızdayız" diyerek faşistleri desteklediklerini belirten Barış, polis de izlediğini söyledi. Öğrenciler ayrıca 6 Kasım'da Kızılay'da olacaklarını açıkladı. Eylem, 'Gündoğdu Marşı'nın söylenmesi ile son buldu.

Kafkas'da Faşist Baskı

Kars Kafkas Üniversitesi'nde 19 Ekim'de faşistlerin okulda baskı kurmak amacıyla yurtlarda başlattığı saldırılara devrimci öğrenciler boyun eğmedi. Saldırının ardından polis 5 öğrenciyi gözaltına alırken, faşistlerin okula hakim olmaya çalıştığı saldırılardan bir başkası ise, Sarıkamış Spor Akademisinde yaşandı. Devrimci öğrenciler saldırıya karşılık verirken, polis okula karakol kurarak baskılarını artırdı. Baskılara karşı 100 kişinin katıldığı bir eylem yapan devrimci demokrat öğrenciler, "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganlarını haykırdılar. Bu arada DEHAP mitinginden gözaltına alınan öğrencilerden 8'i tutuklandı.

Konya'da Soruşturma

Konya Gençlik Derneği öğrencilerinin 11 Ekim'de, faşist saldırıları protesto etmek, sorumlularının cezalandırılmasını istemek için rektörlük önünde yaptığı basın açıklamasından dolayı Engin ÖNER isimli dernek üyesi öğrenci hakkında soruşturma açıldı. Böylece faşist saldırıların kimlerin korumalığı ve yönlendirmesinde gerçekleştiği bir kez daha anlaşılmış oldu.

Afyon'da Ölüm Orucu Etkinliği

Gençlik Derneği, ölüm orucunun 4. yıla girmesi nedeniyle 21 Ekim günü bir anma yaptı. Direnişin önemini anlatan, yaşanan katliamlarla oligarşinin neyi hedeflediğinin dile getirildiği bir konuşmanın ardından, "Yaşamak İçin Öldüler" kitabının eki olarak verilen CD izlendi. Anmanın sonunda ise, işgal ortaklığına ve tecrite karşı mücadeleyle ilişkin bir konuşma yapıldı.

Dostluk Pikniği

Isparta Gençlik Derneği öğrencileri, düzenlediği piknikte, derneğin faaliyetlerini, amacını anlattı ve gençliğin dayanışmasına vurgu yaptı. Müzik dinletisi gençliğin coşkusunu yansıtırken, ayrıca YÖK ve YEK'i anlatan konuşmalar yapıldı.

Ziraat Mühendisleri Odası Genel Başkanı Gökhan Günaydın:

Tarım Politikası Açlık Yaratıyor

Ziraat Mühendisleri Odası Genel Başkanı Gökhan Günaydın, tarımda uygulanan politikaların açlığı davet ettiğini söyledi.

Basına bir açıklama yapan Aydın, bir dönem, tarım ülkesi, kendi kendine yeten 7 ülkeden biri olmakla övünen Türkiye'den, tarımı yokedilen bir ülke durumuna geldiğini belirtti. Sorunun, tarımda uygulanan politikalar olduğuna dikkat çeken Aydın, nüfusun yüzde 35'inin tarımsal alanda istihdam edilmesinin, sektörün sosyal ve ekonomik olarak vazgeçilmezliğinin kanıtı olduğunu dile getirdi.

Gelişmişliğin, tarımın yokedilip, sanayileşme ile olacağı düşüncesinin yanlışlığına vurgu yaptığı konuşmasında, kapitalist ülkelerde durumun böyle olmadığını örneklerle anlattı.

"Tarımın yokedilmesi süreci IMF ile 1999 yılı sonunda imzalanan stand-by anlaşmasıyla başladı" diyen Günaydın, bunun 2000 yılı ortalarında Dünya Bankası'yla imzalanan 'Tarım Reformu Uygulama Projesi'nin takip ettiğini ve her iki anlaşmanın tarımı krizlere sürüklediğini belirtti.

Bursa'yı ziyaret eden Gökhan Günaydın, bu anlaşmalarla, ülkenin tarımda dışa bağımlı hale getirildiğini söyleyerek şöyle dedi:

"Geçen sene Türkiye, 1.5 milyon ton buğday dış alımı gerçekleştirdi. Bu durum tek başına Türkiye'nin tarımda nereye gittiğini göstermeye yeter. Hayvancılık sektörü tam anlamıyla çökmüş durumda, çeltikte tamamen dışa bağımlıyız. Türkiye bugün bırakın kendi kendine yetmeyi, bazı bölgelerde açlık sorunuyla karşı karşıyadır."

Sayı 84

9

2 Kasım
2003

TAYAD'lıların Sesi Cumhuriyet Kutlamalarında Duyuldu: İŞGAL ORTAKLIĞINA VE TECRİTE SON

Kutlamalarda "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" pankartları açan TAYAD'lılar, bağımsızlık şovuna, demokrasi masallarına izin vermediler.

Cumhuriyet'in 80. yılı kutlamalarında, işbirlikçiliklerini ve katliamcılıklarını büyük bayraklar altına gizlemeye, şaşılağan törenlerle unutturmaya çalışanlar, TAYAD'lı Aileler tarafından teşhir edildi. İstanbul, İzmir'de TAYAD'lılar, Eskişehir'de Gençlik Derneği üyeleri, resmi törenler sırasında açtıkları pankartlarla, "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" dediler.

Katliamcıların Karşısında Pankart

İstanbul'daki kutlamaların yapıldığı Adnan Menderes Bulvarı'nda resmi geçit başlamadan hemen önce protokol tribünü karşısında "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" yazan pankart açan ve bildiri dağıtan TAYAD'lılara polis saldırdı. 15 TAYAD'lı burada gözaltına alınırken, işgal ortaklığını ve tecriti protesto eden sloganlar atıldılar.

İzmir'deki kutlamalarda da TAYAD'lıların sesi duyuldu. Aynı sloganların yazdığı "TAYAD'lı Aileler" pankartını açan Sezgin Zengin ve Öznur Tamer, polisin saldırısı ile gözaltına alınırken, işgalcilerin denize döküldüğü topraklarda, işbirlikçilerin bağımsızlık şovu yapamayacakları bir kez daha haykırıldı. Eylem sırasında "İşgal ve Tecrit Emperyalizmin Politikasıdır" başlıklı bildiriler basına dağıtılırken, polisin gözaltı sırasında, "bunlar kapkaççı" diyerek eylemin amacını gizlemeye çalıştığı görüldü. Tecrit ve işgal ortaklığını gizlemek mümkünmüş gibi!

Eskişehir'de ise Atatürk Bulvarı'ndaki tören sırasında tecriti ve işgal ortaklığını protesto eden pankart açan Gençlik Derneği üyeleri, polis tarafından yaka paça gözaltına alındılar.

Şova İzin Vermediler

Cumhuriyet kutlamalarının iki yüzü böylece bir kez daha görülmüş oldu; bir yanda, iktidar sa-

vaşını sürdüren, kutlama etkinliklerini dahi bu savaşın malzemeleri haline getirip birbirini yiyen işbirlikçiler cephesi; onlar bol bol bağımsızlık şavaşı nutukları atıp ülkeyi satanlardı. Onlar bol bol demokrasiden söz edip onyıllardır zulmeden, demokrasinin "D"sini bilmeyen ve uygulamayanlardı. Öte yanda ise, ülkemiz bağımsız olacak, bu ülkede gerçek demokrasi olacak, zulüm bitecek diyen vatanseverler vardı.

Protokol tribünü localarında oturanlar, bu ülkede onyıllardır kan döken, Türkiye halkına zulmedenlerdi. Tecrit zulmünü kimse duymasın diye, sansürler uygulatanlardı. TAYAD'lı Aileler ise, her fırsatta, "bu sesi duymaya devam edeceksiniz" diyerek, bulundukları her yerde haykırmaya devam ettiler. Haklı olanın, zulme karşı direnenin sesinin kısılamayacağını haykırdılar. Cumhuriyet kutlamalarında da, duyuldu bu ses; Tecrit Öldürüyor, Tecriti Kaldırın!

"Cumhuriyet Var Demokrasi Yok"

Gözaltı sonrası TAYAD tarafından yapılan açıklamada, "Tam 80 yıl önce bugün ülkemizi işgal eden işgalciler sökülerek atıldı bu topraklardan. Milyonlarca insan işgalcilere karşı her cephede ölümüne savaştı, ölümüne direndi... Bağımsız bir Türkiye için..." denilerek, bugün Türkiye Cumhuriyeti'nin emperyalizmin işgal ortağı olmak için çırpındığı belirtildi.

"Cumhuriyet var, demokrasi yok" diyen TAYAD'lı Aileler, "işgal ortaklığını ve yine emperyalistlerin isteği olan tecriti protesto etmek isteyen aileler düşman olarak görülüyor, düşman muamelesi görüyor ve gözaltına alınıyor. Asıl düşman olarak görülmesi gerekenler bu gün bizi sömürgeleştirenler, illiğimize kadar kendine bağlayıp sömürenlerdir." dedi.

Bir basın açıklaması yapan Antakya Gençlik Derneği Girişimi de, oligarşinin "bağımsızlık" diye sunduğunun nasıl bir işbirlikçilik olduğunu, "demokrasi" diye anlattığının nasıl bir zulüm olduğunu anlattı ve "İşgal ortaklığına ve tecrite son! F Tipi Üniversite İstemiyoruz" dedi.

Abdi İpekçi'de Açlık Grevi Sürüyor

TAYAD'lı Aileler'in başlatmış olduğu açlık grevi bir ayı çoktan geri bıraktı. İşgal ortaklığına ve

tecrite karşı Ankara'da Abdi İpekçi Parkı'nda açlık grevi yapan ailelere, çeşitli kurumlara

desteklerini sunarken, genel olarak sendikaların, partilerin, odaların, siyasi çevrelerin, ölüm orucunu yok sayma politikası, TAYAD'lıların eylemine "ilgisizlikte" kendisini ifade ediyor. TAYAD'lılar ise tüm bu basitlikleri umursamadan, polisin baskılarına, soğuğa aldırmadan aynı kararlılıkla, başkent ortasında, nasıl bir zulüm ülkesinde yaşadığımızı herkese haykırmaya, demokrasi mücadelesinin nasıl verilmesi gerektiğini, bir DKÖ'nün nasıl bir mücadele anlayışı içinde olması gerektiğini öğretirken sürdürüyorlar.

"İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son Eylemleri Sürüyor"

Türkiye'nin bir çok kentinde, işgal ortaklığına karşı yapılan eylemlere aktif ve kitlesel olarak katılan Temel Haklar, Gençlik Dernekleri, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, bir yandan da "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" kampanyasını çeşitli eylem ve etkinliklerle sürdürüyor.

Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, 25 Ekim'de başlayan ve üç gün süren, "İşgal Ortaklığı ve Tecrit" konulu etkinlikler düzenledi. 25 Ekim'de yapılan basın toplantısı ile başlayan programda, sergi, panel, film gösterimi gibi etkinlikler yer aldı. İşgal ortaklığının tecrit politikasından ayrılmayacağını altı çizilen, ilk günkü açıklamada, polisin halkı tedirgin etmek için tehditler savurması işe yaramadı.

İkinci gününde tecritin anlatıldığı Sessiz Ölüm filmi gösterilirken, üçüncü gün, Mersin Temel Haklar, TAYAD'lı Aileler ve Gençlik Derneği'nin konuşmacı olarak katıldığı "Tecrit ve İşgal Ortaklığı" konulu panel yapıldı. Canlı tartışmalarla geçen panelin ardından, Gençlik Derneği müzik grubu Grup Berdan'ın söylediği türküler ve çekilen halaylarla etkinlik sona erdi.

Bağcılar halkı, geçen hafta olduğu gibi, bu hafta da Bağcılar AKP ilçe binası önündeydi. 25 Ekim günü yapılan eylemde, "Tecrite ve İşgal Ortaklığına Son / Bağcılar Halkı" yazılı pankart açılırken, yapılan açıklamada, "Bağcılar halkı olarak işgal ortaklığı onursuzluğuna ortak olmayacağız, AKP iktidarının işgal ortaklığına ve tecrit politikasına karşı susmayacağız" denildi.

Bu arada "Tecrite ve İşgal Ortaklığına Son" afişi asan **Esenler Temel Haklar üyelerine polis ateş açtı.** 26 Ekim akşamı gerçekleşen olayda, iki grup halinde afiş asmaya çıkan, derneğin gençlik komisyonu üyelerinden bir grup keyfi şekilde gözaltına alınırken, diğer grubun üzerine ateş açıldı. Esenler Temel Haklar tarafından yapılan açıklamada, "tek suçları tecrite karşı olmaktadır. Tek suçları Irak'taki Amerikan işgaline karşı olmaktadır. Bunun için insanlarımızın üzerine ateş edildi. Bizim üzerimize ateş eden polisler Amerika adına kurşun sıkıyorlar." denildi. Bahçelievler Temel Haklar da yaptığı açıklamada ile gözaltı ve kurşunlama olayını protesto etti.

Amerikancı polis, 25 Ekim günü ise, **Bağcılar Yeni Mahalle'de** "Tecrit ve İşgal Emperyalizmin Politikasıdır." başlıklı, TAYAD'lı Aileler imzalı özel sayıyı dağıtan Nurgül Pekşen'i keyfi bir şekilde gözaltına aldılar. Karanfiller Kültür Merkezi gözaltıyı protesto etti ve Nurgül Pekşen'in derhal serbest bırakılmasını istedi.

İşbirlikçi AKP Protesto Ediliyor

Tezkerinin çıkarılmasının ardından yoğunlaşan eylemler sürüyor.

25 ve 26 Ekim günlerinde, Mersin'in yoksul mahallelerinin pazar yeri alanlarında, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, ESP, Alinteri, İşçi Köylü ve Devrimci Demokrasi Gazeteleri tarafından eylemler yapıldı. 25 Ekim'de Yenipazar pazarında bildiriler dağıtıldı ve "İşgal Ortaklığına Son" pankartı, "Tecrite ve İşgal Ortaklığına Son", dövizleri açıldı. 26 Ekim'de ise, eylem yeri Demirtaş Mahallesi idi. Burada da bildiriler dağıtan devrimciler, bir yürüyüş yaptılar. Pazardaki halkın ilgi gösterdiği eylemde, aynı içerikli sloganlar atıldı.

İkitelli Emperyalist İşgal Karşıtı Platform, 26 Ekim günü, İkitelli Meydanı'nda yaptığı eylemle, işgali protesto etti. Eylemde "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" sloganlarının atıldığı eylemde, "İşgalin değil direnişin safına", "40.000 asker = 8,5 milyon dolar" dövizleri açıldı.

Antakya Demokrasi Platformu 23 Ekim günü yaptığı basın açıklamasıyla işgal ortaklığına hayır dedi. Tecrit politikasının da dile getirildiği ve platform sözcüsü Hatice Can'ın okuduğu açıklamada, "bütün işgalciler Irak'ı terk etsin, hükümet Irak'a asker göndermesin, cezaevlerinde baskı ve tecrit son bulsun" denildi.

Malatya Savaş Karşıtı Platform 25 Ekim günü yaptığı eylemle AKP'ye seslendi: "Türkiye'yi ABD'nin çıkarları için savaşa, açlığa ve yoksulluğa mahkum edenler bu tarihi sorumluluğun altından kalkamayacaksınız." 200 kişinin katıldığı

eylemde, açılan dövizlerin yanısıra, "Kahrolsun ABD İşbirlikçi AKP", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", sloganları atıldı.

Â Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin de içinde yer aldığı, Ankara Savaş Karşıtı Platform, 25 Ekim günü, tezkereyi destekleyen kurumlardan biri olan TOBB önünde bir eylem yaptı. Eylemde, "Terörist ABD Ortadoğu'dan Defol" sloganları atıldı.

Â Adana Savaş Karşıtları Platformu, 28 Ekim günü Ziraat Bankası önünde bir basın açıklaması yaparak, Tayyip'e kefen gönderdiler.

Â EKB, 25 Ekim günü, İstanbul Kartal Meydanı'nda yaptığı eylemde, "Tezkerenin altında kalacaksınız." dedi. Bu arada EKB tezkereyi protesto için Ankara'ya yürüyeceğini açıkladı.

Â Saadet Partisi'nin, 26 Ekim günü İstanbul Çağlayan Meydanı'nda düzenlediği "İşgale Hayır" mitingine yaklaşık 10 bin kişi katıldı.

Â Emek, Barış ve Demokrasi Bloğu'nu oluşturan partilerin gençlik örgütleri, 26 Ekim günü, Antep, Mersin, Samsun ve Antalya'da Irak'a asker gönderilmek istenmesini protesto etti.

Â Halkevleri 25 Ekim'de İzmir AKP İl binası önünde "İşgale Ortak Olmayacağız, ABD Askeri Olmayacağız" pankartı açarak bir eylem yaptı.

Gençlik Eylemde

Â Eskişehir Üniversiteleri Demokratik Öğrenci Platformu işgale ve YÖK'e karşı 25 Ekim'de yürüyüş yaptı. Migros önüne gelen öğrenciler, yaptıkları açıklamada, AKP'nin işgal ortaklığını "terörizme karşı mücadele" yalanıyla haklı göstermeye çalıştığını belirterek, "Üniversite gençliği 68'lerde 6. filoyu taşıyanların coşkusuyla emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı uzlaşmaz bir mücadele verecektir" dediler. "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganları atılan eylemde, Ankara yürüyüşünde gözaltına alınanların serbest bırakılması istendi.

Â Bandırma İşgal Karşıtı Gençlik Platformu, 23 Ekim günü AKP temsilciliği önünde yaptığı eylemle, işgal ortaklığını protesto etti. İktidarın tarihi bir suç işlediğini belirten gençlik, "YÖK, Savaş, Medya, Bu Abluka Dağıtılacak" sloganlarıyla eyleme son verdiler.

Â Manisa'da, 27 Ekim günü işgal ortaklığına karşı eylem yapan "Demokratik Gençlik Platformu"ndan 10 kişi, gözaltına alındı. Gençlik Derneği üyelerinin de yer aldığı platform üyesi, 100 öğrenci Manolya Meydanı'nda toplandı. Pankart açıp, açıklama yapılacağı sırada eyleme saldıran polis, 10 öğrenciyi yaka paça gözaltına aldı. Ertesi gün Manisa Gençlik Derneği'nde bir basın toplantısı düzenleyen platform, gözaltıları protesto ederek, "işgal ortaklığına karşı direnmeye devam edeceğiz" dediler.

İslamcılar, kullanılmaktan hiç vazgeçmeyecekler mi?

F tipi haberlerinin sansüre uğramayan türleri de var. Bunlardan biri geçen hafta gazetelerde yer aldı. Haber şuydu: "Bolu F Tipi Hapishanesi'nde düzenlenen "Sonbahar Futbol Turnuvası"nda final maçını 8-3 kazanan **Furkanspor**, kupayı savcının elinden aldı."

Furkan, Kur'an'da bir surenin adıdır. 77 ayetten oluşur. Bu surenin adını, futbol takımlarına koyanlar da Bolu F Tipi'ndeki **İslami Hareket Örgütü** tutsaklarıdır. Haberdan öğreniyoruz ki, final maçını da, **Hizbullahçılarla** oynamışlardır.

Ne güzel değil mi? F tiplerinde devrimci tutsaklar ölüm orucuna başlarken, islamcı tutsaklar futbol turnuvası yapıp "keyif" çatıyorlar F tiplerinde. Oligarşi açısından basit birer figüran durumundalar F tiplerinin futbol sahasında. Gazetelere malzeme ve katliamcıların F tiplerini "güllük-gülistanlık" gösterme manevralarının basit aletleri oluyorlar.

Oysa, adını aldıkları o surenin ayetlerinden biri şöyle der: "Ve onlar ki, yalana şahitlik etmezler..." İktidarın F tipleri yalanlarına yalancı şahitlik yaparken, islami isimleri de kullanıyorlar. Futbol takımına islami adlar koyup za-

limlerin reklam ve kendini aklama aracı olanların kendi inancına saygısı bile yoktur.

Ya oligarşinin kendilerini nasıl kullandığını göremeyecek kadar cahiller ya da o kadar trajik tecrübelerine rağmen, kullanılmaktan hiç sıkılmıyorlar. İslamcıların o kadar cahil olduklarını sanmıyoruz. O zaman geriye yine karakteristik, klasik "kullanılma" kalıyor.

19 Aralık'tan bu yana kopkoyu bir tecrit zülmü var hapishanelerde. 107 şehidin verildiği direniş var. İslamcı tutuklu ve hükümlüler, bu sürecin seyircisi durumundadırlar adeta. Elbette bu zulme karşı güçlü bir direniş içinde olmamak onları tecritten, hücrelerden, diğer baskılardan kurtarmamakta, zaman zaman gazetelere bulundukları hapishanelerdeki baskılara ilişkin açıklamalar yapmaktadırlar. Ama bu açıklamaları bile, mesela idarenin "*kullanma alanlarını kullandırmadığı*" gibi, devletin hapishane politikasını anlamaktan uzaktır. Bolu F Tipi'ndeki futbol turnuvasına figüran olmaları da bunun sonucudur.

Furkan suresinin başında, "*alemlere bir uyarıcı olsun diye*" indirildiği belirtilir. İslamcı tutsakların da, faşist devlet tarafından daha fazla kullanılmamaları için uyanya fazlasıyla ihtiyaçları var.

Birtan Altunbaş Davasında İşkenceci Avukatı haklı: **DEVLET İÇİN YAPTILAR!**

1991 yılında, Devrimci Sol operasyonundan gözaltına alınıp, işkenceye katledilen **Birtan Altunbaş**'ın davasına 24 Ekim günü, Ankara 2 No'lu Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. Duruşmaya, işkencecilerin avukatları, sanık polisler **İbrahim Dedeoğlu** ve **Hasan Cavit Orhan** ile davacı avukatlar ve çeşitli demokratik kitle örgütü temsilcileri katıldı. **Ankara Gençlik Derneği** üyelerinin de Birtan'ın resimleriyle bir açıklama yaptığı mahkemede, savcı, sanık 8 polisten 3'ünün TCK'nın 243. maddesi gereğince cezalandırılmalarını istedi.

Birtan Altunbaş'ın avukatlarından Oya Aydın, polis ifadelerinin gerçeği yansıtmadığının rapor ve tanıklarla kanıtlandığını belirten bir savunma yaparken, müdahil avukatlarından Ender Büyükçulha, Yeni Şafak Gazetesi'ne verdiği demeçte, sanık polislerden birinin "bulunamaması" gerekçesiyle davanın zaman aşımına uğratılmaya çalışıldığını hatırlatarak şöyle dedi:

"Anladılar ki bu davadaki tanık durumu, kanıt durumu ceza almaları sonucunu doğuracak! Nasıl kurtulacaklar?! Davayı uzatarak, zaman aşımına uğratarak! Öyle ki, biz bulunamayan polislerin telefonunu 118'den alıyoruz, teyit için arayıp görüşüyoruz; sonra numarayını adresi mahkemeye veriyor-

ruz, mahkeme emniyete gönderiyor, emniyet 'biz bulamadık' diyor!.."

12 yıl 9 aydır devam eden dava, 4 Kasım 2003'e ertelen-di.

"Devletin Çıkarları İçin" İşkence

Duruşmada söz alan işkenceci avukatı Mehmet Ener'in sözleri, Türkiye'de işkence gerçeğinin resmini ortaya çıkarır nitelikteydi: **"Bu kişiler (işkenceciler) ne yapmışlarsa nefisleri için değil, devletin çıkarları için yapmışlardır. Yapılanlar hukuka aykırı değil devletin varlığı içindir"** dedi.

Bu ülkede binlerce operasyon, katliam, binlerce kayıp, infaz, provokasyon hep devletin çıkarları için yapıldı. Susurluk-çulardan, ölüm mangası elemanlarına kadar tümü, kendini böyle savundu. AB'nin vitrin temizleme amacıyla ceza verildiği Manisa davasının işkenceci komiseri Halil Emir'in salya sümük ağlarken görüntüsünü hatırlayın. Ne diyordu Emir; "devlet için..."

Devlet için halka karşı suç işleyenler, devlet tarafından hep korundular. Türkiye'nin en uzun işkence davasında da (yine AB'nin baskısı gündeme gelmezse), zaman aşımı oyunuyla, sanık polisi bulamama gibi saçmalıklarla aklamaya devam edeceklerdir.

Cesedin Gözlerini Oyan Ahlak!

Diyarbakır'ın Dicle ilçesi kırsalında, ordu güçleriyle girdiği çatışmada şehit düşen HPG gerillası Haşim Bitik'in naaşının, ailesi tarafından alınmasıyla, oligarşinin vahşette sınır tanımayan, ahlak nedir bilmeyen yüzü bir kez daha görüldü. Çınlıçplak soyulmuş gerillanın ellerinin bağlı ve gözlerinin oyulmuş olduğunu gören kardeşi Tacettin Bitik, "bu durum insanlık dışı" şeklinde tepki gösterirken, Bitik'in cenazesi 300 kişinin katıldığı bir törenle Van'da toprağa verildi.

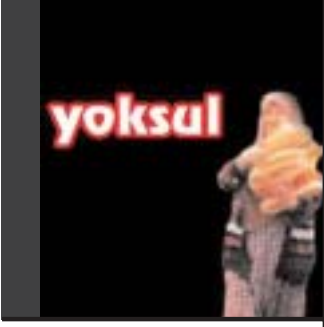
Bayrağın Namusu Böyle Kurtuldu!

Şırnak'ta, Sema Küçüksöz Anaokulu bahçesindeki Türk bayrağının olmadığını farkedene polis, hemen oracıkta top oynayan çocukları korkutup, kimin yaptığını ihbar etmelerini istedi. Çocuklar adres olarak, yandaki Vakıf İlköğretim Okulu öğrencilerini gösterince, oligarşinin polisi, "bayrak hareketi" başlattı. Yaşları 9 ile 14 arasında değişen yedi çocuk evlerinden alındı. Kimlik tespiti ve ifadeler sonrası bırakılan çocuklar, ertesi gün yeniden toplandılar. Mevzuata göre yaşları nedeniyle ceza verilemeyeceği için 11'in altındakiler bırakılırken, diğerleri Bayrak Yasası'na muhalefetten savcılığa sevk edildi.

Amerika başlarına çuval geçirir, ulusal onuru ayaklar altına alınıp, para karşılığı evlatlarının kanını satmakta dünyanın alay konusu olurlar, sesleri çıkmaz. Kendi halkına, çocuklarına sıra gelince aslan kesilirler. Geçin bu millilik palavralarını. İşbirlikçiler milli olamaz. Oligarşi cumhuriyeti böyle koruyor. O polisleri oligarşi madalya takmalı, bayrağın namusunu, anakolu bebelerini ihbarcı, ilkokuldakileri sanık yapıp parak kurtardılar!

Ankara Gençlik Derneği, DEV-GENÇ'li Birtan'ı mahkeme çıkışında andı, Birtanların unutulmayacağını haykırdı ve katillerin cezalandırılmasını istedi.

Ramazan şovları başladı Önce Aç Bırak, Sonra "Yardım" Et!

altında yaşamaya mahkum edilenlerin milyonlarla ifade edildiği bir ülkemiz.

Tayyip ve Bush; İnanç Sömürsünde Yanyanalar

Ramazan Kime "Hoşgeldi"?

Yoksulun yoksulluğunu, açın açlığını daha da fazla hissedeceği aylardan biridir Ramazan ayı. 11 ay bizi aç bırakanlar, bir ayda inançlarımızı kullanarak aç bıraktıklarını unutturmak isterler. Tarikat holdinglerinin reklam poşetlerine doldurulmuş kuru gıdalarla kapımızı çalar, belediyeler kurdukları çadırlarda, açlığın utancını suratlarına çarparlar.

Bakalım, Ramazan'ın ilk gününün gösterdiği tabloya;

- Diyarbakır'da yemek yardımı alabilmek amacıyla ilk günde Kızılay'a 5 bin kişi başvuruda bulundu. Sayının 8 bine çıkacağı açıklanırken, yoksul kadınlar kuyruklara sabah 05.00'te girdi. Sıraya giren kadınların, gazetecilere yüzlerini göstermemek için kapattıkları gözlemlendi.

- Kızılay'ın Bursa Şubesi 3 bin 500 aileye yemek, 2 bin 500 aileye de kuru erzak dağıtacak.
- 55 bin nüfuslu Hakkâri'de, 10 bini aşkın kişi (nüfusun beşte biri) düzenli olarak her gün aşevinden yiyecek temin ediyor.

- Siverek'te 2000 kişilik aşevi yetmezken, Dünya Bankası'nın 'Sosyal Riski Azaltma Projesi' adıyla dağıttığı 50'er milyonluk paketlerin dağıtımında izdihamlar yaşandı.

- İstanbul'un bütün bölgelerinde kurulan iftar çadırlarından onbinlerce insan yemek yiyor.

- **Mübarek Ramazanda Ritz Carlton Otelinde iftar 58 milyon!** Ceylan Otel'de 55, Polat Otel'de 40, The Marmara'da 45-65 arası.

- Yapılan araştırmalara göre; **açlık sınırı 451 milyon**, yoksulluk sınırı 1 milyar 372 milyon.

Peki asgari ücret ne kadar?

Net 225 milyon 999 bin lira! **Asgari ücretle bereketli sofralar!**

- Dünya Bankası'nın hazırladığı İş Piyasası Raporu'na göre, yayınlanan rakamlar;

Kamu ve özel sektördeki işçilerin yaklaşık yarısının kayıtsız olduğunu ve sosyal güvenlik sistemi, işsizlik tazminatı ve kıdem tazminatı ödemeleriyle kapsamadığını, işsizliğin çok yüksek olduğunu, ücretlerin ve asgari ücretin çok düşük olduğunu ortaya koyuyor.

Kısa bir özettir sunduğumuz. Açlık sınırının

Tayyip müslümanlığı kullanarak iktidar oldu, Ramazan'da halkın inançlarını sövmeye devam ediyor. Peki, efendisi Bush? O da, Ramazan ayı mesajı yayınladı, sonra da müslüman ülke büyükelçilerine bir iftar yemeği verdi.

Biri, "müslüman kardeşlerimiz" diye diye Ortadoğu halklarının katledilmesine ortak olmuş, hava sahasını açıp, Iraklı müslümanların üzerine bombalar yağdırmış, ötekisi tüm müslüman Ortadoğu halklarına savaş ilan etmiş. Her ikisi de müslümanlığı kullanıyor.

Açlığı Yaratırlar, "Yardım" Şovu Yapanlardır

Emperyalistler de Tayyipçiler de, halkı soyan holdingler gibi yapıyor; önce aç bırakıyorlar, sonra yardım şovlarıyla aldatıyorlar. Bu konuda "islamcı holdingler" in, tarikat şeyhlerinin, AKP islamcılığının eline kimse su dökemez. En riyaarak yüzlerini kuşanıp çıkıyorlar karşımıza.

Sanki ekonomiyi IMF'ye teslim ederek açlığı büyüten, kapitalist ekonomiye taparak yoksulluğu katlayan onlar değilmiş gibi, "fakir fukara garip guraba" tekerlemesi dilinden hiç düşmüyor. Her şey sömürü için, her şey halkın sırtına basarak çıktığı iktidar koltuğunda daha fazla oturabilmek için.

Tayyip Erdoğan'ın şovları Ramazan ayının gelmesiyle birlikte daha da vitrine çıkarıldı. Keza, islamcı holdinglerin, tarikatların inanç sömürsü de bir o kadar aynı zemini kullanıyor.

İlk şov, "lüks otellerde iftar yemeğinin yasaklanması" oldu. AKP, rezervesyanunu bile yaptırdığı lüks otelde iftarları halkın gözüne batmak için ertelemek zorunda kaldı. İlk iftarını Belediye'nin kurduğu çadırdan açması da, bu şovun devamı niteliğindedir. Geçen yıl olduğu gibi, "yoksul bir gecekondu evini ziyaret" de, aynı gün halkın beynine pompalanan propaganda malzemelerinden biri olarak kaydedildi.

Et alamadığı için, "zıpkın" adı verilen, kemikli kuyruk eti yiyen; sofrasına makarnadan başka bir şey koyamayan; çalışan iş bulamayan; amele pazarlarında o gün eve nasıl ekmek götürdüğünü düşünen... milyonların "ahı", isyana dönüştüğünde, bu şovlar da kurtaramayacak bizi aç, yoksul bırakanları.

AKP Türkiye'yi Demokratikleştiriyor!

Savcı İzinli, Otomatik Silahlı Dernek Araması!

Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, dergimizin Malatya bürosu, Gençlik Derneği, İşçi Köylü ve Atılım gazetelerinin Malatya büroları, 25 Ekim günü aynı saatlerde polis tarafından basıldı.

Savcılığın, 6 Kasım YÖK'ün kuruluş yıldönümünün ve hapisanelerdeki olaylara ilişkin yıldönümlerin yaklaşması nedeniyle DHKP-C, MLKP ve TİKKO örgütlerinin eylem yapabileceğini, bu nedenle kurumların aranması... içeriğinde olduğunu öğrendiğimiz kararına dayandırılan aramalarda, polis yasal dernek ve dergi bürolarına otomatik silahlarla baskın düzenledi. Estirilen terörün nedeni sorulduğunda ise, polisler bütün keyfilikleri içinde, "kendi güvenliğimiz için otomatik silahlıyız" gerekçesini gösterdiler.

Bir ay içinde ikinci kez yaşanan aramada, bürolarda bulunanların üzeri dahil aranırken, savcılıkların, polisin terörüne, yasadışılığına nasıl zemin hazırladığı bir kez daha gözler önüne serildi. Aramanın gerekçesi bile, bu ülkede demokratik kitle örgütlerine bakışın, demokratikleşmeden ne anlaşıldığının göstergesidir. Sözkonusu örgütlerle yasal kuruluşların ne ilgisi var? Polis fezlekesinin ifadeleridir bunlar. Ve bir hukuk adamı da, elinde hiçbir delil olmadan, yasal kuruluşları illegal örgüt kurumu olarak gösteriyor.

Kendisini protesto eden öğrenciye "zaten sicilli" diyen başbakan ile, savcının ve Malatya polisinin mantığı aynıdır. Böyle bir kafa, en küçük demokratik hakka dahi tahammül edemez, kendisi gibi düşünmeyen, devletin güdümünde olmayan, gerçek demokrasiden yana olan herkese düşmandır, susturmak için her yola başvurur, her türlü keyfiliği uygular.

Dışkı işkencesine devam

Yeşilyurt köylülerine dışkı yedirilmesi, çocukların suratına dışkı sürülmesi olaylarının ardından, bu kez de Hakkari'nin Çukurca İlçesi'nde korucu ailelerinden 14 kişi, PKK'ye yardım ve yataklık ettikleri gerekçesiyle özel timciler tarafından hayvan dışkısı içinde sürüklendi. 18 Ekim'de gerçekleşen olay hakkında suç duyurusunda bulunulurken, arama izninin savcılık tarafından verildiği anlaşıldı.

Tecritin Hukuksuzluğu

İHD İstanbul Şb. Cezaevleri Komisyonu, 24 Ekim'de düzenlediği basın toplantısıyla, F tiplerinde ve İmrallı'daki tecrit uygulamalarını eleştirerek, bu hapisanelerde farklı hukuk kuralları uygulandığını belirtti. Komisyon adına konuşan Ümit Efe, tecrite dikkat çekti ve uygulanan infaz rejiminin yasadışı ve hukuk dışı olduğunu belirtti.

İzmir İHD Şubesi de aynı gün, Konak'ta yaptığı eylemle tecrite dikkat çekti.

Tehdit ve İşbirliği Teklifi

Gaziantep'te 20 Ekim günü akşam saatlerinde, kendilerine askerlik şubesinden gelen askerler görüntüsü veren polisler tarafından alıkonulan okurumuz Turgay Dağdelen polisler tarafından tehdit edilerek işbirliği teklif edildi. Dağdelen yaşadıklarını anlatırken, Ekmek ve Adalet'i okumaması, derginin yasadışı olduğunu söylediklerinin de altını çizdi.

DEHAP'lıların "Demokratik Çözüm Kampanyası", Doğu ve Güneydoğu kentlerinde, İstanbul, İzmir ve Adana başta olmak üzere büyük kentlerde sürüyor. Eylemlerde Öcalan üzerindeki tecrite son verilmesi sloganları atılırken, KADEK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın görüşe çıkmama tavrı beşinci haftasını doldurdu. Kürt halkına on yıllardır imhayı, asimilasyonu dayatan oligarşinin, halkın demokratik eylemlerine saldırıları da sürüyor. Birçok yerde yaşanan saldırılarda polisin cop, gaz bombası kullandığı dikkat çekerken, İstanbul'da Kanarya mezarlığını ziyaret edenlerden, Bahçelievler DEHAP İlçe Başkanı ve yöneticilerinin de aralarında bulunduğu 14 kişi DGM tarafından tutuklandı.

Sayı 84

15

2 Kasım
2003

AKP 'Kaynak Sorunu'nu İşçi ve Memurun Sırtından Çözüyor

Ücretlerin bir kısmını vergi dışı bırakan yasa iptal edildi

İşçi ve memurların ücretlerinin bir bölümünü vergi dışı bırakan özel indirim, yıl sonundan itibaren uygulamadan kaldırılıyor. Halkın sırtına daha fazla vergi yükleyen AKP iktidarının yeni vergi düzenlemelerini içeren kanun, 24 Nisan'da Resmi Gazete'de yayımlandı. Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun'un 3. maddesi, işçi ve memur maaşlarında özel indirim, gelir vergisi dışında bırakıldı.

Emekçiye Daha Fazla Vergi, Hortumcuya Daha Fazla Kredi

Sözkonusu özel indirimin kalkmasının 4.7 milyon işçiye toplam faturası aylık 32 trilyon 278.2 milyar lira. Asgari ücretli bir işçiye yansımaya baktığımızda, bu soygun daha da netleşecektir.

Halen, 32 milyon 265 bin lira vergi ödeyen asgari ücretli bir işçi, ocak ayından itibaren, bugünkü tutar üzerinden 39 milyon 15 bin lira gelir vergisi ödemek zorunda. Böylece, 225 milyon 999 bin lira olan net asgari ücret, böylece 219 milyon 249 bin liraya gerileyecek.

İşçiye, memura verdiği düşük zamları, AKP geri almakta elini çabuk tutuyor. Öyle ya, IMF'ye söz verdi, niyet mektubu ceplerinde; faiz dışı fazla hedefi tutturulacak! Peki nasıl tutturulacak? İşçinin, memurun, köylünün sırtına binersin, eti ve sütü rüyalarında görececek duruma getirirsin, hedef tutar! IMF'ciler "ekonomi iyiye gidiyor" diyor; halkın alışveriş gücü düştükçe, çarşığı pazarı unuttukça borsa, piyasa sevinçten hop oturup hop kalkıyor.

Öte yandan, 2002 yılında IMF'den alınan kredilerin neredeyse tamamının batık bankalar için kullanıldığı ortaya çıktı.

IMF'ye halen 22 milyar 559 milyon dolar borç var. Bu rakamla "en borçlu ülke" durumunda Türkiye. Peki kimin için alınıyor-muş krediler? Batık bankalar, hortumcular, işbirlikçi tekeller için. Kim ödüyor o borçları; işçi, memur ve köylü, yani emekçi halk.

AKP hep sözünü ettiği "kaynak sorunu"nu da, IMF'ye ödenecek borçlar sorununu da, halkın ümüğüne çökerek çözüyor.

AKP iktidarı, halkı nasıl soyarım, nereden hangi vergileri yüklerim hesabı içinde. Depremzedeler Ankara'nın göbeğinde "ev istiyoruz" diye feryat eder, o utanmadan 'geçici deprem vergisi'ni, kalıcı hale getirir. Bırakın asgari ücretliyi, işçisi, memuru ile milyonlarca emekçi, aldığı maaşla geçinemez, AKP "iş bulduğunuza şükredin... nereye dökülürseniz dökülün" der, zaten şu bu vergisi diye kesile kesile kuşa çevrilen ücretlere bir vergi daha yükler. Peki zenginler? Onlar zaten vergi ödemezler, bunun bin türlü yolunu bulurlar. Biriken vergileri için de, AKP'nin iktidar olur olmaz ilk işi "vergi barışı" adıyla af çıkarmak olur.

Tüpraş İş Bıraktı

Özelleştirmede son aşamaya gelen Petrol-İş Aliağa Şubesi işçileri, TÜPRAŞ'ta 25 Ekim'de üretim ve satışı durdurdu. Sabah'tan itibaren fabrikanın ana girişi ve B kapısı önünde toplanan işçiler özelleştirmeyi protesto eden sloganlar attılar.

Petrol İş Batman Şubesinde de iş bırakma eylemi yapılırken, İzmit'te de işçiler eylemdeydi. İş bırakan işçiler, D-100 Karayolu üzerindeki TÜPRAŞ köprüsünde biraraya gelerek oturma eylemi yaptı. Oturma eyleminin ardından İşletme Genel Müdürlüğü önüne kadar yürüdüler. İG-SAŞ işçileri de TÜPRAŞ'taki eyleme destek verdiler.

Sağlıkta 5 Kasım Günü İş Bırakma

Sağlık hizmetlerinin ticarileştirilmesine, özlük haklarına karşı 5 Kasım günü iş bırakmaya hazırlanan sağlık emekçileri, seslerini duyurmak için eylemlerini sürdürüyorlar.

24 Ekim günü İstanbul Tabip Odası'nda düzenlenen basın toplantısında, sağlık hizmetlerinin ticarileştirilmesine karşı çıkıldı ve "Hasta ile karşı karşıya kalan hekimleri, para-senet tartışmalarının muhatabı haline getiren Sağlık Bakanlığı ve hastanelerin siyasi-idari otoritele-ri"dir denildi.

27 Ekim günü Ankara Numune Hastanesi bahçesinde toplanan SES üyeleri ise, taleplerini dile getirerek, Plan ve Bütçe Komisyonu tarafından dikkate alınmasını istediler.

Komisyonu'n toplanacağı 3 Kasım'da alanlarda olacaklarını belirten emekçiler, talepleri dikkate alınmazsa, 5 Kasım'da da hizmeti durduracaklarını söylediler. Eylemde, "Herkes Eşit, Ücretsiz Sağlık" sloganı atıldı.

Soygunun yeni adı: Bireysel Emeklilik

Anadolu Hayat, Ak, Ankara, Başak, Commercial Union, Doğan, Garanti, Koç Allianz, Oyak, Vakıf, Yapı Kredi Emeklilik... bilinen, tanınan ne kadar finans tekeli varsa, hepsi gazete ve televizyon reklamlarıyla bireysel emekliliğin “cazibe”sini anlatmak için seferberlik halindedir. Banka kuyruklarında can veren, sabahın erken saatlerinde kuyruğa giren emekli yerine, yatırımları tatil eden emekli görüntüleri ile sermaye sınıfı, yeni sömürü aracını tanıtıyor.

AKP iktidarı, gönüllü katılıma dayalı ve çalışanlara ikinci emeklilik vaat eden ‘bireysel emeklilik’ düzenlemesini, 27 Ekim’den itibaren devreye soktu.

Sistemin işleyişi özetle şöyle: Katılımcının sistemden emekli olabilmesi ve vergi avantajlarından maksimum düzeyde yararlanabilmesi için en az 10 yıl düzenli ödeme yapıp 56 yaşını doldurması gerekiyor. Aylık katılım payları şimdilik 50 ile 100 milyon lira arasında.

“Süper Emeklilik”ten sonra, yeni soygun ve vurgun aracının adı “bireysel” olanı! Uygulanan kapitalist ülkelerde, hiç de reklamlarda gösterildiği gibi insanları “mutlu” etmediği basına yansıyan çeşitli örneklerle bilinmektedir. Aylık ödeme miktarının hızla artırılabileceği ise kesindir. İşin bir yanı bu.

Öteki yanı ise, devlet, bu ülkeye yıllarca emek vermiş SSK, Bağkur emeklilerine, yani kamudan emekli olanlara sefaleti, kuyruklarda ölümü dayatırken, bireysel emeklilikle, “parası olan yatırır emekli olur, olmayan kuyruklarda sürünür” diyor. Her uygulamasında, her fırsatta, bireyciliği toplumun bütün hücrelerine kadar işlemek için özel politikalar belirleyen kapitalistler, o meşhur atasözünü dayatıyor emekçilere: “Her koyun kendi bacağından asılır”! Hal böyle olunca, emeklilik de devletin sorumluluğu iken, bir lüks, bir “gönüllülük” haline alıyor. Tekellerin bireysel emeklilik kuruluşlarına rahat olması için, bundan sonra kamu emekliliğinde bilinçli olarak durumun daha da kötüleştirileceği ise aşikar.

Eğitim-Sen’den eylem takvimi

Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer, 2004 bütçesiyle ilgili 27 Ekim’de bir basın toplantısı düzenledi ve IMF direktifiyle hazırlanan sefalet bütçesine karşı mücadele edeceklerini duyurdu. Aslan payının yine borç ve faiz ödemesine ayrıldığını belirten Dinçer’in açıkladığı eylem takvimi şöyle;

YÖK’ün kuruluş günü, 6 Ka-

sım’da öğrencilerle birlikte, Ankara, İstanbul, İzmir ve daha pek çok kentte eylemler düzenlenecek....

Eğitim Bütçesinin, Plan Bütçe Komisyonunda görüşüleceği 8 Kasım günü tüm Türkiye’de basın açıklamaları yapılacak, Meclis Genel Kurul’unda görüşüleceği zaman ise alanlara çıkılacak...

Kamu Yönetimi Tasarısı’na ilişkin de imza kampanyası, faks eylemi, Meclis önünde basın açıklaması gibi eylemler gerçekleştirilecek.

Paşabahçe Kararlılığı

Eskişehir Paşabahçe direnişi, patronun, Kristal-İş’ten istifa ettirip işbirlikçi Çimse-İş’e geçmeleri için yaptığı kanunsuz baskılara rağmen sürüyor. Kristal-İş üyesi işçiler çeşitli kentlerde yaptıkları eylemlerle, iş bırakmalarla Paşabahçe işçisiyle sınıf dayanışmasını yaşama geçirirken, işçiler, Çimse-İş’in patronla işbirliği içinde iradelerine baskı yapmasına son vermesi için Türk-İş Genel Merkezi’ne gittiler. Bilindiği gibi her iki sendika da Türk-İş’e bağlı. Salih Kılıç ile görüşen işçiler, taleplerini içeren bir de mektup verdiler.

Kristal-İş sendikasına üye oldukları için işten çıkartılan 350 işçinin ve ailelerinin fabrika önündeki direnişlerinin birinci ayı dolarken, Paşabahçe patronu, Kristal-İş Eskişehir Şube yönetimine yeni atanan 5 yöneticinin de aralarında bulunduğu 20 işçiyi “eğitim” bahanesi ile Mersin’e sürgün etti.

Bu arada, Kristal-İş, örgütlü olduğu işyerlerinde Eskişehir direnişine destek için, 29 ve 30 Ekim günlerinde 1,5 gün olmak üzere, iş bırakma eylemi yapılacağı açıklandı.

Sayı 84

17

2 Kasım
2003

Enerjide Soyguna Son

Ankara Elektrik Mühendisleri Odası (EMO), 27 Ekim günü yaptığı basın toplantısında, enerji sektöründeki özelleştirmelerin son bulmasını ve özelleştirmeler sonucu yaşanan yolsuzlukların da açığa çıkarılmasını istedi. Halkın yüksek enerji fiyatları ile mağdur edildiğini belirten, EMO Yönetim Kurulu Başkanı Cengiz Göltaş, enerjideki özelleştirmeler sonucu ne tür yolsuzlukların yaşandığını, halkın nasıl soyulduğunu örnekleriyle anlattı.

BES’ten Eylem

Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü ile Büro Emekçileri Sendikası (BES) arasında 27 Ekim’de yapılan ve emekli sandığı çalışanlarının ekonomik, demokratik ve özlük haklarının ele alındığı toplantı salonunun önünde toplanan BES üyeleri taleplerini dile getirerek, “Zafer Direnen Emekçinin Olacak” sloganı attılar.

ÇEM-DER Başkanı Salih Çınar Çorap İşçisinin Çalışma Koşullarını Anlatıyor “Yemek saatimiz bile yok”

Çorap işçilerinin mücadelesinin içinde kurulan, Çorap Emekçileri Derneği (ÇEM-DER) başkanı Salih Kılıç ve Gelal Çorap Fabrikası işçisi Abidin Azlağ ile, derneğin amaçlarını, çorap işçisinin çalışma koşullarını görüştük.

8 Saat İşgünü Talebi

Salih Çınar (ÇEM-DER Geçici Yönetim Kurulu Başkanı): Sabah-tan varıyoruz, 10 dakika geç kalsak sorun oluyor. Neden geç kaldın? Öğle tatilinde yine aynı. Yemek saatimiz yok, dinlenmemiz yok, sabah saat sekizden akşam yediye kadar ayaktaız. Sigortamız yok. Sağlık sorunlarımız var. Tozlu ortamda yaşıyoruz, iplik tozu var. Pat-

ronlar bizim sağlığını düşünmez, hepsi kendini düşün-

yor. Zam talebimiz var. 6. ay zamlarımızı alamadığımızdan dolayı toplandık arkadaşlarla hep beraber zam istedik. Gerek basın açıklaması, gerek alkışlı protesto, gerekse de üzerimden gelen gücümüzü kullanarak iş bırakarak mücadelemizi sürdürdük. Kimi fabrikalarda zammı aldık. Bunların arasında Gel Al, Kip, Tüter, Yenan, Sempatı gibi irili ufaklı olanlar da var. Kimilerinde çeşitli düzeltmeler oldu. Mesela direnişten önce servis ücretlerini işçiler ödüyordu, şimdi Çelik'te, Öttaş'ta işveren ödemeye başladı. Zam sözü verip hala zam vermeyenler var. Direnişimiz, mücadelemiz halen sürüyor.

ÇEM-DER, işçileri bir araya toplayıp haklarımızı almak için kuruldu. 12-13 saatlik işçi çalıştırılmasına karşı 8 saat çalışmayı istiyoruz. Yasalarda da 11 saat-ten fazla işçi çalıştırmak yasak, ama biz 12-13 saat, üstelik ayakta çalıştırılıyor. Çorap işçilerinin % 70'i sigortasız. Sigortalı çalışmak istiyoruz. İnsanca yaşayacak ücret talebimiz var. Patronun az işçiyle çok iş yaptırma mantığı sonucu 13 ayrı makineye bir işçi bakıyor. Bir insanın kapasitesi en fazla 7-8 makineyi kaldırabilir. Huksuzluk, adaletsizlik var. Tazminat vermeden işten çıkartılmak gibi uygulamalar var. Bunlara dur demek için, işçilerin hak ve çıkarlarını korumak için kuruldu. Bütün çorap sektöründe sendikali çalışmak için mücadele edeceğiz.

İşçilerin karşılaştığı baskılar oldu bu mücadelede. Basın açıklamasında gözaltılar oldu. Bizi 4-5 saat tuttular, sonra bıraktılar. Bu da etkiledi. Derneğin kuruluş aşamasında, çok sorun yaşattılar. Bütün evrakları ha-

zırlayıp gittiğimizde, yok şu noksandır, bu noksandır diye- rek keyfi uygulamalar yapıyor- lar. Bana da açık açık '**sen bun- dan vazgeç**' dediler. Derneğin kurulmasını ve çorap işverenle- rinin yaptığı haksızlıklara karşı

mücadele etmesini istiyorlar.

Bize destek veren şu an, Esenler Temel Haklar var. Bize katkı olarak gerekeni yapıyor. Toplantı yerimiz bile yoktu. Temel Haklar bize yerini açtı. "**Gelin buyrun burada toplantınızı yaparsınız, burada görüşürsünüz, istediğiniz zaman açarsınız istediğiniz zaman kapatırsınız**" diyerek bu kolaylığı bize tanıdı. Zaten Temel Haklar olmasaydı toplantıları bir araya getiremezdik.

'Biz Kovmadan Sen Git' Baskısı

Abidin Azlağ (Gelal Çorap İş- çisi, ÇEM-DER üyesi): İnsanın ce- nazesi bile izin vermiyorlar. İzin isteyince aşağı git, yukarı git diye bir sürü zorluk çıkarıyorlar.

Patronun akrabası, ustanın ak- rabası diye ayrımcılık yapıyor. En son bir arkadaşımız düğünü olduğu için izin istedi, vermediler. Düğününe izin almadan gidince işten çıkarıldı. Bizim fabrikada çalışma saati 8 saat ama beden gücü olarak çok zor. Ben 13 makineye bakıyorum. Normalde 8 makinaya bakmam lazım. Bazen yetiştiremi- yorum. Ustalar bağırıyor.

Yarım saat yemek molası var. Patron yetiştirecek mal- lar var diye yemekte bile kapatmıyor makineleri. Ye- mek vakti süresince makineler kapanırdı önceden. Şimdi kapattırıyor. Uzak yerde oturan arkadaşlara servis veriyorlar. 20-30 tane işçi aynı mahalledeyse on- lara servis var ama değişik mahallelerde oturan arka- daşlar var onlara verilmiyor. Bununla ilgili direnişimiz olmuştu. Direnişte patronla konuştuk. Bize şöyle den- di; 'Gelal Çorapları'nda bundan sonra makine kapatılır- sa çalışamazsınız, iki taraf da fedakarlık yapacak'...

Psikolojik baskı yapılıyor. Direnişte yer alan işçilere 'biz kovmadan sen git' deniyor ya da Kalite Kontrolcüler geldiğinde ufak bir hatayı bile yüzümüze vuruyor, eziyorlar.

Sağlıksız ortamda çalışıyoruz. İplik tozu ciğer hasta- lıklarına sebep oluyor. Makinelerin sürekli çıkardığı aşı- rı gürültü var. Gürültüden korunmak için kulaklık takıl- ması gerekiyor ama kulaklık verilmiyor. Gürültü za- manla işitme düzeyinin düşmesine sebep oluyor. Bazen yurtdışından yabancı firmalardan müşteri temsilcileri geliyor fabrikaya, onlar geldiğinde veriliyor kulaklıklar. Sonra geri alınıyor.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

lerden hücrelere. 8 devrimci tutsağın alınlarına kızıl bantlarını kuşanması nedeniyle törenler yapıldı. Hücreselardan hücrelere yollanan selamlarla alınlarından öpüldü yeni direnişçiler. Alınına kızıl bantı takan her tutsak, yoldaşlarına son sözlerini söyledi...

19 Aralık'ın arifesinde ve sonrasında televizyonlardan yayınlanan görüntüleri hatırlayın. And içiliyordu, TV'lerde yayınlanan o törenlerde. Marşlar söyleniyordu. Devrim ve sosyalizm sloganları haykırılıyordu. Devrimci tutsakların koşuşlarında yaptıkları bu bant takma törenleri, katliamı "haklı çıkarmak" için tekrar tekrar gösteriliyordu. Katliamla gözdağı verilip F tipleri açılınca, o sloganların, marşların tutsaklardan bir daha duyulmayacağı hesabındaydılar.

20 Ekim 2003 gecesı hapishanelerde yapılan törenler, oligarşinin katliam ve tecrit politikasının iflasıdır. Devrimci tutsakları teslim alamadılar. Onların beyinlerindeki devrim ve sosyalizm düşünüşünü çalamadılar. Zulme karşı direnme cüretlerini kıramadılar.

10. Ekipte, tam adıyla söylersek Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi'nde yer alan Tekirdağ F Tipi'nde Selami Kurnaz, Vedat Düşkünler... Kandıra F Tipi'nde Muharrem Karademir... Sincan F Tipi'nde Hüseyin Çukurluöz, Bekir Baturu... Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukuevi'nde Selma Kubat... Kütahya Kapalı Hapishanesi'nde Raziye Karabulut... Uşak Hapishanesi'nde Günay Öğrener... 107 şehitten devraldıkları bayrağı dalgalandırmaya devam ediyorlar. Ayrıca Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde TKEP/L'li tutsak Remzi Aydın da ölüm orucunu sürdürmektedir.

10. Ölüm Orucu Ekibi, İrade Savaşında Yeni ve Güçlü Bir Hamledir!

F tiplerinde, devrimci tutsakların bulunduğu Bakırköy, Kütahya ve Uşak hapishanelerinde 20 Ekim Pazartesi gecesı coşkulu konuşmalar yapıldı, marşlar söylendi hücre-

Katliama, yüzü aşkın şehit verilmesine ve üç yıllık tecrite rağmen, yeni bir ölüm orucu ekibi çıkarılması, tecrite karşı direnişçilerin zaferidir.

DHKP-C'li tutsaklar, irade savaşında yeni bir hamle yapmışlardır. Bu hamle, sadece DHKP-C'li tutsaklar için değil, tüm devrimci, yurtsever tutsaklar için önemlidir. Sadece tutsaklar için değil, haklar ve özgürlükler mücadelesinin bütünü için önemlidir. Bu hamle, içerideki ve dışındaki tüm devrimciler, demokratlar tarafından sahiplenilmeli ve desteklenmelidir.

19-22 Aralık katliamının ve F tiplerinin oligarşinin politikalarındaki yerini gören herkes, bu sorumluluğu üstlenmek durumundadır.

Bugün herkesin tanık olduğu gibi, iktidarın polisinin, jandarmasının müdahale etmediği hemen hemen tek bir demokratik eylem yoktur. 19-22 Aralık katliamına karar veren cüretle saldırmaktadırlar her eyleme. Halk muhalefeti, 19-22 Aralık ve F tiplerinde somutlanan zulmü, geri püskürtmek zorundadır. Bunun yolu ise, direnişin somut kazanımından geçmektedir. Her kesimin direniş karşısındaki asgari sorumluluğunu belirleyen de budur.

Çok çeşitli nedenlerle ölüm orucuna karşı olunabilir; ama bu kimseye F tipleri ve F tiplerine karşı direnişin haklar ve özgürlükler mücadelesindeki yerini reddetme, yok sayma hakkı vermez. Oligarşinin baskılarını püskürtmekten, halkın mücadelesini geliştirmekten sözeden herkes, bunda direnişin oynadığı ve oynayacağı belirleyici rolü görmezden gelemeyiz.

DHKP-C'li tutsakların 10. Ekiplerle ilgili açıklamasında şöyle deniyordu: "Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi, Üç Yıllık Çağrılarının Tekrarıdır!" Duyamazdan gelinen, duyulsa da hatırlanmak istenmeyen bu çağrılar hatırlanmalıdır.

İşgal ve kuşatma altında halkların kahramanlıklar yarattığı, üç yıllık tecrite, kuşatmaya ve 107 şehide rağmen devrimci tutsakların yeni ölüm orucu ekipleri çıkardıkları bir ortamda, hiç kimsenin mazeretlere, teorik, politik çarpıtmalara sığınma hakkı yoktur. Devrimci, demokrat her örgüt, eğer bir irade sahibi olduğundan söz ediyorsa, şimdi o iradeyi ortaya koyma zamanıdır.

AKP'nin, MGK Tavsiyeli Halka Karşı Savaşı

İçişleri Bakanlığı'nın "psikolojik savaş genelgesi"nin yönergesi de ortaya çıktı: Yine aynı "iç ve dış tehdit" demagogisi ile, halka karşı savaş resmileştiriliyor.

AKP'nin halka karşı savaş genelgesinin kararı MGK'da alındı. MGK halka karşı savaşın kurmayı olmaya devam ediyor. AKP ve MGK kolkola halka karşı savaşıyor.

İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'nun 22 Mayıs tarihli gizli genelgesiyle kurulan Toplumla İlişkiler Daire Başkanlığı'nın (TİDB), AKP tarafından hayata geçirilecek olan halka karşı savaşın merkezi olduğunu, geçen hafta yazmıştık. TİDB'nin, "gizli yönergesi" de, 28 Ekim tarihli Cumhuriyet'te yayınlandı.

"İç ve Dış Tehditler"i Duyduğunuz Yerde, Halka Karşı Savaş Vardır

4 sayfalık yönerge üç bölümden oluşuyor. Birinci bölümdeki, 'amacı' açıklayan 1. madde, genelgenin mantığını da açıklamaya yetiyor:

"Bu yönergenin amacı, devletimizin bölünmez bütünlüğüne, anayasal düzenine, toplumun huzur ve güvenliğine yönelik iç ve dış tehditlere karşı Türk milletini Atatürk ilke ve inkılapları, milli birlik ve milli değerler etrafında birleştirerek.. milli hedeflerin gerçekleşmesini sağlamak üzere yetkili makam-

larca hazırlanan psikolojik tedbirlerin Bakanlığımızın görev alanına ait olanlarının uygulanmasını sağlayacak olan merkezde Toplumla İlişkiler Daire Başkanlığı ve İllerde Toplumla İlişkiler Bürolarının kuruluş, görev ve çalışma işleyişini düzenlemektir."

On yıllarca halkın kanı "iç ve dış tehditler" denilerek döküldü. Zulüm bu demagoji ile açıklandı. Halk düşmanlığın "kod adı" haline gelen bu kavramı kullananların tümünün Amerikan işbirlikçisi olduğu, ülke halkı için hem "iç" hem de "dış" en büyük tehdit olduğu bu yalanla gizlenmek istendi.

Oligarşinin sömürü ve zulüm düzeninin sürmesi için "her türlü çalışmayı yapmakla sorumlu", "özel işlevi" (siz bunu kontrgerilla faaliyeti olarak okuyun) olan, ne kadar elaman gerekirse, (ajan, provokatör, tetikçi, gazeteci, polis, Jitemci vb. vb.) "yeteri kadar" istihdam etmeyi öngören yönerge, gizli ve hiyerarşik yapısı olan bir kontrgerilla örgütlenmesini tarif ediyor. Oligarşiye de, kontrgerilla politikalarını engelsiz yürütecek böyle örgütlenmeler gerekiyor. Susurluk da bu ihtiyaçtan kaynaklanmıştı.

Karar MGK'da Alındı

Halka karşı savaş, 81 ilde kurulacak bürolarla, valiler aracılığıyla yürütme kararı MGK

toplantısında alındı. Hem de, o meşhur "devrim" in gerçekleştirilip, "MGK Genel Sekreterliği'nin yetkilerinin kısıtlanması" kararında Genelkurmay ile AKP'nin uzlaştığı toplantıda. Nasıl bir aldatma ile ülkenin yönetildiği açık. Çıkarılan kimi yasalara bakarak, demokratikleşmeden sözedenler yalan söylüyor. Faşist sistem, olduğu gibi korunuyor. MGK ile AKP bu konuda birleşiyor.

AKP, gerçekte MGK'ya karşı değildir; MGK'nın yaptığını kendi yapmak istiyor. Böylece tek söz sahibi olmak istiyor. "Faşizmin icrasını kim sürdürecektir? Dolayısıyla, düzen içinde kimin belirleyiciliği olacak?" sorundur. AKP, bu genelge ile, "halka karşı savaş biz de sürdürelim, biz de bu savaşta güç olalım" istiyor. Halka karşı savaşın kurmaylığını kim yaparsa, ülkeyi gerçekte yöneten o olur. AKP de biliyor bunu. Sirtını emperyalizme dayanmış olmak, oligarşi içi güç dengeleri için yeterli olmuyor. AKP de iktidar olabilmenin yolunu, halka karşı savaşta daha açık olarak yer almakta görmektedir.

Bir sirke dönüştürülerek izlettirilen, MGK ve AKP kavgasının özünde de bu vardır. Türbanda, İmam Hatipler konusunda, YÖK'te verilen kavga budur. Böylece sömürü pastasından en fazla payı alma hesabı yapmaktadırlar. Halka karşı savaşta ise aynılık, gayrılıkları yoktur. "Özgürlükler" konusunda hiç bir farklılıkları olmadığı gibi, "demokrasi"den anladıkları da aynıdır; oyun!

MGK Genel Sekreterliği'nin deşifre edilen yönetmeliğinde ne yazıyorsa, 'psikolojik harekât' adını verdiği, halka karşı savaş hangi yol ve yöntemle, nasıl yürütüyor idiyse, TİDB de öyle yürütecektir.

"Psikolojik savaş", halka karşı savaştır. Buna, faili meçhuller, komplolar, yalan haber-

Sayı 84

20

2. Kasım
2003

Oligarşi halka karşı savaşının "gizli" ibareli bir yönetmeliği daha; Gizli yönetmelikler, halka düşmanlık belgeleridir.

den halkı mezhepler, milliyetler temelinde birbirine karşı kışkırtmalar, işkence, kaybetme... her yöntem dahildir.

Hatırlanacağı gibi MGK'nın bu yönetmeliği, "7 uyum paketi" çerçevesinde çıkarılan yasal düzenleme ile, kasım ayından itibaren yürürlükten kaldırılacaktı. AKP'nin, valiliklere bağlı kontrgerilla teşkilatını yeniden oluşturma genelgesinin kararı ise, 30 Nisan'da alındı. Devrimci Halk Kurtuluş Partisi'nin konuya ilişkin 24 Ekim 2003 tarihli, "MGK'nın halka karşı savaşı, AKP imzasıyla yürürlükte. AKP, 12 Eylül Faşizmini Sürdürüyor!" başlıklı açıklamasında dile getirdiği gibi;

"Bir yönetmelik yürürlükten kaldırılırken, yerine yenisi yapılmış ve yürürlüğe konulmuştu bile. MGK yönetmeliklerinden biri yürürlükten kaldırıldığında, AKP'den iktidar yalakalarına, tüm Avrupalı kesimlere kadar herkes "demokratikleşme" diyordu; biz ise, faşizmin halka karşı savaşının şu veya bu kurum, şu veya bu yönetmelikle sürdürüleceğini söylemiştik. Her zaman olduğu gibi, HAKLI çıkan biziz."

Halka karşı savaşa hiç ara

İslamcı Basın Niye Susuyor?

AKP'nin imzasını taşıyan ve daha dün eleştirdikleri, MGK yönetmeliğinden tek kelime farkı olmayan, genelgeye ilişkin islamcı basın suskun. Hatırlayın; MGK Gizli Yönetmeliği'nden hareketle MGK'ya, 28 Şubat'a atıp tutanlar, mesela Vakıfçılar, Yeni Şafakçılar AKP'nin psikolojik savaş yönetmeliği karşısında dut yemiş bül-bül gibiler. Halka karşı savaşı generaller sürdürünce, hele ucu kendilerine dokunuyorsa itiraz ederler, AKP generallerle birlikte halka karşı savaşırsa sesleri çıkmaz.

Düzen islamcılığının mantığı böyle çalışıyor. Adalet, hukuk, özgürlükler nedir, bilmezler. Bunlar, sadece kendilerine malzeme olduğu sürece dillerindedir.

verilmemelidir ki, açlığın, zulmün kol gezdiği ülkede halk uyanmasın. Bunun için biri kalkmadan diğer genelge yürürlüğe giriyor. Üstelik, **İçişleri Bakanlığı genelgesinin kanunu da yok.** Önce uygulama, kontrgerilla örgütlenmesi yapılıyor, sonra kanunu çıkarılacak! Yönergede, "kanunun ileride çıkarılacağı" belirtiliyor. AKP, halka karşı savaşı göstermelik bir kanuna dayandırma gereği bile duymuyor.

Halka Karşı Savaş, AB'ye Uygundur!

Böylece "AB'ye uyum"dan ne anlaşılması gerektiği de ortaya çıkmış oluyor. Oligarşi ne zaman demokratikleşmeden söz etse, ne zaman baskıcı bir yasayı çeşitli manevralar için, demokrasicilik oyunun sürdürmek amacıyla kaldırmak durumunda kalsa, mutlaka yerine daha kapsamlısını getirir. 141-142. maddeleri kaldırıp, TMY 8. maddeyi getirmesinde olduğu gibi. Gelenek bozulmadı. MGK'nın Toplumla İlişkiler Bürosu (TİB) adlı kontra merkezine "sivil" kılıf geçirilip, AKP hükümetinin inisiyatifinde savaş yayılarak sürdürülüyor.

Peki bu yönetmeliğe Avrupa ne diyor? "Demokratikleşmeye" uygun mu? "Uyum yasalarını ayakta alkışlıyorlar"dı. "AKP'nin demokratikleşme konusunda samimiyetini görmüşler"di. "Tek sorun uygulama" idi; işte size uygulama!

Susurluk'a itirazı olmayan AB'nin, halka karşı savaşa da itirazı olmaz. O tekellerinin çıkarına bakar. AB'den demokrasi bekleyenler uyanacaklar mı? Alkışladıkları "uyum yasaları"nın AB'yle danışıklı döğüş içinde süren bir aldatma olduğunu görecekler mi?

Tüm Ülke OHAL

Doğu ve Güneydoğu'da yıllarca süren ve her türlü kanun-

Katliamcı Tantan Döneminde Kuruldu

İçişleri Bakanlığı'nın bu uygulamasına zemin hazırlayan eski İçişleri Bakanı Sadeddin Tantan. O zamanki adıyla, 'Halkla İlişkiler Daire Başkanlığı, OHAL kapsamındaki ve mücavir illerde (28 ilde) faaliyet gösteriyordu. Ve OHAL Genel Sekreterliği bünyesinde faaliyet yürüten Toplumla İlişkiler Büroları (TİB), o zaman da **Doğan Ünlüsoy**'a bağlıydı.

Uygulamayı savunan Tantan, "yapılan az bile, aslında tüm bakanlıkların psikolojik harekât planları olmalı" (23 Ekim, Radikal) sözleriyle, bir "devlet adamı"nın kafa yapısını gösteriyor. Fikir babası, katliamcı Tantan olan bir düzenlemenin ne yapacağı sır mı?

suzluğun, kayıpların, katliamların, işkencelerin, işkencede ölümlerin, provokasyonların, faili meçhullerin sıradanlaştığı OHAL uygulaması, bu genelge ile tüm ülkeye RESMÎ OLARAK yayılmış oluyor. 28 ilde yürütülen faaliyetin 81 ile yayılması, bunun açık olarak ifadesidir. Toplumla İlişkiler Daire Başkanlığı'nın başına getirilen isim de buna uygun; **eski OHAL Genel Sekreteri Doğan Ünlüsoy.** Kaldı ki, illerdeki Toplumla İlişkiler Büroları'nın, bir yıl önce kaldırılan Olağanüstü Hal Valiliği'nden doğan boşluğu da dolduracağı, bir bakanlık yetkilisi tarafından açıkça ifade edildi. "OHAL kalktı ama hâlâ bölgede 10 binlerce korucu var. Bunların özlük hakları, haklarında açılmış davalar var. Eskiden bu işleri OHAL Genel Sekreterliği yapıyordu, artık TİB yapacak". (24 Ekim, Radikal)

"MGK Gizli Yönetmeliği'nden hemen herkes "geçmiş" bir olgu gibi sözediyordu; bazı aydınlar büyük şaşkınlık içinde, sanki o yönetmelikte ifade edilen anlayış geçmişte kalmış gibi "halka karşı savaşılmış" diyordu. AKP'nin 81 ilde kurduğu yapı, "halka karşı savaş"ın geçmiş değil, aynı za-

Sayı 84

21

2 Kasım
2003

manda bugün ve yarın olduğuna gösteriyor.”

Faşizme Karşı Mücadele, AKP'ye Karşı Mücadeledir

Oligarşi, ordusu, polisi, iktidarı ile iç savaşa göre örgütleniyor. Bu düzenleme, iç savaşın yaygınlaşacağı öngörüsüne dayanmaktadır. Bütçesi, silahlanması, polise ve orduya yatırım da, bu öngöründen kaynaklıdır. Halkı aç bırakan, zulmeden oligarşinin başka bir çaresi de yoktur. Bu düzenin “iyi olduğu, düzeldiği” masallarına uzun süre kimseyi ikna edemezler. 70 Milyon insanı ilelebet açlığa, zulüm altında yaşamaya mahkum edemezler. Yalan merkezleri bunun içindir, halka karşı savaşın bütün yöntemlerini uygulayacak merkezler bunun içindir.

MGK yönetmeliklerinin tekranı olan İçişleri Bakanlığı ge-

nelgesinin tek farkı, psikolojik savaş yetkisini valilere devretmesidir. Başka bir fark yoktur.

“Aldatarak yönetiyorlar. Gerçeği gören ve gösterenler, terörle susturulmaya çalışılıyor.” diyen Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, Faşizmin “terör ve demagoji”yle sürdürülmesinin, ülkemizdeki tüm iktidarların değişmez gerçeği olduğunun altını çizerek, ‘İslamcı’ AKP’nin de bunun içinde olduğunu belirliyor ve “AKP, siyasi olarak faşist bir iktidardır ve bir yıldır faşizmi sürdürmüştür.” tespitini yapıyor. “Bağımsızlık ve demokrasiden yana olan tüm kesimlerin, AKP hakkındaki yanlışlarından bir an önce kurtulmaları” gerektiğini dile getiren parti, “bu sistem sürdüğü müddetçe, iktidarda hangi parti olursa olsun, halka karşı savaş da sürecektir. Çünkü siste-

min niteliği budur ve halka karşı savaştan bir gün bile ayakta kalamaz.” ifadelerine yer verilen açıklamada,

AKP’nin iyi yolda olduğunu, AB’ye uyum yasalarıyla demokratikleşmeye hizmet ettiğini söyleyenlerin, faşizmin halkı aldatmasına hizmet eden cahiller veya bilinçli halk düşmanları olduğu belirtilerek, “Halkın hiçbir kesiminin haklar ve özgürlükler anlamında AKP’den bekleyebileceği hiçbir şey yoktur. Halk, haklarını ve özgürlüklerini, AKP iktidarından da söke söke alabilir ancak.” gerçeğinin altı çiziliyor. AKP hakkındaki yanlışının, halkın mücadelesinde ayakbağı olduğunu dile getiren DHKP, “Faşizme karşı mücadele, AKP’ye karşı mücadeledir.” ifadeleri ile, faşizme karşı olan her kesimi, AKP iktidarına karşı mücadele etmeye çağırıyor.

Sayı 84

22

2. Kasım
2003

Baykal’ın Bir Partisi Var, Solcuların, Alevilerin CHP’de Ne İşi Var

CHP Kongresi, Deniz Baykal’ın diktatörlüğünü pekiştirmesi ile sonuçlandı.

CHP gerçeğinin tarife gerek bırakmayacak şekilde ortaya çıktığı bir kongreydi bu aynı zamanda. Amerikan işbirlikçiliğinin alenileştiği, siyasetin Amerika’ya, ekonominin IMF’ye endekslendiği bir süreçti. Ama kongrede, Baykal’ın diktatörlüğünün nasıl pekiştirileceği, bunun için nasıl bir tüzük gerektiği, bu tüzüğün onaylanması için hangi ayak oyunlarının gerektiği tartışıldı. Solculuk, demokrasi yok, düzene ve emperyalizme muhalefet yoktu kongrede.

CHP’nin solla, demokratlıkla hiçbir ilgisinin olmadığı bir kez daha tescillenmiş oldu böylece. Kendi içinde muhalefetin zerresine tahammül edemeyen CHP yönetimi, tasfiye için, Baykal’ın karşısına aday çıkmaması için her türlü yola başvurdu.

Kendi muhaliflerini susturan bir partinin, ülkeyi nasıl yöneteceği hiç de sır değildir. CHP de eskaza iktidar olsa, bugün AKP’nin yaptığını yapacağının bugünden kanıtlarını sunuyor. IMF

programı mı; işte Kemal Derviş’i kucaklayıp, partinin üst kademelerine kadar taşıması ortada. Amerikancılık mı; Irak işgaline göstermelik her eleştirisinin ardından, “ama elbette Amerika bizim stratejik müttefikimiz” diyen Baykal’dır. Stratejik müttefikliğin ne anlama geldiğini son süreçte herkes daha iyi gördü; TBMM’den Amerikan talimatlarıyla kararlar çıkarmaktır mesela.

Aldanmaya Devam Edilecek Mi?

Milyonlarca emekçi, alevi, gönlü “sol”dan yana olanlar, aldanmaya daha devam edecek mi? Sol ile ilgisi olmayan CHP’yi sırtında taşımaya, sömürü düzeninin sibobu olmaya devam edecek mi? Halkın açlığının ve zulmün başsorumlusu IMF’nin kadrolu adamı olan Kemal Derviş’in kongrede Baykal’dan bile daha fazla oy alması, size bir şeyler anlatmalı. TUSİAD sözcüsü olarak konuşan Hürriyet yazarı Ertuğrul Özkök’ün, burjuva basında dahi Baykal’ı öven tek kişi olması, sizlere bir şeyler anlatmalı.

Evet, CHP sermayeye ve emperyalizme kendini ispatladı. Evet, CHP, düzenin asıl sahibi MGK’nın meclisteki sesi olmayı başardı. Laiklik diye diye cuntacılarla, faşistlerle aynı safta yerini aldı. Tüm bunlar belki CHP’yi emperyalizm ve oligarşi nezdinde, iktidar için aday haline getirebilir... Peki böyle bir CHP halka ne verebilir? Emekçilerin, Alevilerin sesi olabilir mi? Sadece, yoksulluk ve zulüm CHP damgalı olur.

“Resepsiyon krizi” değil, oligarşinin ideolojik krizi’!

Cumhurbaşkanı Sezer’in, eşlerinin başı türbanlı olduğu gerekçesiyle AKP’li bakan ve milletvekillerini ve “yüksek” yargı organlarının bazı üyelerini 29 Ekim Resepsiyonu’na çağırması, bir hafta boyunca medyada “resepsiyon krizi” olarak tartışıldı.

Tablo, oligarşinin içine düştüğü aczin göstergesidir.

Bu ülkeyi yöneten hükümetteki bakanlar, en hayati kararları alan TBMM’nin üyelerinin büyük çoğunluğu, düzenin Yargıtay, Sayıştay gibi en temel iki kurumunun başındakiler düzen için “sakıncalı” hale gelmişse, bu düzen bitmiş demektir!

Bu düzen ideolojik olarak bitmiştir. 80 yıldır, Kürt milliyetçiliğini, islamcılığı ve devrimciliği yoketmek amacıyla halka karşı savaşmıştır bu düzen. Terörden rüşvete, provokasyondan demagojiye kadar kullanmadığı hiçbir yol, ordudan üniversitelere, polisten ticaret odalarına kadar kullanmadığı hiçbir kurum kalmamıştır.

Ama işte elde ettiği sonuç ortadadır.

Kürt halkı dün olduğundan daha fazla sahip çıkıyor ulusal kimliğine. İslamcılık dün olduğundan daha yavgın. Devrimciler karşısında, kendi hapishanelerini yakıp yıkacak kadar acz içinde.

Kemalizm, 1920’li, 30’lu yıllara denk düşen bir düşünce ve politikaydı. Yeni-sömürgeleşen, faşistleşen düzen, bağımlılığını ve faşistliğini gizlemek için “Atatürkçülük” perdesi arkasına gizledi saldırılarını. 12 Martlar, 12 Eylül, 28 Şubatlar, Atatürkçülük adındaydı. Düzeni sürdürmek adına halkın tüm değerlerine saldırıldı. Farklı ulusal kimliklere, farklı inançlara, farklı düşüncelere saldırıldı. Fakat, Cumhuriyetin “sınıfsız, zümresiz kaynaşmış bir kitleyiz” politikası da, “Atatürkçülüğün başka ideolojilere, Türklükten başka ulusal kimliğe, sunnilikten başka inanca... yer yok” dayatması da iflas etmiştir. Her kimlik, inanç ve düşünce, kendince varolma yolları geliştirerek yaşıyor.

Sezer “kamusal alan” sayıklamasıyla savunmaya çalışıyor türban yasağını. Oysa türban yasağı, oligarşinin umutsuzca hala “farklı” olan herşeyi yoketme politikasını sürdürmek, kendi çağdaşlık anlayışını tüm halka dayatmak istemesinin bir sonucudur.

“Çağdaş” ve “İslamcı” kutlamalar!

Parıl parıl parlayan parke zemin üzerinde vals ya-

pan “çağdaş ve modern” çiftleri görürüz her “Cumhuriyet bayramı”nda. “Cumhuriyet kutlamaları çerçevesinde” klasik müzik konserleri yapılır. Ama orada Mozart da, Bethoven de çalsa, illa ki “onuncu yıl marşı”yla başlayıp biter konser. Şovenizmin, faşizmin gıdası yapılmıştır çünkü bu marş da.

Sonuçta, cumhuriyeti klasik müzikle, valsle, smokinle özdeşleştiren bir ucube çıkarttılar ortaya.

Gariplikler birbirini izler. AKP de güya farkını koymak için “cumhuriyet kutlamaları” çerçevesinde “*en güzel buzağı yarışması, camilerde cumhuriyet vaazı verilmesi*” gibi etkinlikler düzenlemeye soyundu. Çarpıklıklardan çarpıklık beğenin.

Ne düzenin dışına çıkabiliyorlar, ne de düzenin bu dayatmasına tam boyun eğebiliyorlar. Resepsiyon krizindeki “*kaypak*” tavrı da bunun yansımasıdır zaten. TBMM Başkanı Bülent Arınç, tezker oylamasında “dişçi koltuğunda” olma bahanesiyle “muhaliflik” yaparken, şimdi de “annesinin hastalığı”nı gerekçe gösterip katılmadı resepsiyona. AKP’li milletvekilleri katılmazken, AKP’li bakanlar katıldı. Açık politik bir tavır alamıyorlar, ama öte yandan tabanları karşısında madara olmak da var, böyle kaçak-göçek yollarla hem tepeyi, hem tabanı idare ediyorlar.

Cumhuriyeti boşver, İktidar kavgasına bak!

Resepsiyon krizinin taraflarının hiçbirinin cumhuriyetin özünü, varoluşuyla ilgisi yoktur. Genelkurmay, bu cumhuriyetin “emperyalistlere karşı savaş” sonucunda kurulduğunun hatırlanmasını istemez. AKP gibileri ise, açıktan yapamasa da, zaten Osmanlı’nın yıkılmış olmasına ah vah edip lanetlerler Cumhuriyetin kuruluşunu. İşte bu riyakarlığın sonucudur ki, böyle hilkat garibesi kutlamalar çıkıyor ortaya. Laikci Genelkurmay türbansızlığı, islamcı AKP türbanı dayatarak, cumhuriyet kutlamasını aralarındaki iktidar savaşının malzemesi yapıyor.

Ama artık iki taraf da inandırıcı değildir.

Yaşanılan sorunlar, çok uluslu Türkiye Cumhuriyeti devletini “tek uluslu”, çok dinli Anadolu toprağını tek dinli-tek mezhepli yapma politikalarının gelip tıkanığı yerdir. Öyle ki, artık bu yoketme, bastırma, sindirme politikaları üzerinden birbirlerine karşı manevra yapmaları kendilerini vurmakta, despotluklarının ve riyakarlıklarının teşhir olmasına neden olmaktadır.

REKTÖRLER NE İÇİN YÜRÜDÜ?

Demokratlıkları sahte, milliyetçilikleri sahte...
Katliamlara, kontrgerilla yönetimine, işgal ortaklığına, sömürüye, üniversitelerin kışlaya ve ticarethaneye dönüştürülmesine karşı yürümüyorlar...
MGK iktidarını ve YÖK sultasını sürdürmek için yürüyorlar...

Rektörler, Cumhuriyet'in 80'inci yıldönümü vesilesiyle 25 Ekim'de "Cumhuriyet'e Saygı" adıyla bir yürüyüş düzenlediler. Anıtkabir'in de ziyaret edildiği yürüyüş, gündeme "Ordu Göreve" pankartıyla girdi.

"Ordu Göreve" pankartını açanlar, Atatürkçü Düşünce Kulüpleri Federasyonu (ADKF) adlı provokatör gruptu. Ama bu provokatörler, yürüyüşün gerçek niteliğini de açığa çıkarmış oldu.

Yürüyüşün "Cumhuriyete saygı"yla bir ilgisi yoktu:

"Emperyalizme karşı savaş içinde kurulan bir cumhuriyeti, nasıl Amerika'nın işgal ortağı haline getirirsiniz" diye haykırmıyordu rektörler.

En azından kuruluşunda "fakru zaruret" içindeki halkı müreffeh bir seviyeye getirme amacı varken, nasıl halkı açlığa mahkum edersiniz demiyorlardı.

"Eğitim Enstitüleriyle eğitimi köylere götüren bir eğitim sistemi ticarileştirilemez, üniversiteler halk çocuklarına kapatılamaz" da demiyorlardı.

Onların tek derdi "şeriatla karşı çıkmak"tı. "Şeriat" karşıtlıkları da AKP'ye karşı iktidar savaşında saf tutmaktan ibaretti.

Kısacası, yürüyüşün tek bir amacı vardı; **AKP-Genelkurmay çelişkisinde**, tavırlarını Genelkurmay'dan yana koyuyorlardı.

Çünkü YÖK adı verilen kurum, sırtını Genelkurmay'a dayamış bir "üniversiteler padişahlığı"ydı ve bu kavgada Genelkurmay'ın gerilemesi demek, YÖK'ün de gerilemesi demektir. Generallerle YÖK'cü rektörlerin ittifakı sır da değil zaten. İşte böyle olduğu içindir ki, "ordu göre-

ve" pankartı, hiç de o yürüyüşün ruhuna aykırı değildi; tersine, tam da o yürüyüşün ruhunu yansıtıyordu. Provokatör grup ADKF, yürüyüşü düzenleyenlerin hislerine de tercüman olmuştur.

Ordunun "göreve" hangi biçimde el koyacağı konusunda belki yürüyüşe katılanlar arasında farklılıklar olabilirdi ama, kafaları aynıydı.

Gerici, katliamcı rektörler güruhu!

"Cumhuriyete saygı" adı verilen yürüyüşteki rektörler kortejine iyi bakın; gördüğünüz bir **katliamcılar sürüsü**'dür.

23 yıldır, tüm katliam politikalarının destekleyicisi, savunucusudur onlar. Bilimi, üniversiteleri Kürt halkına karşı sürdürülen imha ve asimilasyon politikalarının hizmetine sokan onlardır. Gençliğin Amerikancılaştırılması, apolitikleştirilmesi, operasyonları onların yönetiminde yürütülmüştür. O rektörler, bu ülkede oluk oluk halkın kanı dökülürken bir kez olsun yürümediler. Bu ülke IMF'ye teslim edilirken yine yürümediler. Bu ülke Genelkurmay-AKP kararıyla Amerika'nın işgal ortağı yapılırken de yürümediler. Yürüyüşte de zaten bağımsızlık yoktu, demokrasi yoktu. O zaman geriye ne kalıyor? Rektörlerin statüko savaşı.

Onların "gericiliğe" karşı söylemlerinde de zerre kadar samimiyet ve tutarlılık yoktur. Onlar, yöneticisi oldukları okullarda devrimcilerin örgütlenmesini engellemek için yeri geldiğinde islamcılarının örgütlenmesine göz yummuş, yeri geldiğinde Türk-islam sentezcisi faşistleri bizzat örgütlemişlerdir. **Gericilik-ilericilik** kavgasında ilerici tek bir tutumları yoktur, kendileri gerici-

ğin üniversitelerdeki temsilcileridir.

Provokatör ADKF'nin özellikle üniversitelerde örgütlenmesi de, YÖK'cülerin himayesi altında olmuş, onlardan hiçbir desteklerini esirgememişlerdir. Bu provokatörleri, devrimcilere saldırtan da YÖK'ten aldıkları destek ve cürettir.

Ordu zaten "görev"de...

"Ordu Göreve" çağrısı yapanlar, ne istiyorlar? Açık ki, ordu zaten görevdedir. Katlediyor, zulmediyor, işgal ortaklığına karar veriyor. Herkes emin olmalıdır ki, emperyalizmin istediği tüm ekonomik ve siyasi kararlar, ordunun bilgisi ve onayı dahilinde alınıyor. Hatırlayın, daha geçenlerde Jandarma Genel Komutanı, 19 Aralık operasyonunu, siyasi iktidara da dayatarak yaptıklarını açıklıyordu. Daha ne yapacaklar?

Bunu kuşkusuz, ordu göreve diyenler de biliyor. Rektörler de biliyor. Ama onların derdi farklı. Onlar, Genelkurmay'ın "daha etkili" olmasını istiyorlar. AKP'ye karşı, AB'ye karşı statükolarının korunmasını istiyorlar. Bu noktada Genelkurmay'la aynı düşünmesine rağmen, iç ve dış koşullar, en azından şimdilik, daha fazlasını yapmalarına izin vermiyor.

Bu yürüyüş, Genelkurmay planıyla yapılmış bir yürüyüştür. Bu açık. Genelkurmay, 28 Şubat süreciyle aynı olmasa da, benzer biçimde, üniversiteleri, Türk-İş gibi kurumları yanına alarak AKP üzerinde bir baskı yaratıp iktidar savaşında güç kazanmak istiyor. (Bu arada bu Genelkurmaycı yürüyüşte TMMOB'un yer alması da ilginçti; AKP-Genelkurmay kavgasında nasıl bir demokratik içerik gördü acaba TMMOB 28 Şubatta reformist solun MGK'ya yedeklenmesinden hiç mi ders çıkarmadı. TMMOB bu mitinge katılımı konusunda üyelerine ve kamuoyuna bir açıklama borçludur.)

YÖK'cü rektörler, Genelkurmay'ın "hazır kıta"sı gibidir. YÖK, 12 Eylül'ün talimatıyla oluşturulmuş ve 1983'ten bu yana da 12 Eylül anlayışından bir milim sapmamıştır. Binlerce ilerici, vatansever öğretim üyesini, elemanını, onbinlerce öğrenciyi cuntanın emriyle üniversitelerden tasfiye edenler bunlardır.

Sırtlarını generallere dayayarak, üniversiteleri de polis işgaline açarak yönetiyorlar yirmi yıldır. AKP'nin koltuklarını sarsacak girişimi karşısında da sığınacakları tek yer ordudur.

ADKF'lilerin açtığı "ordu göreve" pankartına miting sırasında müdahale ediş biçimleri bu zihniyetlerinin tezahürüdür. ADKF'lilere "haklısınız ama indirin o pankartı" diyen kafa, ne derse desin, kendini aklamaz. YÖK-Genelkurmay iş-

birliği, anti-demokratik, katliamcı, işbirlikçi bir iktidardır.

Doğan ve Uzan Medyası da, bu yürüyüşte **YÖK'cülerin yanında**ydı! Hiç kuşkusuz "ordu göreve" çağrısı anti-demokratik, faşist bir çağrıdır. Ama Doğan Medya, nedense "Cumhuriyete saygı" yürüyüşünün bu yanını görmek istemedi ve tabii okurlarına da göstermedi. Genelkurmay karşıtı gibi görünmek istemezdi tabii. Doğan Medya, tam ikili oynuyor, hem vıcık vıcık AKP yağcılığı, hem Genelkurmaycılığı sürdürüyor. Uzan ise, yürüyüşü AKP'ye karşı olması nedeniyle destekliyordu. Kısacası, tüm düzen güçleri, yürüyüş karşısındaki tavırlarını, oligarşi içi çatışmadaki yerlerine göre belirlediler.

Cumhuriyeti bir soygun ve zulüm cumhuriyetine çevirenlerin "cumhuriyete saygı"sı zaten söz konusu bile olamazdı. Onlar "demokrasiziz" ve haksız bir cumhuriyeti savundular hep, yürüyüşte de savundukları buydu.

İslamcılar "ordu göreve"ye karşı mı?

"Ordu göreve" pankartına en büyük tepki islamcılardan geldi. Ama bu noktada da hemen sormak gerekiyor: Aynı islamcılar, cuntalarda ne yaptılar? Hangisine direndiler?

Bir direnişleri olmadığı gibi, orduyla uzlaşma içinde mevcut durumdan en fazla nasıl yarar sağlarız hesabı içinde olmuşlardır. O ordu "göreve" el koyduğu için islamcılar ordu sayesinde bu kadar gelişip güçlenmişlerdir.

O zamanlar hiç böyle "ordu karşıtı" değillerdi. Ordunun "göreve" el koymasına itirazları yoktu. 28 Şubat'a kadar da MGK'ya karşı ciddi bir muhalefetlerini hatırlamak mümkün değildir.

İslamcı basın yürüyüşü, "darbe kıskırtıcılığı, cüppeli tahrik" gibi başlıklarla verdi. Ama aynı islamcı basın, kısa süre önce açığa çıkan ve ordunun halka karşı savaşını belgeleyen MGK Gizli Yönetmeliği üzerinde tek satır yazmamıştı neredeyse. Keza, AKP'nin 81 ildeki kontra örgütlenmesi kurulmasına ilişkin genelgesini de görmezden geldi.

Düzen islamcılığının "ordu göreve" çağrısı karşısındaki tutumu şöyle özetlenebilir; ordu, eğer devrimcilere, demokratlara karşı "el koyacaksa" buyursun, ama islamcıların çıkarlarını kısıtlayacaksa, istemeyiz!

Törenlerin, bayrak şovlarının gizlemeye çalıştığı **80 Yıllık Cumhuriyet** bilançosu

**İşte
eserleri:**

- ▶ **Bağımsızlık yok, demokrasi yok!**
- ▶ **Ülke emperyalistlerin oyuncağı olmuş!**
- ▶ **Halk sefalet, ülke kan içinde!**

Cumhuriyetin 80. yıl kutlamalarına oligarşi büyük önem verdi. Aylar öncesinden “kutlama komiteleri” oluşturuldu. İki büyük(!) rekor kırıldı kutlamalarda; dünyanın en büyük dalgalandırılan bayrağı Ankara’daki törenlerdeydi. Ve İstanbul’daki yürüyüşte, “dünyanın en büyük ulusal bayrağı” taşındı. Aferin “cumhuriyete”!

Peki başka? Başka bir şey yoktu. Ötesi, hamasi törenler, boş laflar... Devasa bayrakların arkasında gizlenen, cumhuriyetin 80 yıllık bilanço-suydu.

“80 yıllık cumhuriyet”in içinde bulunduğ
duruma bakın; Demokrasi yok, bağımsızlık yok, ülke işbirlikçilikle emperyalistlerin oyuncağı haline getirilmiş. Halk yoksulluğa itilmiş. Bunları tartışmazlar.

“80 yıllık cumhuriyet”te; ne refaha erişebildik, ne demokrasiyi yaşayabildik! Tüm partiler, kurumlar, politikacılar, 80 yılda neden böyle olduğunu tartışmalıydı. Ama tartışmazlar.

“80 yıllık cumhuriyet; Dünya çapındaki istatistiklere göre, işkencede, işsizlikte, adaletsizlikte, trafik kazalarında, yani kısacası, olumsuz ne varsa, onlarda **birinci**, refahta, mutlulukta, sosyal güvenlik, hak ve özlüklerde **sonuncu**’dur. **Övünülecek bir eser mi bu?**

“Kanla irfanla kurulan” cumhuriyet Halkın kanıyla yaşatıldı!

Dünyanın “en büyük” ulusal bayrağını yapmakla övünüyorlar; peki başka ne var övünebilecekleri?

Cumhuriyetin 80 yılının bilançosunu çıkarabilirler mi? Bunu tartışmaya açabilirler mi? Hayır. 80. Yıl marşı yazmışlar, içi dolu bir satır yok. Neyle dolduracaklar içini?

Şu kadar katliam yaptık, ülkemizi şöyle em-

peryalizmin kucacağına attık, halkı şöyle fakirleştirdik diye mi yazacaklar?

İlk ulusal kurtuluş savaşlarından birini verdik. Can verdik kurtuluş için. At pisliklerinin içinden arpa taneleri ayıklayıp, süpürge tohumu yiyerek kovduk yedi düveli. Emperyalistler denize döküldü. Padişahlığı yıktık. Fakat hangi nimetini gördük cumhuriyetin?

1950’ye kadar küçük-burjuva diktatörlüğünün, sonra işbirlikçi oligarşik diktatörlüğün zulmü altında yaşadık 80 yıldır.

80 yıldır “demokrasi” deyip zulümle yönettiler. “Bağımsızlık” deyip sömürgeleştirdiler. Soy-dular ha soydular. Vurdular ha vurdular.

Halkın kanıydı dökülen!

Ulusal bağımsızlık kazanılmıştı kazanılmasına ama, Kemalist küçük-burjuva diktatörlüğü, terci-hini kapitalizmden yana yapmıştı. Burjuvaziye geliştirecekti. Her türlü ulusal, sınıfsal muhafet yokedilmeksizin, Türk ulusu dışındaki ulus ve azınlıkların yaşadıkları topraklar üzerindeki ilhak pekiştirilmeksizin sermayenin egemenliği sağlanamazdı.

Daha Kurtuluş savaşı sürerken, Mustafa Suphileri katlederek açtılar kanlı sayfayı. Cumhuriyetin kuruluşunun 1. yıldönümünde, 1924’te Nasturileri katledip, sınır dışına sürdüler. Ne farklı düşüncelere ne farklı ulusal dini kimliklere izin verilmeyecekti artık yeni cumhuriyette. Tasfiye ve “temizlik”, 80 yıllık cumhuriyet tarihi boyunca sürdürülecekti. 1925’te kanlı tarihin sayfalarında Kürt katliamı yazılacaktı. Şeyh Said Ayaklanması’nda ulusal haklarını isteyen Kürt halkı, kurşunlarla, bombalarla ezildi. İlginç olan, asıl büyük katliam, ayaklanma bastırılıp Şeyh Said ve ayaklanmanın diğer önderlerinin asılmasından sonra gerçekleştirildi. Çünkü amaç ayaklanmayı bas-

tırmak değil, Kürtlere “ders” vermektir. 15 bini aşkın Kürt katledilerek, 337 köy yakılıp yıkılarak verildi bu “ders”. Aynı yıl Takrir-i Sükun Yasası çıkarılarak, zulüm yaygınlaştırıldı. Kürtlerin yaşadığı tüm bölgelerde idamlar, sürgünler birbirini izledi.

Ama baskı mekanizması, sadece Kürtlere karşı değil, tüm muhaliflere yönelmekte gecikmedi. 1926’da darağaçları kurularak, 17 kişi “Atatürk’e suikast planlandığı” gerekçesiyle asıldı. Çıkarılan “Şapka Devrimi” yasasıyla, terör estirildi. Başında sarık, fes görülenler, çarşaf giyenler hapsedildi, yüzlerce kişi idam edildi.

Terörün o zamanlardaki adı “İstiklal Mahkemeleri”ydi. Kürtler, islamcılar, komünizme meylettiginden şüphelenilenler, asılıp kesildi. Bir milletvekili (Kastamonu milletvekili A. Kadir Kemal) *"İcap ederse, bu memleketi kurtarmak için 500 bin kişiyi idam etmeli ve bundan asla çekinmemelidir."* diyordu.

80 yıldır da mantık aynıdır; memleketi muhaliflerden kurtarmak(!) için işkenceler, infazlar, idamlar, faili meçhuller, kaybetmeler birbirini izledi. 1938’e kadar ki 17 Kürt ayaklanmasında oluk oluk kan akıtıldı. Ağrı ayaklanmalarında 47 bin, Dersim’de 90 bin Kürt katledildi.

Sömürgeleştirilen ülkede, yönetim de faşistleşti!

Akıtılan kan, bir süre için muhalifleri sindirdi. 1940’lı yıllar, ülkemizin emperyalizme bağımlılığının derinleştirildiği, Türkiye’nin bir yeni-sömürge yapıldığı yıllardı. Yeni-sömürge her ülkede olduğu gibi, ülkemizde de emperyalizmin denetiminde faşist bir sistem kurulacaktı.

80 yıllık cumhuriyetin yöneticileri,

bugünkü Türkiye tablosu karşısında ne diyecek? Onlar bir şey diyemez, biz özetleyelim:

“80 yılda yüzbinlerce ilericici, devrimci, islamcı, Kürt katlettik her yaştan!.. 10 milyon işsiz yarattık her yanda!.. Baskıyla, cezayla, F tipleriyle, kayıp, faili meçhul mezarlarıyla donattık anayurdu bir baştan bir başa...”

Faşizmin ilk hedefi komünistlerdi tabii. 1950’lerin başlarında tüm ilericiler, komünistler, hatta komünistlere selam verenler, hapishanelerden geçirildi. CIA’nın denetiminde kontrgerilla ve sivil faşist-gerici örgütlenmeler de oluşturuluyordu tabii faşist yönetim altında. Bu güçler kısa sürede harekete hazır hale geldiler. Azınlıklar, Kürtler, islamcılar, vatanseverler, devrimciler, her kesim bu kontrgerilla saldırılarının hedefi oldu. 6-7 Eylül 1955’te, kontrgerilla tarafından tezgahlanan bir kıskırtma sonucu, azınlıklara yönelik

yağma ve katliam yapıldı. 70.000 Rum Türkiye’yi terketmek zorunda kaldı. 19 Şubat 1969 Kanlı Pazar’ında 6. Filo’nun gelişini protesto edenlerin üzerine gericiler saldırtıldı.

Arkasından **12 Mart** geldi. Askeri darbeyle, halk muhalefetine karşı insan avı başlatıldı. Devrimin önünü kesmek için halkın öncülleri katledildi, binlerce devrimci hapishanelere dolduruldu. Ama durduramadılar mücadeleyi. 12 Mart terörüne rağmen, halkın devrimci mücadelesi kısa zamanda yeniden gelişti. Ve oligarşi kan dökmeyi sürdürdü.

1 Mayıs 77’den 12 Eylül 1980’e kadar uzanan dört yıl içinde, oligarşinin resmi ve sivil güçleri, “cumhuriyeti korumak ve kollamak için” onlarca kitle katliamı gerçekleştirdiler. **16 Mart katliamı, Maraş, Çorum, Sivas, Balgat, Bahçelievler katliamları, İnciraltı katliamı, Tarsus katliamı**, onlarca aydının, binlerce anti-faşistin katledilmesi... saymakla bitmez.

Ama bunlar da yetmez halkın mücadelesini bastırmaya. Amerika’nın bilgisi ve onayı dahilinde “cumhuriyetin ordusu” bir kez daha darbe yapar “cumhuriyete karşı”! **12 Eylül** açık faşizm dönemi başlar. Açık faşizm, terörün alenileşmesidir de. Üç yıl içinde 650 bin kişinin gözaltına alınması, 517 kişiye idam cezası verilip 49’unun asılması, 600 kişinin sokaklarda, evlerinde katledilmesi, hapishanelerin işkencehaneye çevrilmesi, bu dönemi anlatmaya yeter.

Cunta “cumhuriyet”in artık darbeye bir daha gerek bırakmayacak bir terör rejimiyle yönetilmesini öngörmüş, bu doğrultuda açık faşizmi kurumsallaştıran yasalar çıkarmış, buna uygun kurumlar oluşturmuştur. Nitekim, 1980’lerin ikinci yarısından itibaren halkın yeniden örgütlenip mücadeleyi yükseltmesiyle beraber, o yasalar işletilmeye, kontrgerilla kurumları çalıştırılmaya başlandı. **1990’ların başlarından** itibaren oligarşinin kanlı tarihine yeni sayfalar eklendi. Binlerce kişi ölüm mangaları tarafından infaz edildi. Binlerce köy yakılıp boşaltıldı. Kaybetmeler başladı. Faili meçhullerin sayısı onbinlere ulaştı. 1990’lı yılların bilançosu, oligarşinin katlettiği yaklaşık 25 bin kişiydi.

Halka karşı savaş, kontrgerilla tarafından, kontrgerilla kurallarıyla sürdürülüyordu. Sivas katliamını, Gazi katliamı izledi. Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar hapishanelerinde katliamlar yapıldı. 19 Aralık 2000’de 20 hapishaneye birden düzenlenen saldırıda 28 tutsak katledildi.

Bu kadar kan niye döküldü?

Kimsenin içi kararmadan okuyamayacağı bir

tarihtir bu. Kan doludur; halkın kanıyla...

Bunca kanı “boşa” dökmüyorlardı elbette. Halkı sindirmek, örgütsüzleştirmek ve daha çok sömürebilmek içindi bütün bunlar. “Cumhuriyet”in emperyalizme daha bağımlı hale getirilmesiyle tüm bu katliamlar birbirine paraleldir. Emperyalizmle yeni anlaşmalar imzalandıkça, daha çok halkın kanı dökülmüştür. İşbirlikçi burjuvazi, daha fazla sömürmek istedikçe, baskı, terör artırılmıştır. 10 milyonu işsiz, 10 milyonu aç, 40 milyonu yoksulluk sınırındaki Türkiye tablosu işte böyle yaratıldı. “Kara sabandan kurtulduk” propagandasını yaptılar her cumhuriyet bayramında. **Ama bugün, on milyon işsizın kara sabanı da yok!**

Sık sık “çağ atlayan Türkiye”de, artık aç mezarları var; ve çok küçük bir azınlık lüks ve sefahat içinde. Emperyalist tekeller ve onların işbirlikçileri, lüks ve sefahat içinde yaşayabilsin diye katledildi bunca insanımız. Düzen partileri, 1946’dan bu yana “çok partili rejim” içinde, bir çok parti tarafından aldatıldı. 80 yıllık cumhuriyet tarihi, aldatma tarihine dönüştü. Halka vaatler yapıp seçildiler, emperyalizme ve oligarşiye hizmet ettiler.

80 yıllık yoksulluk ve zulüm tarihi, onların eseridir. Bugünse, her biri, kendileri için bir utanç abidesi olan eserleri karşısında **yüzleri kızarmadan hamasi demeciler verdiler.**

Cumhuriyetin 10. yılında “*demir ağırlarla ördük anayurdu dört yandan*” deniyordu. **80 yıllık cumhuriyet** ne diyecek? Onlar bir şey diyemez, biz özetleyelim:

“80 yılda yüzbinlerce ilerici, devrimci, islami, Kürt katlettik her yaştan!.. 10 milyon işsiz yarattık her yanda!.. Baskıyla, cezaıyla, F tipleriyle, kayıp, faili meçhul mezarlarıyla donattık anayurdu bir baştan bir başa...”

Bayrak elimizden hiç düşmedi

Anti-emperyalist
mücadele tarihimizden

“Saratoga Defol!”

Yıl 1990. Devrimcilerin silahlı-siyasal yoğun protestoları ile süren “Ortadoğu, Ortadoğu halklarının... Emperyalist savaşa hayır kampanyası”nın ardından, Devrimci Sol tarafından, “Emperyalist savaşa ve savaş zamlarına hayır kampanyası” başlatılır. Emekçi halk, “Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri”nde örgütlenmeye başlar...

8 Ekim’de yaptığı basın toplantısı ile kendisini geniş kesimlere tanıtan “Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri”, sonraki günlerde kitlesel eylemlerini artırır. 11 Ekim’de İstanbul’un 21 gecekondu mahallesinde ateşler yükselir. Yoksul emekçi halkın, ateşler yakarak, savaş politikalarını protesto ettiği bu eylem içinde, Gazi Mahallesi’ndeki gibi kimi yerlerde gösteriler saatlerce sürer. Anti-emperyalist tepkilerin daha da yükselmesine, öfkenin iyice kabarmasına ise, Amerikan savaş gemisi Saratoga’nın, 13 Ekim günü ülkemize gelmesine neden olur. 500’ün üzerinde insanın katıldığı protesto açlık greviyle karşılanır Saratoga. Mahallelerde, üniversitelerde, işyerlerinde aynı amaçla kitle toplantıları yapıldı. Eminönü işportacıları kitlesel olarak açlık grevine katılırken, işçiler, 10 işyerinde Saratoga’ya karşı bildiriler okudular, ABD bayrakları yaktılar ve protesto açlık grevine katıldılar. 16 Ekim’de ise, Amerikan askerlerinin dolaştığı bölgelere gruplar halinde çıkan, komitelerce örgütlenmiş güçler yoğun güvenlik önlemlerine rağmen Sultanahmet’te, Çemberlitaş’ta, Beyoğlu’nda yakaladıkları yirmiye yakın Amerikan askerini döverek cezalandırdılar. ABD askerleri dövülürken, onları korumak için yanlarına verilen inzibatlara dokunulmaz. Devrimci Sol Güçler, 17 Ekim’de aynı anda İstanbul’un birçok semtinde korsan gösterilerle Saratoga’yı protestolara devam ederken, onlarca ABD bayrağı yakıldı. Yoksul halkın öfkesi, “Saratoga Defol!”... “Türkiye emperyalizmin çiftliği olmayacak!..” sloganlarında ifadesini buluyordu. ABD bayraklarının yakıldığı eylemler gecekondu mahallelerinde sürerken, 18 Ekim günü DEMKAD’lı kadınlar Hürriyet gazetesi önünde gösteri yaptılar. DEMKAD’lılar, ellerindeki boş tencereleri çalarak, emperyalist savaşı ve savaş zamlarını protesto ederken, aynı zamanda “Amerikan askerlerini ülkemizde istemiyoruz” diyen bildirileri dağıttılar ve boş tencereleri gazete binasının önüne bıraktılar. 20 Ekim günü ise, özellikle gecekondu mahallelerinde yollara dökülen kadınlar, pazarları dolaştılar, ellerindeki boş tencereleri çalarak, bir yandan da savaşı ve zamları protesto eden halkı, komitelerde örgütlenmeye, mücadeleye davet eden konuşmalar yaptılar. Aynı günlerde, memurlar çeşitli işyerlerinde binlerce kişinin katıldığı eylemlerle emperyalizmi protesto yürüyüşleri, yemek boykotları düzenlemektedir.

Ülkeyi bir avuç dolar için satanlara, kasaları dolsun diye emekçi halkı boğmaya çalışanlara karşı büyüyen örgütlü öfkenin altında Devrimci Sol imzası vardır. Yoksul halk, emperyalist işbirlikçisi Özal’a emperyalistlere ve tekellere onurlu olmanın, vatansever olmanın, adalete, özgürlüğe olan susamışlığın öfkesiyle haykırmaktadır... “*Vatanımızın emperyalizme peşkeş çekilmesine izin vermeyeceğiz...*”

AKP'nin Polisi Hukuk Tanımaz

Gençlik Gelecektir Baskını: Hukuksuz Bir Sindirme Saldırısı Olduğu Netleşti

Son iki sayımızda ortaya koyduğumuz gibi, baskının kendisi hukuksuz, gayrimeşru, tamamen keyfi idi.

DGM izniyle, "telefon ihbarı dedi ki..." saçmalığıyla yapılan baskında bakın nasıl bir keyfiyet, nasıl bir hukuksuzluk sergilendi. Gençlik Gelecektir Dergisi çalışanlarının, gözaltından bırakıldıktan sonra yaptıkları basın açıklamasında dile getirdiklerinden aktaralım:

1- Arama İzni Gençlik Gelecektir İçin, Mühür 5 Kurumun Kapısına: Arama izninin keyfiliği bir yana, sözkonusu izin, sadece Gençlik Gelecektir Dergisi için alındı. Ancak aynı binanın değişik katlarında bulunan, Okmeydanı Halkının Sesi Gazetesi, İstanbul Gençlik Derneği, Liseli Gençlik Ümuttur Dergisi ve Gençlik Birlik Koordinasyonu büroları da, Gençlik Gelecektir Dergisi gibi mühürlendi.

2- Mühürlemeyi İçeren Hiçbir Mahkeme Kararı Yok: Polisin hukuk yasa tanımazlığı bununla sınırlı değil. Çünkü aslında böyle bir mühürleme kararı da bulunmamaktadır. Ne bir mahkeme, ne bir savcılık böyle bir karar vermemiştir. Dergi çalışanlarının bürolarının açılması için DGM savcılığına başvurusu sonucu ortaya çıkan gerçek, mühürleme işleminin tamamen polisin keyfiliği sonucu yapıldığıdır. Nitekim,

y a s a d ı ş ı
mühür, yine bizzat polis tarafından, hiçbir açıklama yapılmadan, sadece "biz mühür-

ledik" denilerek sökülüştür.

3- Basın Araçları Gaspedildi: Dergi bürosunun tamamen kırılıp döküldüğü gözlemlenirken, derginin hazırlanması işlerinde kullanılan, arşiv belgeleri, 2 bilgisayar, fotoğraf makineleri, faks makinesi, ses kayıt cihazları ve dergiye ait 200 milyondan fazla paranın polis tarafından gaspedildiği ortaya çıktı.

4- Arama İzni Gösterilmedi: Dergi çalışanlarından Meryem Özçelik, gözaltında yaşadıklarını anlatırken, gece yarısı herhangi bir uyarı yapılmadan büro kapılarının balyozlarla kırıldığını, kendilerine arama izni gösterilmeden kelepçelenerek gözaltına alındıklarını söyledi. Meryem Özçelik, o anda dergide misafir olarak bulunan bir arkadaşlarının sakat olan bacağında bulunan platinin darbeler sonucu büküldüğünü belirtti.

Yasadışılık Açık; AKP Ne Yapacak?

Bırakın yasal bir derginin gecceyarısı basılmasındaki hak ve özgürlük düşmanlığını, AKP'nin polisinin kendi kanunlarına dahi uymadıkları açıktır.

Hukuku, hak ve özgürlükleri dilinden düşürmeyen AKP, İstanbul polisi hakkında bir soruşturma başlatacak mı? İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu, bu hukuksuzluk kendi emri ile gerçekleştirmiyorsa, yasadışı davranan İstanbul emniyeti hakkında ne yapacağını kamuoyuna açıklamalıdır. Aksi durumda, hukuksuzluğun, halkı, gençliği sindirmek için terörün bizzat AKP tarafından uygulandığı itiraf edilmiş demektir.

AKP'nin Polisi Konuşuyor

Burası Amasya... Burada 'Şehir Klubü'nden Başka Dernek Olmaz

Gençlik Derneklerine yönelik baskıların en pervasızca uygulandığı yerlerden biri Amasya. Gençlik Derneği yöneticisi ve üyelerine yönelik baskıların sonuncusu 21 Ekim günü yaşandı. Dernek başkanı Senem KOCA ve yönetim kurulu üyesi İhsan ÖZDİL, trenle Samsun'dan Amasya'ya dönerken, tren Suluova İlçesi'nde durdurularak jandarma tarafından gözaltına alındılar. Yasal bir derneğin yöneticilerinin nasıl bir terörize hava estirilerek gözaltına alındığı bile, Amasya'da yaşanan pervasız baskının bir göstergesi iken, ÖZDİL tutuklanarak Amasya hapishanesine konuldu.

Aynı saatlerde ise, Amasya polisi, Gençlik Derneği ve dernek üyelerinin evlerine tam bir terör estirerek baskınlar düzenledi. Gençliğin evlerinin birinden, hiçbir arama belgesi, yasal dayanağı olmadığı için kovulan polis, içinde kimsenin bulunmadığı bir başka ev, kapı kırılarak içeri girildi. Otomatik silahlarla, katliam hazırlığı havasında yapılması dikkat çekerken, polis terörü Amasya Eğitim Fakültesi içerisinde de, sokakta da sürüyor.

Amasya polisinin bütün hukuksuzluklarını ise, gözaltına aldığı, tehdit ettiği öğrencilere söylediği şu söz açıklıyor; "burası Amasya... **Burada şehir klubünden başka dernek kurulmaz.**"

Yani, ben yasal bir derneğin kurulmasını baskıyla, yasadışılıkla engelleyeceğim diyor AKP iktidarının polisi.

Bağımsızlık Savaşı Büyüyor

İşgalciler Şokta!

Irak'a ilk bomba düştüğünde, Amerika saldırının adını, "şok ve dehşet" koymuştu. Bombalar Irak halkına, mesaj tüm dünyaya idi. Şok ve dehşeti yaşaması gerekenler, emperyalizme direnen, direnmeyi aklından geçirenler, hedef ilan edilenlerdi. Şimdi işgalciler "şok ve dehşet" içindeler. Şokta olan sadece işgal güçleri değil, dünya halklarını sömüren, ülkeleri gizli/açık işgal eden bütün emperyalistlerdir. İşgale ortak olmaya hazırlanan bütün işbirlikçi ülkelerdir. Bush, bunun için, "saldırı, asker göndermeyi düşünenleri yıldırmamalı" diye "züğürt tesellisi" veriyor.

Son bir hafta, Irak'ta direnişin, şu ana kadar en yüksek boyuta eriştiği günler oldu. Nasıl ki, Bağdat işgal edildiğinde, "her şey bitmedi, halklar direnecek" dedik ve haklı çıktysak, bugün de ilan ediyoruz ki; **işgalciler geçen hafta yaşadıkları şoku arayacak duruma geleceklerdir.** Irak halkının bağımsızlık savaşı, hiçbir işgalci gücün, işgal ettiği ülke halkından güçlü olamayacağını göstermeye devam edecektir.

İşgal Kurmayı Wolfowitz'e Karşılama İtirafı Birbirini İzliyor

İşgal kurmaylarından, Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz geçen hafta Irak'taydı. Gezinin amacını Amerikan basını şu ifadelerle yansıtıyordu: "Wolfowitz'in Irak gezisinin iki amacı vardı. Birincisi, güvenliğin sağlanmakta olduğu ve temel hizmetlerin verilmeye başlandığını göstermek. İkincisi de Bush'un 87 milyar dolarlık ek

kaynak isteğinin ne kadar gerekli olduğu fikrini ABD Kongresi'ne satabilmek."

İşgale karşı haklı bir savaş veren bir halkın topraklarına ayak basan Wolfowitz, bağımsızlık savaşçıları tarafından karşılandı.

Irak'a ayak bastığının ilk gününde, 4 ABD askeri öldürüldü, 17'si yaralandı. Saddam'ın doğum yeri olan Tikrit'e giderek, güç gösterisi yapacaktı. Dünyaya, "hakimiz" demek istiyordu. Tikrit'ten dönüşte kendisini taşıyan helikopter filosu saldırıya uğradı. O kurtuldu, filodaki bir helikopter yerden açılan ateşle düşürüldü. Bu, direnişin mesajıydı; **hiçbir şeye hakim değilsiniz.**

İkinci gün ise en büyük şoku yaşayacaktı. Wolfowitz'in kaldığı Er Raşit Oteli, roketatarlarla vuruldu. Saldırıda bir Amerikalı albay öldü, 15 kişi yaralandı, 200 Amerikalının pijamalarla, şortlarla binadan kaçtığı basına yansıdı. Manzaraya bakın! 40 roketten 29'unu kullanabilen direnişçilerin öfkesinden kıl payı kurtulan Wolfowitz, saçbaşı dağınık, tıraşsız, her zamanki üsttenci görüntüsünden uzak, (hani oligarşinin ordusu ve hükümetini aşağılarken konuştuğu günkü gibi!) perişan halde basının karşısına çıktı. "Eski rejimin kalıntılarına boyun eğmeyecekti" işgalci kurmayı. Ama çok geçti, dünya basını, "ABD'nin istikrar görüntüsünün yerlebir olduğunu" yazıyordu. Daha sonra, "o anda şok geçirmeye zamanım olmadı, ama sonra sarsıldım" diyecekti Wolfowitz. Başka sarsılanlar da vardı; Dışişleri Bakanı Colin Powell, "bu kadar yoğun ve sürekli saldırı beklemiyorduk. Çok zor bir dönemdeyiz" derken, Bush, gazetecilerin "hani 1 Mayıs'ta savaş bitti demiştiniz" sorusuna, "o açıklamayı, USS uçak gemisinin dekiler için söylemiştim." diye saçma bir cevap verdi.

Ne kadar büyük bir güçsüzlük ve acz içindeler; bu kadar ucuz manevralarla, demagogilerle kurtarmaya çalışıyorlar. 1 Mayıs'ta kendinden geçmiş, "zafer" ilan ediyordu, şimdi darbelerle sarsılmış, sersemlemiş, bakan yardımcısını bile korumaktan aciz işgalcilerin komutanı olarak konuşuyor. Aslında zafer kazanmadık diyor.

Evet, savaş hiç bitmemişti. İhanetlerden kaynaklı kısa süreli geri çekilmenin ardından, direniş güçleri derlenip toparlanmış ve Irak'ı işgalciler için batağa dönüştürmeye başlamıştı.

Kurtuluş Savaşının Ateşiyle Tutuşan Bağdat'ı Hiç Unutamayacaklar

Irak Kurtuluş Savaşının, ayağına kadar gelen

Sayı 84

30

2. Kasım
2003

Halklara Karşı Savaşanlar; Wolfowitz'in Suratını Unutmayın!

"Apar topar kaçırılan Wolfowitz, basının karşısında kravatsız ve tıraşsız çıktı. Heyecandan sesi titredi, zor konuştu."

Hani "şahin"din? Masabaşında oturup, hangi ülke bombalanacak, kim tehdit edilecek, hangi örgüt listeye alınacak, terörizm demagogisi tekellerin çıkarı için nasıl kullanılacak diye hesaplar-ken, halkları katlederken keyfin yerindeydi. Bu korkuyu hiç unutamayacaksınız!

Wolfowitz aracılığıyla işgalcilere vereceği mesaj bitmemiştir.

Wolfowitz Bağdat'taki üçüncü günü olan 27 Ekim sabaha karşı, 7 ayrı yerdeki patlamalar sarıntıyı hezeyana çevirdi. Sağlık ve Sanayi bakanlıkları, Bağdat'ın en büyük 4 karakolu ile Kızılhaç merkezine birbiri peşisıra yapılan saldırılarda 40'tan fazla kişi öldü, onlarcası yaralandı.

Wolfowitz apar topar ülkeyi terk etti, ancak eresinde saldırılar sürdü. Bakuba, Halidiye, Felluce, Bağdat, Kerkük, Tikrit, Musul ve Basra'da düzenlenen saldırılarda, polis şefi, belediye başkan yardımcısı gibi işbirlikçilerden, işgalci askerlerinden 10'dan fazlası öldü, birçoğu yaralandı.

Direnış, işgalcilerle anladığı dilden konuşuyor ve tüm dünyaya ilan ediyor; **halklar yokolmadıkça, imparatorluğunun öñü dikensiz olmayacak. Söylediğin gibi Irak'a da hakim değilsin, kazandığın hiçbir başarı da yoktur. Topraklarımızdan defolup gidene kadar ölmeye devam edeceksiniz. Biz direneceğiz, siz kaybedeceksiniz.**

Direnen Irak halkı, tüm dünyanın ezilen halkları adına konuşuyor, ezilenler emperyalizme vurulan darbelerle moral buluyor. Bağdat ve tüm Irak kentleri Bağımsızlık Savaşının ateşiyile yanıyor. Bu ateşin işgalcileri alevler içinde bıraktığı açık, yapıp kavracağı günler de gelecek.

İşgale Karşı Direniş Daha Organize Hale Geliyor

Sadece son bir haftada yaşananlar, işgalcinin hiçbir zaman başarılı olamayacağını yanısıra, buna bağlı olarak bir gerçeğin daha altını çiziyor; direniş giderek daha organize, örgütlü hale geliyor. Saldırıları kim yapıyor, Baasçılar mı, başka ulusalcı güçler mi, yoksa islamcı güçler mi, bu hiç önemli değildir. İşgale karşı direnenlerin, verdikleri siyasi mesajlarla, işgalciyi sarsacak ölümcül ve hiçbir teknolojinin önleyemediği güçte saldırılarıyla, şu veya bu şekilde organize hale geldiklerini düşünmek için oldukça güçlü veriler mevcuttur.

"Terörizm" propagandası bu sürecin önüne geçemez. Bağımsızlık Savaşı daha organize olmaya, daha güçlü direnmeye devam edecektir.

Rumsfeld'den Başarısızlık İtirafı

Halkların direniş emperyalistlerin planlarını da, morallerini de alt üst etti. Ortadoğu planı Irak direnişine çarpan Amerika, sadece Irak'ta değil, Afganistan'da da zor durumda. Dikkatler Irak'ta iken, Afganistan'dan direnişin haberleri ancak sızabildiği ölçüde duyuluyor.

BM yetkilileri, Afganistan'ın bazı bölgelerinde Taliban'ın yeniden kontrolü sağlamaya başladığını bildiren bir raporu, Birleşmiş Milletler (BM) Gü-

Dün, Amerikan "zaferini" yazdılar.

Bugün işgalcinin aczini yazmak zorunda kaldılar. Yarın, "işgalci güçler Irak'ı terk etti" manşetleri atacak, Irakk halkının zaferini yazmak zorunda kalacaklar...

venlik Konseyi'ne sundu. İşgalci emperyalistlere göre, "durum kaygı verici"ymiş! Kabil dışına çıkmayan işgalcilerin kayıplarının yanısıra, iki CIA elemanının da öldürülmesi, "kaygı"nın hiç de hak-sız olmadığını gösteriyor.

Irak'tan, Afganistan'dan ve Filistin'den yükselen direniş sesleri, Beyaz Saray koridorlarında yankılandı. Bush, Irak'tan tabutlarla dönen Amerikan askerlerinin cenazelerinin görüntülerinin yayınlanmasına sansür koydu. Irak'ta kaç işgalcinin öldüğünü sansürleyen, sadece geçen hafta, bir günde düzenlenen 43 saldırıya karşın bunun küçük bir kısmını duyuran ABD, gerçekleri gizlemekten medet umuyor. Direnişi yokedemeyenlerin, her yerde sansüre başvurmasını, ülkemizden de çok iyi biliyoruz.

Başarısızlığın en çarpıcı ve çaplı itiraflarından biri de, "teröre karşı savaş" adıyla yürütülen halklara karşı savaşın başkurtmaylarından Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in basına sızan iç yazışmalarında yer aldı.

Yazıya göre, Rumsfeld sadece bakan yardımcılarını Paul Wolfowitz, Douglas Feith, Genelkurmay Başkanı Org. Richard Myers ve yardımcısı Peter Pace'e, "Terörizme karşı savaşta ABD'nin, kaydettiği ilerlemeyi ölçme imkânına sahip olamadığı, terörle mücadelede gerçekten etkili bir başarı kazanamadığı, Irak ve Afganistan'da uzun ve zorlu bir işle karşı karşıya bulunduğu" yönündeki görüşlerini belirtiyordu.

Evet, Amerikan imparatorluğunun 11 Eylül'den sonra halklara karşı başlattığı savaşta elde ettiği hiçbir başarı yoktur. Halkların direnmeye devam etmesi bunun açık kanıtıdır. Bombaladınız, yakıp yıktınız, ama teslim alamadınız, işgal ettiğiniz ülke halklarını da "demokrasi, özgürlük" masallarına inandıramadınız.

Emperyalistin İnsana, İnanca Bakışı

Direnışin karşısında demoralize olan Rums-

Sayı 84

31

2 Kasım
2003

İşgal ortaklığı suçu, rezalete dönüştü

Irak'a asker gönderip muradına eremeyen AKP iktidarı ve Amerikancı cephe tam bir moral çöküntüsü içinde. Üstelik Irak'tan onlar için hiç de iyi haberler gelmiyor, efendileri zor durumda.

Oligarşi istediği demagojiyi yapsın, istediği yalanı söylesin, kimsenin inanmadığının en güzel kanıtı, Bağdat ve çevresinde hastane kurma projesine bile, Irak Geçici Konseyi'nin karşı çıkması oldu. "Türk hastanesini bile istemediler" diye yazdı burjuva basın. Türkiye'den asker gitmesini en çok savunan Wolfowitz'in de bu ısrarından vazgeçmesini, "O da döndü" diye duyurdular. Peki neden?

Herkes biliyor ki, oligarşi komplocudur, provakatördür. Süleymaniye'de başına çuval geçirilmesi ne neden olan provakasyon hazırlıklarının belgelerinin ABD'nin elinde olduğunu tüm dünya basını yazdı. Herkes biliyor ki, oligarşi "insani amaç" diyorsa, orada bir "pislik" var demektir. Katliamına "hayat kurtarma" adını verenleri herkes tanıyor. Elbette, tüm bu yöntemleri öğrendikleri ABD de çok iyi tanıyor uşağını. Eğiten kendisi, "malını" bilir!

Aşağılamaya dönüşen işgal ortaklığı, aynı zamanda tam bir rezilliğe de dönüştü. Ama, oligarşi hala, ABD'nin işaret parmağına bakıyor, "gel gel" dese, hemen koşacak, aşağılamaları unutacak.

KİM İYİ SÖMÜRGEÇİ YARIŞI

İşgal valisi Bremer'in, Iraklılar Türkiye'yi, Osmanlı'yı sömürgeci gördüğü için istemiyor anlamındaki sözleriyle, hükümetten, CHP'ye, sağcısından liberaline, burjuva medyaya kadar birçok kesim tartışmaya katıldı.

Osmanlı hiç sömürgeci olur muydu?!.. Peki neydi? Ona cevap yok, sadece yüzyıllık yalan ve demagoji var; yok neymiş, Osmanlı gittiği yerlerde halklara iyi davranmış da, kendilerinin yönetmesine izin vermiş de... bir çuval masal!

Sömürgecilik metodları tarih boyunca çeşitli aşamalardan geçmekle kalmadı, tek tek sömürgeciler nezdinde de değişti. Bu da doğal olandır. San-ki, Osmanlı Bağdat'ı müstemlekesi yaptığında, sanayisi petrol kullanmasına elveriyormuş gibi, Amerika'ya, "siz kendinize bakın, bizimkiler petrolüne el koymadı" demek, tek kelimeyle saçmalamaktır. Tümünün beyinlerinde "**Amerika gibi olmak**" vardır esasen. Osmanlı özelemleri bunun içindir. Biri Irak'ta eski sömürgeci, ötekisi yeni; birbiriyle "sen sömürgeciydin", "yok sen sömürgecisin" yarışındalar. Her ikisinin de beyininde halklar yok, halkların iradesi, kendi kaderlerini tayin hakkı yok!

Sayı 84

32

2 Kasım
2003

feld'in notunda bir diğer nokta da, halklara bakışını yansıtan şu ifadeler:

"Köktendinci medreselerde terörist yetiştirilirken bu teröristler, sadece milyonlar harcayarak ABD'ye karşı duruyor. Bizse terorizmle savaşa milyarlarca dolar döküyoruz. Kâr-zarar oranı bizim aleyhimize..." (24 Ekim, basın)

Birincisi: "Medreseler" bir inancın eğitim kurumları. Orada öğrenim gören, dolayısıyla, müslüman ülke insanları ABD gözünde terörist! Bush'un "haçlı seferi" sözü, demek ki, ne "gaf" ne de "Bush'un aptallığı"ndan. Aslolan tekellerin çıkarı, dünya pazarını, kaynaklarını ele geçirmek için yürütülen imparatorluk savaşı olmakla birlik-

te, bir inancın "radikal" diye tarif edilen kesimleri-ne karşı da savaştıkları açık.

İkincisi: yapılan hesap "kar-zarar" hesabı, dolar hesabı. Bu kafanın gözünde insanın hiçbir değeri yoktur. Bu, kendi insanları için de geçerlidir. Afganistan'da halkın tepesine bombalar yağdıran Amerikan pilotunun kendisini "futbol maçında gibi hissetmesi" bir kültürün, emperyalizmin eğittiği bir kafanın insana bakışının örneğiydi. Rumsfeld'in hesabı da özünü aynı mantıktan alıyor. Ortadoğu halkları bu hesapta dolara vurulduğunda "beş para etmiyor"! Onlar, bir petrol tekeli patronunun söylediği gibi, "kıcına tekme vurulup elinden petrolü alınması gerekenler"dir.

Dünyaya hakim kılınmak istenen, gençlerimize verilmek istenen kültür, ahlak, düşünce ve yaşam tarzıdır bu. Böyle bir ideolojinin karşısında ise, sadece sosyalizm vardır. Tarihin gördüğü, insana değer veren tek sistemdir sosyalizm.

26 Ekim günü Amerikan halkı 145 kentten gelenler Washington'da toplanarak, "İşgali sona erdirin. Askerleri şimdi geri getirin" sloganlarıyla yürüdü. Irak ve Filistin bayraklarının taşındığı Eylemlere 100 binden fazla kişi katıldı. Ayrıca Kanada, Güney Kore, Norveç ve Belçika'nın başkenti Brüksel'de bulunan NATO merkezinin önünde gösterilerle Amerika protesto edildi.

TEMEL HAKLAR'DAN KÜBA'YA DESTEK KAMPANYASI

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği (Temel Haklar), emperyalizme karşı direnen Küba'ya destek kampanyası başlattı. Kampanya çerçevesinde imza kampanyası, panel gibi etkinlikler yer alırken, başlatılan imza kampanyasına ilk etapta çok sayıda aydın sanatçı, sendikacı ve kitle örgütünün destek vermesi, Türkiye halkının direnen Küba'nın yanında olduğunu gösteriyor.

Temel Haklar yöneticileri, "yerimiz direnen halkların yanındır. Küba, eşitliğin, adaletin, sömürsüz bir ülkenin adıdır, Küba'nın direnişi tüm ezilen dünya halklarının direnişidir" derken, kampanyaya desteğin daha da büyüyeceğini, Türkiye halkının, ilerici güçlerinin Küba'yı yalnız bırakmayacaklarını düşündüklerini belirtiyorlar ve ekliyorlar: "Küba direnecek, halkıyla bütünleşen Fidel dire-

necek!"

Sendikacılar, Aydın ve Sanatçılar Küba'nın Yanında

Temel Haklar'ın başlattığı imza kampanyasına ilk etapta destek verenler arasında DİSK, Türk-İş ve KESK'e bağlı sendikalarından çok sayıda sendikacı yer alırken, Haklar ve Özgürlükler Cephesi sözcüsü Şadi Özpolat'tan TMOBB yöneticisi Mehmet Göçebe'ye, İHD başkanı Hüsnü Öndül'e kadar çeşitli demokratik kitle örgütlerinin yöneticileri de destek verenler arasında bulunuyor. Kampanyaya destek verenler arasında aydın ve sanatçılardan da duyarlı isimler yer alıyor. Doç. Dr. Haluk Gerger, Mihri Belli, yazar Cezmi Ersöz, Grup Yorum, Atol Behramoğlu, Ruhan Mavruk, Celal Başlangıç, Vedat Türkali ve Eşber Yağmurdereli bunlardan bazıları.

Küba'ya Destek Kampanyası İmza Metni:

**ABD'NİN YENİ SALDIRI HEDEFİ KÜBA
SUÇLU OLAN KÜBA DEĞİL, CASTRO DEĞİL,
AMERİKA VE BUSH'TUR
AMERİKA KÜBA'DAN ELİNİ ÇEK!
KÜBA İLE BİRLİKTEYİZ**

ABD yeni saldırı hedefi olarak Küba'yı gündemine almıştır. George Bush Florida'da yaptığı konuşmada, "Küba'da artık demokratik düzene geçilmesinin zamanı geldiğini" söylemiş, bunun hangi yollardan yapılacağı konusunda fikirler üretmek ve planlama yapmak için Dışişleri Bakanı Colin Powell ile İskan Bakanı Mel Martinez'i görevlendirdiğini açıklamıştır.

Yeni bir Irak senaryosu planlanmaktadır. Bizler Bush'un 'demokratik düzen' söylemlerinin ne anlama geldiğini en yakın örnek olarak Irak'tan biliyoruz.

Küba bizimdir. Küba bütün dünya halklarınınndır. Küba'da Bush'un sevmeyişi bir halk iktidarı vardır. Küba'da halkın demokrasisi vardır. Bush bütün dünya halklarına düşmandır. Bush'un tekelleri Küba'yı ele geçirememiştir, onun bütün derdi budur.

Amerika'nın Küba'ya saldırısına karşı Türkiye halkları olarak Küba halkının ve Castro'nun yanındayız.

DÖNECEKLER!

Son birkaç yıldır Küba'nın en büyük meydanlarında, caddelelerinde onların resimleri var. Ve altında şu söz bir yurtseverlik anıtı gibi dikiliyor: "dönecekler!"

Küba'ya karşı, ABD'nin, Miami'deki Kübalı karşı-devrimcileri kullanarak sabotajlar düzenlemesini, sosyalizme karşı saldırıları önlemek amacıyla Miami'ye görevli olarak giden ve tutsak alınan 5 yurtseverden söz ediyoruz.

"JOSE MARTI" KÜBA DOSTLUK DERNEĞİ, "5 Kübalı Yurtsever İçin Acil Eylem" başlığıyla bir çağrı yayınlayarak, Gerardo Hernández Mordele, Rene González Sehwerter, Ramón Labafiino Salazar, Antonio Guerrero Rodriguez ve Fernando González Llort isimli yurtseverlere sahip çıkılmasını istedi.

12 Eylül 1998'de tutsak düşen yurtseverler, halen ABD'nin değişik eyaletlerinde, savunma ve görüş haklarından yoksun şekilde tutulmaktalar.

Dostluk Derneği yurtseverlerin, "Tecrite ve işkenceye maruz kaldıklarını ve son olarak karşı-devrimci Kübalılardan oluşan bir Miami jürisi tarafından çok ağır cezalara çarptırıldıklarını" belirterek, "Casusluk suçlamasıyla tutuklanan 5 Kübalı yurtsever Küba karşıtı faaliyetlerin merkezi haline gelen Miami'de kendi anavatanlarını savunmak ve bilgi toplamak amacıyla bulunuyorlardı... ABD saldırganlığına dur demenin bir yolu da 5 Kübalı yurtseverin özgürlüklerine kavuşmaları için destek olmak." dedi. Açıklamada, başlatılan uluslararası kampanyadan söz edilerek, "ABD tarafından tutsak edilen 5 Kübalı Yurtsevere Özgürlük!" denildi.

Uyuşturucuya, Fuhuşa, Yozlaşmaya Karşı Kampanya Sürüyor

Örgütlü Halk Çözebilir

Halk, sistemle çelişkilerini, yaşamına yansıyan sonuçlarıyla görür. Memnuniyet ya da memnuniyetsizliğini belirleyen de bu sonuçlardır. Oligarşik düzenin sömürü, zulüm düzeni olduğunu, halkı ve tek tek insanları çürütüp yokettiğini, kişiksizleştirdiğini anlatmak, tek başına soyuttur geniş kitleler için. Günlük yaşamında yakıcı hale gelen sorunlarıyla birlikte ele alındığında ise, kuşkusuz kavraması, düzeni tanınması daha kolay olacaktır. Bu, devrimci çalışmanın en genel doğrusudur, ancak pratiğin en genelinde, hiç de bu doğru etrafından şekillenmediği de bir gerçektir.

Halkın günlük, yakıcı sorunlarıyla bütünleşen bir devrimci çalışma

Halk, en yakıcı hale gelmiş sorunlarının çözümünde devrimcileri yanında gördüğü oranda, onlara güvenir, birlikte hareket eder.

Demokratik mücadelenin, devrimci kitle çalışmasının en temel yanı, halkın günlük sorunlarıyla içiçe olabilmektir, onunla bütünleşebilmektir. Yoksulluk, işsizlik, uyuşturucu, fuhuş, altyapı

ve daha yüzlerce sorun bu çerçevede sıralanabilir. Dini inançların etkisi olmakla, tarikatların yoksul kitleler içinde örgütlenme zemini bulabiliyor olmasının sırrı da buradadır. Halkın günlük sorunlarıyla içiçe bir çalışma yöntemidir asıl olarak uyguladıkları. Geleneksel olarak ise devrimcilerin çalışma tarzıdır taklit ettikleri.

Temel Haklar'ın İstanbul'un gecekondu bölgelerinde düzenlediği uyuşturucuya, fuhuşa, yozlaşmaya karşı kampanya bu konuda örnektir. Geçen haftaki sayımızda, yozlaşmanın, uyuşturucu ve fuhuş ile çeteleşmenin nasıl bir büyük

Bağcılar'da kampanyayı yürüten Yılmaz Kadioğlu, Sultan Gök ve Engin Alhas çalışmalarını anlatıyor...

Devletin körüklediği biliniyor

Sultan Gök: İlk olarak mahallemizde komiteler oluşturduk. Kapı kapı dolaşıp imzalar topluyoruz. Toplantılar yapıyoruz. Çevremizdeki insanlarla konuşuyoruz. Neler yapılması noktasında insanları bilinçlendiriyoruz. İnsanlar doğal olarak pratik şeyler bekliyorlar. Şimdi daha kampanyanın çok başındayız. Muhtarlar çok olumlu yaklaşıyorlar. Uyuşturucu, bali kullanan arkadaşların tedavisi noktasında bize yardımcı olabileceklerini söyleyen muhtarlar oldu. Öğretmenler de aynı şekilde duyarlı. Büyük sorun olarak gördüğümüz, uyuşturucu satanlar var. Bunun konuşularak çözülmesi elbette zor. Onları halkla birlikte mahallede teşhir ederek,

tecrit olmalarını sağlamak gerektiğini düşünüyorum.

Görüştiğimiz hemen hemen herkes bir konuda hemfikirler, bunların polisler ve devlet tarafından bile yapıldığının, körüklendiğinin çok iyi farkındalar. Biliyorlar, ama şimdilik ümitsizlik ve başarılabilirliğine güvensizlik var.

Her yerde görüyoruz

Engin Alhas: Biz bölgemizin duyarlı insanları olarak bu kampanyaya sonuna kadar destek veriyoruz. Uyuşturucu, fuhuş, hırsızlık vs. düzen eliyle sunuluyor. Ana kaynağı düzen. İnsanları sorunlarından uzaklaştırmanın bir yolu olarak dayatıyor.

Örneklerini, emekçi bir semtte oturduğumuz için yaşıyoruz. Her köşe başında görebiliyoruz. Akşamları balicilere, uyuşturucu kullananlara rastlıyoruz.

Sultan Gök

Engin Alhas

sorun haline geldiğini, halkın günlük yaşamında sonuçlarını çeşitli biçimlerde ve yakıcı olarak hissedildiğini ortaya koymuştuk.

Düzenin bu pisliklerine karşı somut bir mücadele programının yanısıra, halkın somut sorun etrafında örgütlü hale getirilmesi, çözüm için olmazsa olmaz koşuldur. Kavratılması gereken de budur. Şu bu mahallede birkaç gencimizin bataklıktan kurtarılması, birkaç fuhuş yuvasının kurulması elbette önemlidir, olması gereken en önemli halkalardan biridir. Kitlelere sonuç alınabileceği gösterilebilmelidir. Ancak tüm bir faaliyet bu çerçeveye hapsetmek de yanlıştır. Halkı bu sorunlar etrafında örgütlemek, sorunun kaynağını göstermek aslolandır.

“Sorunları örgütlü halk çözer” gerçeğini gösterebilmeliyiz. Örgütlendiğinde nasıl bir güç olduğunu, olanaklarını seferber ettiğinde düzenin pisliklerine karşı koyabileceğini kavratmalıyız.

“Yayılp çoğalıyorlar”

Emekçi halkın yaşadığı mahallelerde düzenin pislikleri daha yoğun olarak kendini dayatmakta. Yoksullaştırılan, çeşitli araçlarla örgütsüzlüğe mahkum edilen halk, çaresiz bırakılan halk buralarda yaşıyor. Yoksulluğun sonuçlarının iki biçimde ortaya çıkacağını çeşitli yazılarımızda dile getirmiştik. Ya örgütlü halk olunacak, düzene, düzenin bütün pisliklerine karşı örgütlenecek, ya da yozlaştırılmış bir halk haline gelecek. Şu anki seyrin, örgütlenme doğrultusunda olmadığı açık.

Esenler Namık Kemal Mahallesi’nden **Nusret Boyoğlu**’nun gözlemleriyle dile getirdikleri, sorunun boyutunu da bir yanıyla gözler önüne seri-

yor: *“Yayılp çoğalıyorlar. Üç-beş kişiydi, şimdi oldu 40-50 kişi bizim mahallede. Bali olmadığı zaman haraç almaya başlıyor, yol kesiyorlar. Mahallede hırsızlık çoğalıyor. Eskiden tek tük olurdu, şimdi nereye baksan ya araba ya araba teyibi ya evlere girilme... Bu balicilerin, eroincilerin de arkasında birileri var. Bunlar maşa yani. Yönlendiren insanlar var. Altında arabasıyla geziyor, dağıtımı bunlara yaptırıyor.”*

Ve bir başka gerçeğin altını çiziyor **Nusret Boyoğlu**; *“aslında gençlerin kabahati değil bu, sistemin kabahati. İş bulamıyor, kendini parkta sokakta buluyor. Elinde baliyi şişire şişire gidiyor adamlar. Vurmak-kırmakla da olmuyor. Kazanamız gerekiyor.”*

“Durum çok vahim...”

Kampanya çalışmasının sürdürüldüğü yerlerden biri de Bağcılar.

Mahallesinde en önemli sorunlardan birinin tinerici çocuklar olduğunu söyleyen İsmail Güney (48) bir esnaf. Dükkanına grup halinde girdiklerini, bağımlı ve bilinçsiz hareket etmeye müsait durumda olmalarından kaynaklı çekindiğini belirtiyor ve ekliyor, *“gerçekten de buradaki durum çok vahim. Şu anda saat 8.00, herkes çoluğunu çocuğunu dışarı çıkarırken aman ne olacak diye bir korku duyuyor. İnanırmısın, akşam hanımla birlikte gezerken bile 3-5 tanesi bir anda bir yerden çıkıyorlar.”*

Büfeci Şevki Yılmaz da aynı konudan şikayetçi. *“Buradaki çocuklardan haraç kesmeleri oluyor. Çocukları dövüyorlar”* diyor Yılmaz. Terzi Uğur Çakas da, çevresindeki insanlardan haraç

Sayı 84

35

2 Kasım
2003

Evimizin içine kadar girdi

Yılmaz Kadioğlu: Sorun hepimizin sorunu. Biz bazı derneklere gittiğimizde etrafımızda yaygınlaştı dediğimizde, *“hayır evimizin içine kadar girdi artık”* cevaplarını aldık. İlginç, demokrat saydığımız kurumlardan, islamcı kurumların ilgisi daha yüksekti. Bunlar bu soruna daha çok sahip çıkıyor ve bu konuda hiç beklemediğimiz derneklerden olumlu tepkiler aldık. İkinci bir yan, bu sorun insanları ikna ederek aşılabilir mi? ‘99’da mahallemizde böyle bir çalışma yapılmıştı. Yine bali ve madde bağımlılarına yönelik bir çalışmada, ilgilenilen 50 insandan yarıdan fazlasından olumlu sonuç alındı. Bugün düzenli bir yaşamları var bu insanların, artık madde kullanmıyorlar.

Fuhuş konusunda durum farklı, ikna yoluyla çözülebilir mi, çok zor, çünkü nihayetinde yoksullaşma ve ‘80 sonrası yürütülen politikalar sonucu kolay yoldan para kazanma körüklüyor. Tabiki değerleri yok edilen, yalnızlaştırılan insanların geldiği nokta bu. Bunu artık

yaşamlarının bir parçası olarak görmeye başlamışlar. Bu yanılla onlara yapılabilecek yalnızlaştırılmaları.

Kampanyada temel sorun, yani kitlelerin tepkisini dışı vurumu ve bu tepkiyi birleştirme konusunda sıkıntı yaşıyoruz. Sorunu kökünden çözmek gibi bir hayalciliğe sahip değiliz. Neticede bu sistem varoldukça bu sorunlar yaratılacaktır. Bu bataklık tamamiyle kurutulmadığı sürece oradan yeni sinekler, yeni hastalıklar türeyecektir.

Uyuşturucu kullanma yaşı 13’e kadar düştü. Eskiden hap ekonomik düzeyi yüksek yerlerde kullanılıyordu, şimdi gecekondulara yayıldı. Öğretmenlerle bunun için görüşüyoruz. Halkı katmak gerekiyor, kendi sorununa sahip çıkar hale getirmek gerekiyor, bunun için de sabırla ve ısrarla çalışmak gerekiyor. Biz de bunu yapmaya çalışıyoruz. Birlikte olduğumuzda, birçok sorunun üstesinden gelebileceğimizi biliyoruz. Örneklerini yaşadık. Burada çeşitli kermesler düzenledik, 100-150 çocuğun eğitimine katkıda bulunduk, dayanışmayı örgütledik.

isteme, yollarını kesip değerli eşyalarını zorla alma gibi örnekleri anlatıyor. Bir başka esnaf Kemal Sarı da, dükkanına gelen bağımlı çocukların yaydığı korkuyu anlatıyor örnekler vererek.

İnşaatçı Köksal Akpınar (42), halkın fuhuşa tepkisini, bir fuhuş yuvasını örnek vererek şöyle anlatıyor:

“Bir komşumuzun evine bir kiracı geldi, çok temiz gözükten aile görünümlü, ama birkaç ay sonra erkeklerin eve girip çıkmasıyla şüphelenildi. Fuhuş yapıldığı tespit edildi. Mahalle halkı bayağı tedirgin oldu, tepkilendiler. Evsahibini de bir iki defa tehdit etmişler. Halk olarak çıkmaları için uyarı yapıldı. Tartışmalar sonucunda kavga oldu. Kaçıp gittiler. Eşyalarını almaya geldiklerinde, kadını mahallenin kadınları, erkeği de mahallenin erkekleri dövüp gönderdiler. Bu tip olaylar aşağı yukarı her mahallede var. Sorunlar aslında çok berbat.”

“Dernek, okul, cami, cemevi, her kesimle görüşüyoruz”

Bağcılar’da, kampanya çalışmasında yeralanlardan M. Ali Kaya, ilk aşamada yoğun bir şekilde afiş ve bildirilerle başladıklarını, **“Üyüştürücüye fuhuşa hırsızlığa ve çetelere son”** şeklinde afişler yaptıklarını, imza kampanyaları başlattıklarını belirtiyor ve, “dernekler, köy dernekleri, camiler, okullar, cemevleriyle görüşüldü. Hepsi olumluydu” sözleriyle, sorunun tüm halkın sorunu olduğunu altını çiziyor.

Fuhuşla mücadelede, şu ana kadar mahalle halkının biraraya gelerek iki fuhuş yuvasını kapattığını anlatan Kaya, bu konuda da sık sık fuhuş yapan yerlere ilişkin halkın bilgiler verdiğini, kendi çocuğunu getirip, **“sizinle bu kampanyada çalışsın”** diyenler olduğunu belirtiyor.

Unutmamalıyız: kampanyanın etkisi, yaygınlaşması bizim çabamıza, halkı bu çalışmaya katmaya bağlıdır.

Üyüştürücü, fuhuş ve her türden yozlaştırma araçları, emperyalizmin bilinçli politikalarının ürünü, sömürü düzeninin ürettiği hastalıklardır. Buna karşı mücadele aynı zamanda emperyalizme, onun kültürel hegemonyasına karşı da mücadeledir. Emperyalizmin tüm politikalarının hedefi beyinleri esir alınmış, bağımlı hale getirilmiş insanlar, halklar yaratmaktır. Temel Haklar’ın kampanyası, böyle bir halk olmayı reddetmek demektir.

Ä Tecavüz Çetesinde 4 Polis ve 2 Asker!

İzmir’in Menderes İlçesi’nde 14 yaşındaki Ö.Ö.’ye tecavüzden gözüaltına alınan 28 kişiden 4’ü polis 2’si asker çıktı. (25 Ekim basın) Yanında kaldığı ninesinin ölmesinin ardından yalnız kaldıktan sonra, 12 yaşında barlarda çalıştırılan, uyuşturucuya alıştırılan ve fuhuş yaptırılan Ö.O’ya tecavüz edenlerden biri komiser olmak üzere bu 4 polis, sözde **“halkın can ve mal güvenliğini korumakla görevli”**! “Yalancı Feyzo” adıyla tanınan Emniyet sözcüsü Feyzullah Aslan’ın polise yönelik her elıştırilde verdiği cevap bu değil mi?

Bu serseri güruhu, bırakın halkın canını, malını korumayı, tam tersine halkın ırzına göz dikmek için fırsat kollayan bir çürüme içindedirler. Gazetelerde, polisin fuhuş çetelerinin hamisi olduğuna dair haberler hiç eksik olmamaktadır? Halkın can güvenliğinin değil, düzenin pisliklerinin bekçisidir onlar.

Sorun, tek tek polislerin ahlaksızlığı sorunu değildir. Bütün baskı rejimlerindeki polisi, orduyu inceleyin; işkenceciler, katliamcılar, despotlar, aynı zamanda en büyük ahlaksızlık batağının içindedirler. İşkencecilikleri, katliamcılıkları ile halktan kopar, halkın değerlerine yabancılaşırlar, ahlaki çöküntüde sınır aşılar. Cesetleri tankların arkasında sürükleyenlerin, mezartaşlarına saldıranların, cenazelere işkence yapanların ahlaki olmaz. Devrimcileri katledenler, halkın karşısına tecavüzcü olarak çıkar. Devrimcilere işkence yapanı, halk mahallesinde uyuşturucu pazarlamacısı olarak görür. Meydanlarda demokratik eylemlere saldırana, yanıpışındaki fuhuş batağının kapısının önünde kadın satıcıları ile kadeh tokuştururken rastlar. Bir infaz davasından aklanan ölüm mangası elemanını, aynı, “ben devletim bana kimse bir şey yapamaz” pervasızlığı içinde, uyuşturucu satışını karakollardan yaparken tanır.

Tüm bunlar birbiriyle ayrılmazdır. Despotlar, halka zulmedenler bütün ahlaki değerlerini yitirmiş kişiliklerdir. Toplumun en tortu unsurlarıdır. Polis teşkilatı, toruların yuvalandığı yer haline bu şekilde gelmektedir.

Ä Polis, eğitimi engelledi!

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi’nde işgale karşı eylem yapmaya hazırlanan öğrencilere müdahale eden polis, okulda eğitimi de engelledi. Eylemin yapılmasından önce fakülte binası iki otobüs çevik polis, 25 motorize yunus, çok sayıda sivil polis ve yaklaşık 20 özel güvenlik birimiyle abluka altına alındı. Polis, fakülte dekan yardımcısı Ahmet Şahinkaya’nın müdahale etmesine karşı, üniversitenin giriş kapılarını kilitleyerek dersleri engelledi. Yoksa, “eğitimi engellemek” suç değil mi artık?!

Sorular

Cevaplar

Kurtuluş yolunun klavuzu Marksizm=Leninizm dir

Devrimcilik, Reformizm ve İKTİDAR SORUNU

? İktidar sorunu bugün için güncel bir sorun mu?

Evet. Dünya ve ülkemizdeki gelişmeleri anlamak, geleceğe dair öngörülerde bulunabilmek, esas olarak da emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelede doğru bir yer tutabilmek açısından “iktidar” sorunu önemlidir. O kadar önemlidir ki, devrimciliği ve reformizmi, devrimciliği ve düzen içiliği ancak bu noktada ayırdedebiliriz.

Geçtiğimiz haftalar boyunca, Bolivya’da büyük bir kitle hareketi gelişti. İşçiler, köylüler, öğrenciler, günlerce direndiler, çatıştılar, çatışa çatışa başkente yürüdüler. 80’e yakın şehit verdiler. Sonuç, devlet başkanı istifa etti. Yerine ise, dün kadar onun yardımcılığını yapan biri geçti... Çünkü çok yaygın örgütlenmeye ve mücadeleye rağmen, ayaklanmanın önderliğinde iktidar hedefi yoktu...

Başka gelişmelere göz atmaya devam edelim: Son bir yıl boyunca başta Brezilya olmak üzere bir çok Latin Amerika ülkesinde IMF politikalarına karşı gelişen halk hareketleri sonucunda “ilerici, sosyalist” politikacılar devlet başkanlığına seçildi. Ama hiçbir şeyi değiştiremediler...

Arjantin’de IMF politikalarına karşı yaygın bir halk örgütlenmesi var; fakat güçlü bir devrimci mücadeleye yok. Çelişkili bir durum, bunun bir açıklaması olmalı...

Verdiğimiz örneklerden tümüyle farklı bir gelişmeye bakalım. Nepal’deki gerilla mücadelesi, bugün ülkenin yüzde seksenine yakınında denetimi ele geçiren bir düzeye ulaşmış durumda. Fakat iktidarı almaya yönelik bir hamle görmüyoruz, bunun yerine “görüşmeler” gündemde. NKP(M) “Amerikan müdahalesine fırsat vermemek için”, iktidarı devralmaya yönelik bir girişimde bulunmadıklarını söylüyor. Peki nereye kadar? Devrimci bir gerilla hareketi, böyle bir gerekçeyle politikasının temelini oturabilir mi?

Dergimizin bu sayısının kapağında “Ne AKP, Ne Ordu HALK İKTİDARI” yazılı. Buradaki “iktidar” sözü önemli. Eğer böyle bir hedefiniz yoksa, tüm çalışmalarınız düzenin parlamentosunda bir güç olmaya yönelikse, düzen içindeki şu veya bu güce ye-

deklenmeniz kaçınılmazdır. İktidar sorunu işte bu nedenle her zaman önemli, hep günceldir. Bu yazımızda, bu sorunu açmaya çalışacağız.

? Reformist niye reformisttir? İktidar hedeflenmeden devrimci olunur mu?

Bu soruyu, başlangıçta biraz daha çetrefilli hale getirip şöyle de sorabiliriz: **Reformist, reformist olduğu için mi devrimden kaçır, devrimden kaçtığı için mi reformisttir?** Biliyoruz, ilk bakışta tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavuktan çıkar sorusuna benziyor. Ama öyle değil.

Reformizm, bir siyasi kimlikten türemiştir. O siyasi kimlikteki bozulmanın, sapmanın ifadesidir. Reformizmin çıkış noktasında, siyasi olarak da, kadrosal olarak da Marksizm-Leninizm, devrim ve sosyalizm vardır.

İşçi sınıfı hareketi içinde bir kesim, ne zamanki devrimden yan çizmeye başlamış, ondan itibaren de reformist olarak adlandırılmaya başlanmışlardır. Devrimden yan çizmenin en karakteristik göstergesi de, “iktidarı hedeflememeleri”, “mevcut iktidarı yıkip yeni bir iktidar kurma” perspektifinden uzaklaşmalarıdır. Yani kısacası, onlar “devrimcilik” iddiasında bulundukları, çoğu kez “devrim” için yola çıktıkları halde, devrimden yan çizdikleri için reformisttirler.

İktidar hedefini terkeden, Marksizm-Leninizmi de terketmiş olur. Çünkü **Marksizm-Leninizm, ezilenlerin iktidarını öngören**, onun için ortaya çıkmış bir ideolojidir.

Ülkemizde 1960’lardaki TİP’den, günümüzün ÖDP’sine kadar, hepsi böyledir. Devrim derler, sosyalizm derler, ama devrim için emperyalizm ve oligarşiye çatışmaktan kaçarlar. Devrimin ve sosyalizmin “iktidar”sız düşünülmemeyeceğini yok sayarak, iktidar savaşı vermeden, **mevcut devleti yıkmadan**, düzen içi iyileştirmelerle sosyalizmi kurabileceklerini düşünürler. Reformizm de işte tam budur.

Reformizmin sadece “legal partiler”le sınırlı olduğu da düşünülmemelidir.

İktidarı hedeflemek ve devrimci bir iktidar anla-

Sayı 84

37

2 Kasım
2003

yışına sahip olmak, mücadelenin nihai sonucunu belirleyecek önemdedir. Bir hareketin doğruluğu, eğriliği, gelecek vaad edip etmediği, belli bir zaman dilimindeki “gücüyü” belirlenemez. Gerilla, belli koşullarda kararlı bir mücadeleyle belli bir güce ulaşabilir, halk desteğini kazanabilir; fakat bu yine de herşey demek değildir. Güçlenmesi, onun doğru yolda olduğunun göstergesi olmayabilir. iktidar hedefi olmayan bir güç, ne kadar güçlenmiş olursa olsun, köklü sonuçlar yaratamaz. İktidardan uzak duruşu, onu zaman içinde eritir. Çünkü iktidardan kaçırıyorsanız, şu veya bu biçimde düzen içine yerleşecek, düzen içinde eriyacaksınız demektir. İktidar hedeflenmeden devrimci olunamayacağının en iyi göstergelerinden biri de işte budur. İster bir legal parti, ister büyük bir gerilla hareketi olsun, iktidar amaçlanmıyorsa, görünümdeki büyük farka rağmen, ikisi de reformisttir.

Reformizm, aynı zamanda bir **aldatmaca**’dır. Çünkü tüm reformistler, düzen içiliklerini, uzlaşmacılıklarını perdeleyecek sol bir söylem kullanırlar. Devrim, sosyalizm gibi kavramları bile terketmeyip, onları istismar ederler.

Mesela TKP revizyonizmi, bunun klasik bir örneğidir. Tarihinin büyük bölümünde düzen içinde yassallaşma mücadelesi vermiş, bu anlayışıyla sürekli düzen partilerinin peşine takılmış bir partidir. Ama “komünistlik”ten de hiç vazgeçmemiştir. Bu siyasetin doğal sonucu olarak ikiyüzlüdürler. Sosyalist sistemin dağılmaya yüz tuttuğu yıllarda, TKP’liler, TİP’liler, bir yandan birçok örgüte devrim, demokrasi, sosyalizm için çağrılar yapıp, “sol birlik” oluşturuyor, fakat aynı günlerde de el altından Özal’la görüşerek, ülkeye ve düzene dönüşün anlaşmasını yapıyorlardı. Nitekim bu anlaşma sonucu TKP liderleri ülkeye döndü. Ve TKP herkesin bildiği gibi kısa sürede yokoldu. TKP’nin sonu, gerçekte tüm reformistlerin sonudur. Ama erken ama geç, şu veya bu biçimde düzene yerleşecek ve tükeneceklerdir.

Devrim, devleti “ele geçirmeyi” mi, “yıkmayı” mı hedefler?

Reformizmle devrimcilik ayrımının hassas noktalarından biridir bu da. Bir reformist de “iktidarı ele geçirmek”ten sözedebilir. Buna aldanmayın. Çünkü onun “iktidarı ele geçirmek”ten kastettiğiyle, devrimcilerin iktidar anlayışı farklıdır.

Devrim mevcut devlet ve iktidar mekanizmasının “ele geçirilmesi” değildir. Eğer devrimi bununla sınırlarsanız, o mekanizma, bir süre sonra size hükmetmeye başlar, elinizi ayağınızı bağlar. Nitekim, mevcut devlet mekanizması içinde iktidar olan sosyalist liderlerin başına gelen de budur.

Tüm siyasi faaliyeti legal particilikle sınırlı olan

bir siyasi hareketin kalkıp biz de iktidarı hedefliyoruz demesinin bir inandırıcılığı olamaz. O olsa olsa, düzen içinde hükümet olmak istiyordur. Marksist-Leninist literatürdeki iktidarı hedeflemek ise bu değildir.

İktidarı hedeflemek, mevcut iktidarı yıkmak, mevcut mekanizmayı parçalamaktır. Paris Komününden bu yana, tüm devrim deneylerinin ortaya koyduğu bir sonuçtur bu. Marks ve Lenin, proletaryanın mevcut devlet cihazını ele geçirmekle yetinemeyeceğini, onu yıkması gerektiğini söylerler ısrarla.

İktidar hedefine bağlı olarak cevaplanması gereken iki temel soru vardır: **Bir**, iktidarı hangi yolla alacaksınız? **İki**, nasıl bir iktidar kuracaksınız? İktidar hedefi bunlarla bir bütünlük oluşturur.

Birincisi; Tarihsel olarak kanıtlanmış ve zaten her gün pratik olarak da görülmektedir ki, egemen sınıfların elinden iktidar ancak **ZOR** yoluyla alınabilir. Halkın silahlı örgütlenmesi, silahlı savaşı ve ayaklanması olmadan, halkın iktidarı alıp sosyalizmi kurabildiği görülmemiştir; biraz ileride göreceğimiz gibi “barışçıl” deneylerin hepsi, o iktidarların yıkılmasıyla sonuçlanmıştır.

İkincisi; mevcut devlet cihazını parçalayıp yeni bir devlet mekanizması kurulmak zorundadır. Bu devlet, halk için demokrasinin, burjuvazi için diktatörlüğün devleti olacaktır.

Reformistlerin ezici çoğunluğu, aynı “reformizmin babası, teorisyonu” sayılabilecek olan Alman Kautsky gibi, “teorik olarak”, ne devletin bir sınıf egemenliği organı olduğuna karşı çıkarlar, ne de sınıflar arasındaki çelişkilerin uzlaşmaz olduğuna. Bugün bir ÖDP’liye sorsanız, o da bunları söyleyebilir.

Ama şu noktada, onların asıl karakteri ortaya çıkar:

“Eğer devlet, sınıflar arasındaki çelişkilerin uzlaşmaz olduğu gerçeğinden doğduysa, eğer toplumun üzerinde ve ‘ona gitgide yabancılaşan’ bir iktidar ise, açıktır ki, yalnızca zora dayanan bir devrim olmaksızın değil, ayrıca egemen sınıf tarafından yaratılmış bulunan ve içinde o ‘yabancı’ niteliğin maddeleştiği devlet iktidarı aygıtı da ortadan kaldırılmaksızın, ezilen sınıfın kurtuluşu olanaksızdır. ... işte Kaustky’nin ...unutup çarpıttığı şey de budur.” (Lenin, Devlet ve ihtilal, syf. 20)

Bir başka yerde de şöyle der Lenin: **“Her gerçek halk devriminin ilk koşulu, (...) ‘hazır devlet makinesini’ parçalamak, yıkmaktır.”** (Ağk, syf. 54)

Mevcut devleti zor yoluyla yıkmak, yenisini kurmak ve o yeni devlet aracılığıyla burjuvaziye karşı diktatörlük uygulamak dediğiniz noktada, reformizm bunların hepsine karşı çıkacaktır. Bunlara

karşı çıkan zaten iktidarı istemiyor, iktidar savaşından kaçıyor demektir.

? İktidarı hedefleyen bir örgütle, hedeflemeyen örgüt hiç bir olur mu?

İktidar hedefine sahip olmakla, iktidarı alabilecek güç ve aşamada olmak aynı şey değildir.

İktidar hedefi, ilk adımdan itibaren devrimci örgütün attığı her adımda somuttur. Gerçekleştirilen her örgütlenme, yapılan her eylem, girilen her çatışmada iktidar hedefi olmak durumundadır. Ters durumda, o çalışmaların sağa veya sola sapması, araçların amaçlaşması, legalizm, kuvvetle muhtemeldir. Aynı şekilde, bir örgüt açısından hayati önem taşıyan disiplin, fedakarlık, ölümü göze almak, adalet anlayışı, düşmana kin de iktidar hedefinin ifadesi oldukları sürece, amaca hizmet ederler.

İktidar hedefine sahip olup olmamak, mücadeledeki kayıplara nasıl bakıldığını da belirler. İktidar hedefine sahip olanlar, darbelerin, yenilgilerin geçici olduğundan emindirler. Ancak böyle bir hedefe sahip olmayanlar için yenilgiler, “**yolun sonu**”dur. Bu nedenle iktidarı hedeflemeyen bir örgütün kararlı olması, kahramanlıklar, gelenekler yaratması da pek mümkün olmaz.

İktidarı hedeflemeyen bir örgütün ideolojik bağımsızlığını sürdürmesi, ilkel bir çizgi izlemesi zordur. İdeolojik bağımsızlığın yerini, burjuva ideolojisinin etkisi altına girmek, ilkelerin yerini ise, **pragmatizm** alır. Burjuva düzen içinde yaşayacaksanız, ufkunuz daha ötesine gitmiyorsa, bu kaçınılmaz bir sonuçtur.

Şu veya bu devrimci ilkenin, devrimci değerlerin ısrarlı savunucusu olamaz reformizm. İktidar sorunu olmayan bir grup için günlük pratik, günlük çıkarlar herşeyden önce gelir.

İktidar hedefi, zorlu koşullarda, devrimin zigzaglı yollarında yürüyen devrimci bir örgüt için, aynı zamanda bir “**sigorta**” gibidir. Mücadeleyi her türlü sapmadan, olumsuz koşulların yolaçabileceği zaafardan koruyan bir güvencedir. Mücadele, iyi bilinir ki düz bir çizgi izlemez. Stratejik çizginiz ne olursa olsun, mücadele biçimlerinin şekillenışı, yoğunluğu, koşullara göre farklı biçimler olabilir. Öyle zamanlar olur ki, silahlı mücadeleyi fiili olarak durdurarak, silahlı olmayan mücadele biçimlerini ön plana çıkarabilirsiniz. İşte böyle dönemlerde legalizme, sağa savrulmamak, boşa kürek çekmemek, iktidar perspektifini hiç kaybetmemekle mümkündür.

Dolayısıyla denilebilir ki, iktidarı hedefleyip hedeflememek, o örgütün herşeyini, stratejisini, temel mücadele biçimlerini, sınıfların mevzilenmesi anlayışını, kadro tipini, çalışma tarzını da belirler. Halkın silahlı savaşıyla oligarşik iktidarı (yani mevcut dev-

let mekanizmasını) yıkıp yerine halkın iktidarını kurmak isteyen bir örgütün kadro anlayışı, çalışma tarzı, örgütlenme biçimiyle, parlamentoda çoğunluk sağlayarak düzen için bir iktidarı hedefleyenlerin kadro anlayışı, çalışma tarzı, örgütlenme biçimi farklı farklı olacaktır.

? İktidar hedefinden vazgeçerek ne kazanılabilir? Bir örnek: El Salvador

El Salvador'daki gerilla savaşı, 80'lerin başlarında ülkenin hemen her yanına yayılmıştı. '81'in Ocak ayında gerillanın düzenlediği “genel saldırı”da, düzenin ordusu bir çok yerde gerilla karşısında direnmemişti. Faşist devlet güçleri, mahallelere bile giremezken, gerillalar başkentin 14 mil yakınına kadar giriyordu.

Bu büyük saldırı ABD'yi korkuttu. ABD ve Avrupa emperyalizmi, FMLN'ye silah bırakma, ateşkes ve hükümetle görüşme teklifi yaptılar.

1983 Nisan'ında FMLN liderlerinden Carpio'nun ölümüyle birlikte cephe içerisinde uzlaşmacı eğilimler güç kazandı.

İktidar hedefindeki muğlaklaşmayla birlikte, FMLN, ABD emperyalizminin Orta Amerika'da Küba ve Nikaragua devrimlerinden sonra yeni bir devrime daha izin vermeyeceği düşüncesiyle geriye gidış başladı. FMLN içindeki çeşitli örgütlerin reformist yanları da gün yüzüne çıktı bu ortamda. FMLN'yi “görüşme masasına” oturmaya zorladılar. FMLN'nin Carpio'dan sonraki yönetiminin uzlaşmacı çizgisinden dolayı, bu dönemde iki grup ayrıldı, ama onlar etkin bir güç haline gelemediler.

1984'te reformist-uzlaşmacı çizgi cepheye tümüyle hakim olmuştu artık. İktidar hedefinden uzak, iyileştirmelerle (reformlarla) sınırlı bir politika geliştirildi. Artık dağdaki gerilla, “barış görüşmelerinde FMLN'nin elini güçlendirmeye yarayacak bir güç” olarak ele alınmaya başlandı.

“Barışı zorlamak için” Kasım 1989'da büyük bir askeri saldırı gerçekleştirildi. Oligarşi büyük kayıplara uğratıldı. Öyle ki, gerilla başkentin bazı mahallelerine kadar girdi. Ama iktidar hedefi yoktu. Başkente kadar giren gerilla, “barış” çağırılı yapıyordu hala. Gerilla saldırısının amacı “*masaya oturulması ve geniş katılımlı bir hükümet kurulması*”ydı!

Nihayet 1992 yılbaşı gecesi BM denetiminde, Meksika'da yapılan bir görüşme sonucunda FMLN ile oligarşi arasında “barış” anlaşmasına varıldı. Anlaşma sonucunda FMLN yasal parti olma ve 1994'te seçimlere katılma karşılığında gerillayı lağvetti. Bunun dışında yapılan anlaşmada sadece bir kısım suçlu subayların ordudan emekli edilmesi, FMLN gerillalarına polis akademisinden geçtikten sonra oluşturulacak Ulusal Polis Teşkilatı'nda 1/4

oranında yer verilmesi ve gerillalara toprak dağıtılması vardı.

Anlaşmadan sonra gerilla hemen silah bıraktı. FMLN yasal bir partiye dönüşerek seçim hazırlıklarına başladı. FMLN silah teslim etmeye devam ederken, oligarşinin henüz anlaşma ile ilgili attığı somut bir adım yoktu.

FMLN, 1994 seçimlerine girerek 21 milletvekili çıkardı. Seçimlerden sonra kendi içlerinde de dağıldılar, FMLN yerine kurulan yasal parti kendisini "**piyasa tipi sosyal demokrat parti**" ilan etti.

Sonuç: El Salvador'da bugün oligarşik yönetim hükmünü sürdürüyor. El Salvador bugün hala emperyalizmin yeni-sömürgesi. Oligarşi anlaşmanın gereklerini bile yerine getirmede. Halkın sorunları çözülmedi!

Düzen içi iktidarla sosyalizm mümkün olabilir mi?

Reformistlerin koro halinde söylediği şudur: illegal örgütlerle, silahlı mücadeleyle bir yere varılamaz artık. Peki neyle olur? Yasal, legal mücadeleyle, parlamento kanalıyla!

Bu anlayış sonucunda ne büyük trajediler yaşadı dünya halkları. Örnekleri saymakla bitmez.

Mesela, Şili'deki Allende iktidarı "barışçıl" yol adına bir deneydi. Mevcut devlet mekanizması parçalanmadan halkın sorunlarının ne kadar çözülebileceği ve sosyalizmin ne kadar uygulanabileceği de "test" edilmiş olacaktı.

ABD, Allende iktidarına karşı harekete geçtiğinde, kısa sürede iktidar sarsılmaya başladı. Çünkü "oy çoğunluğu" dışında bir gücü yoktu Allende'nin. Bu durum, iktidarın neden örgütlü halk tarafından zorla devralınması gerektiğini de gösterir. CIA, kitle örgütlerinden siyasi partilere, bürokrasiden orduya kadar çeşitli kesimleri kullanarak 11 Eylül 1973'teki darbeyi hazırladı.

Allende iktidarının neden "başarısız" olduğu sorusunun cevabı, iktidar sorununun nasıl kavrandığında yatmaktadır. İktidar, parlamentodaki çoğunluğu ele geçirmek veya hükümet kurabilmek değildir. Sorun, **oligarşik devlet mekanizmasının parçalanıp parçalanmamasıdır**. Allende'nin "sosyalist iktidarı" oligarşik devleti parçalayamadığı, böyle bir perspektifi olmadığı için, sosyalist bir iktidar olamamıştır.

Reformistler, revizyonistler, tersini iddia etseler de bir **DEVİRİM** olmamıştır Şili'de. Oligarşik devleti **aşağıdan yukarıya parçalayarak** gelinmemiştir iktidara. Bürokrasiyle, ordusuyla devlet olduğu gibi kaldığından, **devletin niteliğinde** bir değişiklik olmamış, emperyalizme karşı alınan çeşitli tedbir ve

tavirlara rağmen, emperyalizmin kovulması gerçekleşmemiştir.

Büyük ölçüde "barışçıl yol" teorisinin etkisi altındaki Endonezya Komünist Partisi'nin barışçıl geçiş deneyi de binlerce militanın katledilmesiyle sonuçlanmıştır.

Devlet mekanizmasını parçalamadan bir devrimin, sosyalist nitelikli bir yönetimin kalıcı olması imkansızdır. Halkın iktidarı, parlamento çoğunluğuna değil, halkın örgütlü silahlı gücüne dayanmak durumundadır; tersi durumda kolayca yıkılır.

Burjuva ideolojisinin etki alanı içindeki kesimler ve gruplar, burjuva demokrasisinin (veya ülkemiz özelinde oligarşinin demokrasilik oyununun) biçimsel kurumlarını abartarak, onların sınıfsal özünü ve diktatörlüğün kurumları olduğunu gözden kaçırmakta ve bunun sonucunda da burjuva demokrasisi sınırları içinde iktidar hayalleri gelişmektedir. Burada "demokratik kurumlar" konusunda Engels'in genel oy hakkını "burjuvazinin egemenlik aleti" olarak nitelendirdiğini de hatırlatalım.

Daha 1987'de, Haklıyız Kazanacağız adlı savunmada bu hayalin sadece TKP, TİP gibi revizyonistler, reformistlerle sınırlı olmayıp kendilerini devrimci, M-L, komünist olarak niteleyen, kimileri henüz illegalite temelinde örgütlenen örgütleri de kapsadığı belirtilmişti. Zaman bunu doğruladı. O günlerde ayaklanmayı, halk savaşını, sosyalist devrimi savunanlar, beş-on yıl içinde hızla legalleştiler ve o hayaller temelinde örgütlendiler.

İktidar perspektifinden yoksun, düzen içi örgütlenmeyle sınırlı, hedefini düzen içinde "demokratikleşmeyle" sınırlamış bir örgütlülüğün adının "komünist", "Marksist-Leninist", "sosyalist" olması, onu reformist olmaktan çıkarmaz.

"Eğer ortada bilimsel sosyalizmin ilkeleri üzerine kurulduğu iddiasında olan bir 'komünist' partisi varsa, iktidar mücadelesi de var olmalıdır." İktidar mücadelesi ve hedefi olmamasına rağmen, bu sıfatlar kullanılıyorsa, bilinmelidir ki, orada siyasi bir aldatmaca vardır.

CHP'nin, TUSİAD'ın peşinde giden, Ordudan, 28 Şubatlar'dan, veya Avrupa Birliği'nden demokrasi bekleyen, boyuna "*burjuvaziden tokat yemesine*" rağmen, yine de düzenden icazet dilemekten vazgeçemeyen grupların hali, reformizmin karakteristiğidir. Reform talepleri, iktidar savaşının önüne geçmişse, orada artık iktidar mücadelesinin bir parçası olan "ekonomik demokratik mücadele" değil, reformizm vardır.

11 Milyon Emekçi Genel Greve Çıktı

İtalya CGIL, CISL ve UIL sendikalarının çağrısıyla, 11 milyon emekçi, 24 Ekim günü genel greve çıktı. Berlusconi'nin 'emeklilik reformu'nu protesto eden emekçiler, Roma, Napoli, Milan gibi büyük kentlerde yaşamı durdururken, bir çok sektörde grev etkisini gösterdi.

Uribe'nin Bozgunu

Kolombiya Hafta sonu gerçekleştirilen referandumda, ABD destekli Uribe hükümeti tam anlamıyla bozguna uğradı. FARC'ın boykot ettiği referanduma katılım düşük olunca geçersiz sayıldı. Uribe için bir anlamda güvenoylanması anlamını taşıyan referandumda, beklediği sonucu elde etmesi durumunda Uribe, FARC ve ELN'ye karşı daha kapsamlı imha saldırıları planlıyordu.

"Terörizm ve yolsuzlukla mücadele" için ihtiyaç duyulan kaynağı yaratmak üzere bazı düzenlemeler yapılmasını içeren 15 soruluk referandumun geçersiz olması, halkın Uribe'ye güvenizliğinin, boykot çağrısı yapan gerillaların zaferi olarak değerlendiriliyor.

Bu arada ülkede yerel seçimler de yapıldı. Gerillaların kampanyası nedeniyle, 6 kentte aday çıkamadı, 30'a yakın aday da, çağrıyla uymadıkları için cezalandırıldı. Başkent Bogota'da ise, belediye başkanlığını, eski sendika lideri, solcu Luis Eduardo Garzon kazandı. Uribe'nin desteklediği adayın karşısında zafer kazanan Garzon, oyların yüzde 47'sini aldı.

Kongo Gerçeği Dünyaya Sansürlü

Zengin yeraltı kaynaklarıyla bilinen Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nin yağmalanması ile ilgili hazırlanan BM raporu, açıklanıyor. Ancak, raporda, yeraltı kaynaklarını kimlerin, hangi ülkenin tekellerinin yağmalandığına ilişkin bölüm sansürlendi. Bu bölümü sadece BM Güvenlik Konseyi'nin üyeleri görebilecek.

Emperyalist demokrasi, katliamını, yağmasını sansürle gizlemeye çalışıyor. Milyarlarca insana, bu dünyaya ait gerçekler resmi olarak yasaklanıyor. Raporda, altın, elmas ve diğer madenlerin nasıl yasadışı şekilde çıkartılıp yağmalandığına ilişkin bilgiler yer alıyor.

Yurtdışından...

Direnişin Yıldönümü Eylemleri

Ölüm orucu direnişinin yıldönümü, yurtdışında etkinliklerle karşılandı.

Berlin'de Panel: TAYAD Komite'nin 27 Ekim günü düzenlediği panelde, Alman soluna ölüm orucu direnişi anlatıldı. Armutlu katliamını anlatan film gösterimi ve tüm dünya devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan panelde yapılan konuşmalarda, ölüm orucu destanının tarihi ve siyasi önemi anlatıldı.

Dortmund'da Yürüyüş: 24 Ekim'de düzenlenen eylemde Almanca ve Türkçe ölüm orucu direnişinin devam ettiğini açıklayan pankartlar ve tüm şehitlerin resimlerinin bulunduğu pano açıldı.

Hamburg ve Duisburg'da Anma: Anadolu Der'de 25 Ekim'de düzenlenen anmada direniş destanının anlatılmasının ardından, şiirler okundu. Son olarak Tutsaklar Örgütlenmesi'nin 4. yılı 10. Ölüm Orucu Ekibi'yle karşılayan açıklaması okundu.

Duisburg'da ise, 26 Ekim günü düzenlenen anma Anadolu Eğitim Kültür Merkezi'ndeydi. Ölüm orucu şehitlerinin yanısıra Çorum şehitleri de anılırken, gerillaların yaşamı anlatıldı. "Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi"nin direnişe başlamasına ilişkin açıklamanın okunmasının ardından, Armutlu direnişini anlatan "Yaşamak İçin Öldüler" belgeseli izlendi.

Demokratik Haklarımız Panelleri

Avrupa'da Demokratik Mücadele ve Haklarımız konulu paneller devam ediyor. 15 Ekim'de Berlin'deki 'İrkçiliğe Karşı Mücadele Derneği'nde, Alman soluyla ortak yapılan panelde, Alman anayasasının 129/a-b maddelerinin uygulamaları ve sonuçları, Alman devletinin bu yasaları Türkiyeli devrimcilere karşı kullanarak devrimciliği kriminal bir suç olarak gösterme çabaları anlatıldı. Panel, ölüm orucunun gelmiş olduğu aşamanın anlatılmasıyla sona erdi. 19 Ekim'de Frankfurt'taki panel, 'Üçüncü Dünyaevi' derneğinde, Verleih Avukatlık bürosundan iki avukatın katılımıyla gerçekleşti.

Cephe Güçleri İşgali Protesto Eylemlerine Katıldı

İsveç Göteborg'da, aralarında Cephe'nin de bulunduğu örgütler tarafından kurulan anti-emperyalist platform'un, Irak işgaline karşı 25 Ekim'de düzenlediği yürüyüşe yaklaşık 1500 kişi katıldı.

Avustralya'nın Sydney, Melbourne ve Canberra kentlerinde, düzenlenen anti-emperyalist gösterilere Cephe taraftarları da katıldı.

Bu arada, Maribrynong mülteci kampında, işkence, izolasyon ve hücrelere atma uygulaması sürüyor.

Sayı 84

42

2. Kasım
2003

Sırtını And Dağları'na dayamış, dağlarında bir dönem CHE'nin gerillalarının gezdiği, bir Latin Amerika ülkesi Bolivya. Halkın, doğalgaz özelleştirilmesine karşı başlattığı eylemler, Ekim ortasında isyana dönüştü. Bolivya oligarşisi katliamla bastırmaya çalıştı, ancak tam tersi etkileyerek, direnişin ayaklanmaya dönüşmesine yol açtı. Geçen haftaki Ekmek ve Adalet'te okuduğunuz gibi, halkın isyanı sonucunda devlet başkanı De Lozada ABD'ye kaçmak zorunda kaldı.

Burjuva medya Bolivya'daki gelişmeleri sansürledi. Yaşananlar tüm ülkelerin burjuvazisi için "kötü örnekti" çünkü. Halkların direnebileceğinin örnekleri duyulmamalı, görülmemeliydi. Sıradan protesto gösterileri olarak yansıtılan halk hareketi, gösterildiğinin ötesinde, daha önemli sonuçları yaratacak potansiyeli de taşımaktaydı.

'Bu sonuç neden yaratılmadı, halk neden iktidarını kuramadı?' sorularının cevabı ise, solun, örgütlenmenin, önderliğin durumu ile açıklanabilir. Halk devrim için bedel ödemeye hazırdır.

Belki geniş halk kitleleri bu taleple sokağa dökülmediler, ancak önderlik de işte tam bu noktada belirleyicidir. Devrimin en büyük örgütleyici, bilinçlendirici güç olduğu gerçeği burada somutlanabilir. Devrimci durumun derinleştirilmesinin, iktidarı alma ayaklanmasına dönüşmesinin, emekçilerin iktidar için dövüşmeye seferber edilmesinin, bir önderlik sorunu olduğu açıktır.

İsyanın çıkış noktası; özelleştirmelerde somutlanan IMF politikaları. Emperyalizmin yeni-sömürgeci Bolivya'da, 1990'lı yıllarla birlikte uygulanan IMF politikalarının acı sonuçları halkın yoksulluğunu daha da derinleştirerek memnuniyetsizliği büyüttü. Emperyalist talanın özelleştirme adıyla uygulanmasına karşı ilk sonuç alıcı direniş su konusunda oldu. Halk, suyun

özelleştirilmesini engelledi. Ancak ABD destekli De Lozada, IMF politikalarından vazgeçmedi. Doğalgazın özelleştirilmesinin gündeme gelmesiyle birlikte eylemler de başladı. Öte yandan, yerli halkın koka üretimine ABD'nin isteğiyle yasaklar getirilmiş, milyonlarca yoksul köylü, alternatif bir ürün olmadığı için açlığa mahkum edilmek isteniyordu.

Eylül'de başlayan eylemler, 29 Eylül günü, süresiz genel grevle yeni

bir aşamaya girdi. COB (Bolivyalı İşçiler Birliği) tarafından örgütlenen greve, koka üreticileri başta olmak üzere köylüler, gençlik, gecekondu halkı destek verdi. Başkent La Paz'ın giriş çıkışları, doğalgaz yolları grevcilerce kapatıldı.

9 Ekim günü yapılan COB toplantısında, halk direnişinin liderliği tespit edildi ve bir bildiri yayınlandı. Liderlik, koka üreticilerinin desteğini alan ve MAS'ın (Sosyalizm için Hareket) lideri olan Evo MORALES, Köylü Sendikası lideri Felipe Mallku Quispe, COB ve madencilerin lideri SOLARES'ten oluşuyordu.

El Alto'daki katliam ayaklanmayı ateşledi. Maden işçilerinin yoğun olarak yaşadığı El Alto bölgesi, aynı zamanda direnişin merkezidir. 11 Ekimde faşist iktidar yolları açmak, grevi etkisizleştirmek için El Alto'ya ordu ve polis birliklerini gönderdi. İki gün yaşanan çatışmada ordu birlikleri şehre girmeyi başaramadı. Halk direndi, kayıplar verdi. Sadece bu saldırıda 26 Bolivyalı yaşamını yitirdi, yüzlercesi yaralandı. Önceki günlerde de, yollara kurulan barikatlarda kayıplar yaşanmıştı: toplam 80'den fazla kayıp.

"Panzerlerle ve hareket eden herşeye ateş eden piyadelere karşı semt semt örgütlenmiş binlerce şehir sakini, sopalar ve taşlarla direndi. Katliam 11 Ekim, cumartesi sabahı saat 07.00'de başladı ve pazar günü gecesine kadar sürdü." (Econoticiasbolivia.com)

ABD, halkın direnişi karşısında bir açıklama yaparak, devlet başkanı De Lozada'yı desteklediğini ve koruyacağını belirtti.

El Alto katliamı ve direnişiyle; baskıyla halkı sindireceğini düşünen iktidarın gerçek yüzünü gösterirken, özelleştirmelere halkın büyük bir çoğunluğunun karşı olduğu da ortaya çıkmıştı. Ki, iktidar bu konuda yoğun bir yalan propaganda

yapıyordu. Halk direndi, üstelik katliam, geri çekilmeye, sinmeye değil, daha da direniş saflarında birleşmeye, öfkenin büyümesine neden oldu. Bu öfke, 13 Ekim'de kitlesel ayaklanmayı ateşledi. İşçi, köylü, gençlik, tüm El Alto halkı başkente yürüyüşe geçti. Başkent La Paz'ın gecekondu halkı ve grevdeki işçiler onlara katıldı.

Burada hemen bazı noktaların altını çizelim:

Halkın talepleri demokratiktir, emperyalist te-kellerin talanına son verilmesini istemektedir. Cevap ise açık bir **katliam ve baskı**. Emekçi halk, hakkını istemediği, yağmaya dur demediği sürece sorun yoktu. Ne zamanki emekçiler hak-larının bilincine varır, sınıfının çıkarları için hare-kete geçer, işte o zaman katliamlar gündeme ge-lir. İster "gelişmiş" demokrasilerde, ister yeni-sömürge faşist iktidarlarında, bu değişmez.

Emperyalizme bağımlı, yeni-sömürge bütün ülkelerdeki, sömürü ve zulüm politikaları emperyalizmin desteğiyle sürmektedir.

Mücadele kararlılığı taşıyan, örgütlü bir halk katliamlarla sindirilemez.

Ayaklanan halk La Paz'a yürüyor: "Tüfekler, kurşunlar halkı susturamaz".

Halkın büyüyen isyanı Lozada'yı korkuttu. Bastıramayacağını anladığı noktada, taktik geri çekilmelerle, öfkeyi yatıştırmaya çalıştı. İktidarını kaybetmekten korkan Lozada, özelleştirmeleri Aralık ayına kadar ertelediğini, o zaman da "toplumsal mütabakat ile çözeceklerini" açıkladı.

Bu manevraya direnişin cevabı netti; "**Lozada istifa etmelidir.**" Halkın talebi "doğalgaz özelleştirmesine karşı çıkış"ın ötesine geçmişti. Genel Grevi örgütleyen sendikanın El Alto sekreteri Roberta de La CRUZ halkın cevabını şu sözlerle ifade ediyordu: "Tüm El Alto halkı ve örgütler olarak biz son sözümüzü çoktan söyledik. Goni istifa etmeli ve yargılanmalıdır. Tüm ülke olarak bu katili devirmek için ve tüm doğalgaz ve petrol kaynaklarını gerçek sahibi olan Bolivya halkına geri vermek için ayaklandık."

Başkanlık sarayına yürüyen halk, '**tüfekler, kurşunlar halkı susturamaz**' sloganlarını haykırıyordu. Bolivya oligarşisinin cevabı yine şiddet oldu. Burjuvazi sınıf çıkarlarını korumak için şiddetle başvurmaktan çekinmeyeceğini gösteriyordu. Saatlerce çatıştı halk. Huanuni maden işçileri, yanlarında getirdikleri dinamit lokumlarıyla ordunun panzerlerine, kurşunlarına ve gözyaşartıcı bombalarına karşı direndiler.

Bolivya basını çatışmayı şöyle özetliyordu:

"Şehrin kuzey, doğu ve batı mahalleleri isyancılar tarafından kontrole alınmıştır. Hükümet binalarının olduğu şehir merkezinde ise işçiler,

"Dinamit patlamaları zafer salvolarına dönüştü"

Direnişin içinden bir tanığın o andaki havayı anlattığı şu ifadeler, direnişin gücünü anlatıyor:

"Maden işçileri La Paz'da yürüyüşlere başladı-ğında, artık tüm El Alto boşaltılmıştı. Binlerce in-san otoyollardan başkente hareket etti. Şehir için-deki tüm köprüler yıkıldı, sokaklar taş bloklarla ve devrilen trenlerle bloke edildi. La Paz'ın merkez meydanı insanlar tarafından tıka basa doldurul-du. Bu arada Goni'nin iktidardan ayrılacağı söy-lentisi dolanmaya başladı. Bunun üzerine halk Başkanlık Sarayına akmaya başladı. Halkı engel-lemeye çalışan polis, halkın yürüyüşü karşısında dağıldı, çoğu yürüyüşçülere katıldı. Ama bu ilk polis kordonundan sonra Başkanlık Sarayı yolu-nu bu sefer de tank birlikleri kesmişti.

Bu arada maden işçileri de tankların olduğu yere gelmişlerdi. Maden işçileri disiplinli bir şekil-de ve askeri nizamda hareket ediyorlardı. Başla-rları miğferleri, yüzlerinde kararlılık ve dinamit-lerle silahlanmışlardı. Uzun bir çatışmayı göze alarak geldikleri belliydi. 'Alçak Goni, maden iş-çileri geldi' sloganlarıyla birlikte her taraftan pat-latılan dinamitlerin sesleri birbirine karışmaya başlamıştı. Tüm kitle de maden işçilerine yolaçı-yor, onların sloganlarına katılıyordu. İşçiler ve halk sarmaş dolaş olmuştu. Öğleden sonra dört civarında, yürüyüş artık bir zafer yürüyüşüne, di-namit patlamaları da zafer salvolarına dönüşme-yeye başlamıştı."

üniversiteliler ve gecekondu-lular tüm önemli so-kaklara barikat kurup El Alto'dan gelmekte olan yürüyüşçüleri Murillo Meydanı'nda beklemeye başladı. Başkanlık Sarayının çevresinde ağır si-lahlı ordu birlikleri iktidarın bu sembol yerini kurşun ve ateşle koruma altına almıştı.

Kitlenin cüreti karşısında kritik bir an yaşan-maya başlamıştı. Kararlılık karşısında polislerde bir çözüme başlamıştı. Akşama doğru ise La Paz'ın dış mahallelerindeki polis birlikleri direni-şe boyun eğiyordu. Artık göstericilere ateş açmı-yor ve yollarından çekiliyorlardı. Bir süre sonra şehir merkezindeki polisler de dağılmaya başla-dı. Sıradan polisler tereddüt halindeydi. El Pra-do'daki göstericiler 'Polis kardeşler, mücadelemi-ze katılın' sloganları atıyordu. Mantıklı düşün-meye zorlanan polisler, iki saat öncesine kadar kitleye ateş ederken, şimdi yaralıların taşınması-na yardım ediyordu." (13 Ekim 2003)

"Başkente ileri"... Yoğun çatışmaların, 17 kaybın ardından halk düzenli olarak geri çekildi. Bir kısmı emekçi semtlerinde barikatlara, bir kıs-

ma da başkentin etrafındaki kırsal alana çekildi.

Ertesi günü (14 Ekim) COB tüm kentlerde grev, yolların barikatlarla kapatılması ve başkente yürüyüş çağrısı yaptı. On eyalet, La Paz, Cochabamba, El Alto, Potosi ve Oruro eyaletleri çağrıya uydu. Yoksul halk 'Baskente ileri' sloganıyla konvoylar halinde La Paz'a akmaya başladı. La Paz sokaklarındaki çatışma tüm ülkeyi sarmıştı. Direniş güçleri yerel radyolar aracılığıyla kurdukları iletişim ağını kullanıyorlardı.

Altiplano'da toplanan halk, köylüler ve savaşçılıklarıyla ünlü Aymara yerlileri, başkentteki isyanı desteklemek için yürüyüş kararı alırken, yollardaki barikatlarda çatışan madencilere de çevredeki kentlerden destek için gidiliyordu.

"Diğer bölgelerde de yollar kesilerek La Paz ve El Alto ayaklanmaları ile dayanışma yürüyüşleri organize edilmeye başlandı. Bolivya'nın en büyük şehri Cochabamba'da sürekli olarak gösteriler, toplantılar yapılıyordu. Güneşin batışıyla halk sokaklara taşmaya başlıyordu. Maden şehri Potosi'de direnişe herkes eksiksiz katılıyordu. Herkes şehitlerle dayanışmada, Lozada'nın istifasını haykırıyordu. Bu arada sallantıdaki Lozada hükümetine bağlı birlikler tüm ülkeden başkente takviye olarak çağrılıyordu. Çünkü başkentteki çatışma artık belirleyici çatışma olacaktı."

oligarşi iktidarını kurtarmak için devlet başkanını feda ediyor. Polis ve orduda çatılmanın başlaması, halkın devrimci kalkışmasının sonucuydu. Yapılması gereken ise açıktır; çatlağı derinleştirmek. İsyanının sürmesi, kuşkusuz bu saflaşmayı da ilerletecekti. Nitekim, burjuvazi saflarında da bölünmeler yaşanmaya başlamıştı. İktidar ortağı burjuva partileri, başta Başkan Yardımcısı Carlos MESA ve Maliye Bakanı Jorge TORRES olmak üzere, devlet başkanından desteklerini çektiklerini açıkladılar.

Burjuvazi için asolan iktidarını, korumaktır. Koltuğa bir süre için oturttuğu kişiliğin hiçbir önemi yoktur. Burjuva kesimlerin, Lozada gibi, sıradan olmayan, büyük toprak sahibi bir devlet başkanından vazgeçmesi de iktidarını kurtarmak için bir manevraydı. Lozada'nın, ABD'nin desteğini alması da bunu değiştirmezdi. Feda edildi.

önderlik iktidara yürümek yerine anlaşılmayı tercih ediyor. Devlet başkanının istifasının ardından, halk sevinç gösterileri yaptı. Ayaklanmanın önderliğinin çağrısı ile madenciler, Kızılderililer, koka üreticileri evlerine döndü.

Halkın, devlet başkanının istifası sloganıyla çatışmalara girmesi ve kararlılığı, cüreti bu istifayı zorunlu hale getirmişti. Ayaklanma önderliğinin, bu noktayı yeterli görmesi, tamamen siyasi

cüretten, devrim hedefinden yoksun olmasından kaynaklıydı. MAS ve MIP'ın (Pachacuti Kızılderili Hareketi) *"ülkeyi yeniden kurmak için Anayasal Meclisin toplanması çağrısı"* yapması, sorunu **iktidar değişikliği** değil, **hükümet değişikliği** olarak görmelerinin bir sonucudur.

MAS lideri Morales, yeni hükümeti desteklediğini açıkladı. Hükümetin niteliği açıkken, verilen bu destek, reformizmin oligarşiye bir armağandır. Nefes alma ve toparlanma, direniş güçlerini (yapabilirse) tasfiye etme olanağı kazanacaktır. *"Yeni hükümete süre tanımak, talepleri yerine getirip getirmeyeceğini gözlemek"* gibi gerekçeler, düzenin sürmesini istemektir, halk kitlelerini aldatmaktır. Halkın öfkesini kontrol altına almayı çalışmada, düzenin istikrarında, egemen güçlerle aynı safta birleşmek de işte böylesi durumlarda daha somut olarak ortaya çıkmaktadır. Sömürüden, emperyalist zulümden kurtuluş Lulalı Brezilya örneğindeki gibi, burjuva demokrasisinin ehlileştirilmesi teorileriyle, ya da parlamenter yolla olmayacağı denenip görülen bir yoldur. Mevcut devlet mekanizması ve ekonomik yapı ve kapitalizmle bağlar durdukça, reformist iktidarlar ancak halkı yatıştırmaktan, çelişkileri görece yumuşatmaktan başka bir işlev göremezler.

Sınıf çatışmasının keskinleştiği anlarda reformizmin ne yapıp yapamayacağını bir örneğidir yaşananlar. Halk kitlelerinin isyanının meşruluğuna inanmaz reformizm, burjuvaziyle pazarlıklar ve en nihayetinde devrimin yüzüstü bırakılması onun karakteridir. Çatışmayı büyütme, iktidara yürümek, siyasi cüret gerektirir.

Genel grevin, genel bir direnişe ve halk ayaklanmasına dönüştüğü koşullarda, kimi yerel siyasi grupların da değerlendirdiği gibi, *"çifte bir iktidarı yani alternatif bir iktidarın şartlarını hazırlamıştı. Verili şartlar altında halk kitleleri iktidarı alabileceklerini gösterdiler. Bunun için tüm şartlar olgunlaşmıştı. Polis ve ordu içindeki bölünmüşlük an be an artarken halk kitlelerinin kararlılığı da artıyordu. Orta sınıflar da direnişe katılıyorlardı, bir yandan da işçiler ve köylüler kendi Savunma Komitelerini kuruyorlardı. Örneğin 16 Ekim günü bir milyon insanın yaşadığı El Alto şehrindeki halk, Halk Meclisleri Federasyonunun (FEJUVE) 562 birim başkanına, hükümet milislerinin artan saldırı ve katliamlarına karşı Savunma Komiteleri kurma yetkisi verdi."*

Elbette burjuvazi iktidarı kolayca vermeyecektir, ödenen bedelin çok daha fazlası ödenecektir. Devrim de böyle gelişir. Halk bu cürete ve fedakarlığa sahip olduğunu kanıtlamıştır. Bolivya halkı arayış içindedir. Reformizmin etkisini de aşarak arayışını, iktidarını kurarak sonuçlandırmasını da bilecektir.

Niye kurduk? Niye dağıtıldı?

Geçen haftaki Aynı Safta sayfamızda, Eyüp Yerel Platformu'nda yaşanan soruna değinerek, bu yerel sorundan hareketle birlik konusuna ilişkin genel sorunlar üzerinde durmuştuk. Yazımızın sonunda ise Eyüp'teki soruna ilişkin şu dilette bulunmuştuk:

"Subjektif hesaplarla, kurulmuş birlikler sabote edilmemeli, solun birlik kültürüne yeni olumsuzluklar eklenmemelidir. Eyüp Platformu'nun mevcut sorunu çözmesini, birlik kültürü ve geleneğine uzak anlayışları aşarak çalışmalarını sürdürmesini diliyoruz."

Olmadı.

Daha yazımızın mürekkebi kurumadan dağıtıldı platform. Birlik kültürüne yeni olumsuzluklar eklendi. Ciddiyetsizliğin hemen her biçimine tanık olundu.

Temel Haklar'ın "bağımsız çalışma yapmamasının" dayatılması, veya platformu 'işgal, Filistin, Kürt sorunu' konusunda birliğe çevirelim... gibi tutar yanı olmayan "öneriler" yapılması, birliği dağıtıcıydı ve bunda ısrar edilince bu sonuç çıktı ortaya.

Hem de nasıl? Toplantıya

Bu platform kurulduğunda, kitleleri esir alan, çürüten uyuşturucuya, çetelere, fihuşa karşı bir mevzi olarak kurulmuştu. Semt halkı, sevinçle, umutla karşılamıştı bu birliği. Uyuşturucuyu pazarlayanlar, çeteleri palazlandıranlar ise kuşkusuz hiç memnun olmamıştı!

Peki şimdi bu birliği dağıtmak, kime ne kazandıracak?

geliyorlar, "biz karar aldık, gidiyoruz"... diyerek çekip gidiyorlar.

Ciddiyetsizlik. Herşeyden önce halka saygısızlık! Çünkü, O platform, halkın katıldığı toplantılarda kurulmuştur. Kurulduktan sonra platform adına halka vaatlerde, önerilerde bulunmuştur. Yapılması gereken en azından kuruluşuna, çalışmalarına katkıda bulunan halkın da katılımıyla toplanıp sorunu orada tartışmaktır. Bu da olmadı, en azından böyle bir toplantıyla kimin neden ayrıldığını açıklamaktır.

Ama solda bu tarz bir sorumluluk anlayışı yoktur. Kitlelerin iradesinden, demokrasi-den çok sözederler ama onu içselleştirmemişlerdir. Kitlenin iradesi üzerine şekillenen örgütlülükler oluşturamamışlardır tarihleri boyunca. Bu iradeyi esas alan Halk Meclisleri'nde bundan dolayı yer almamışlardır.

Platformun dağıtıldığı bu toplantıdan sonra, çeşitli gruplarla yapılan görüşmeler ise ciddiyetsizliğin bir başka boyutunu çıkardı ortaya.

Bir çoğunun orada ne olup bittiğinden haberi bile yoktu. Haberi olanlar, çarpıtılmış bilgilere sahiptiler.

En azından devrimci bir dergi, genel bir sorunun bir parçası olarak bu sorunu gündeme getirip üzerine bir yazı yazdığı için merak edilir, öğrenilir, araştırılır. Ama bu da yok ne yazık ki.

Hiçbir şeyi önemsemeyen bakış açısı, gelenekler yaratamıyor. Birlik geleneği yaratamıyor. Kuruluyor, bozuluyor, yine kuruluyor, kimsenin haberi, ilgisi, bilgisi olmadan yok oluyor, nasıl kuruldu, niye bozuldu diye bir muhasebe konusu yapılmadığında, farkında bile olunmayan bir kısır döngü içinde dönölüp duruluyor.

Bu köşeyi sürekli okuyanlar hatırlayacaktır. Solun son yıllarındaki "iddiasızlaşmanın" en ciddi göstergelerinden birinin ideolojik mücadelenin adeta kaybolması olduğunu vurgulamışızdır. Bunun bir parçası da sol içi eleştiriler karşısındaki suskunluktur. Sorduğunuz sorular havada asılı kalır? Eğer eskaza genel sormuşsanız, kimse üstüne bile alınmaz. Ama adlı adınca kimi eleştirdiğinizi, kime sorduğunuzu belirtmeniz de sonucu değiştirmez. Bu sorunda da muhtemeldir ki, böyle olacak, "konu" çoğu için kapanmış sayılacaktır.

Oysa, kapatılamaz. Çünkü Eyüp'te de açık bir bozgunculuk yapılmıştır. Bozgunculuktur, çünkü,

"İşgal, Filistin, Kürt sorunu, tecrit..." konularında bir platforma dönüştürelim diyenler, Koordinasyon'da aylardır Koordinasyon'un yerel örgütlenmelerinin oluşturulması önerisi yapıldığını bilmiyorlar mı? Böyle bir düşünceleri varsa, bunu Koordinasyon'da gündeme getirebilirler, bunun için farklı bir konuda oluşturulmuş bir birliği niye dağıtmak gereksin? Bu soruya verilebilecek mantıklı, tutarlı bir cevap yoktur.

"Alibeyköy'de bağımsız si-

yasi faaliyet yürütülmesin” di-
yenlerin de bunu izah edecek
tutarlı bir gerekçeleri yoktur.

Eyüp yerel platformundaki
bozgunculukla, ÖDP’nin koor-
dinasyondaki bozgunculuğu
arasında ne fark var? *Benim is-*
tediğim gibi olmuyorsa, herke-
si kullanamıyorsa, benim
reklamım yeterince yapılmı-
yorsa, bu birliği dağıtıyorum.
ÖDP’nin bölücülük zeminini de
buydu.

Halka, devrime karşı so-
rumluluk duyan herkes, attığı
her adıma önem vermek, o
adımın hesabını vermek duru-
mundadır. Birliği kurarken de,
bozarken de aynı sorumluluk
duyulmak zorundadır. Birlik
kurarken, yoğun bir propagan-
dayla onu dört bir yana duyur-
mak ne kadar doğru ve gereki-
liyse, o birlik bozulduğunda da
bunu halka anlatmak, neden-
lerini niçinlerini açıklamak o
kadar gerekli ve doğrudur.

Halka hesap vermenin di-
şında, sol spekülasyonlardan,
dedikodulardan çıkıp, işte tam
bu noktalarda ideolojik müca-
dele yürütmelidir. Ne olacak
işte, altı-üstü bir semtteki so-
run, niye bu kadar önemsensin
ki diye düşünülemez. Bu ve
benzeri onlarca şey önemsen-
mediği için, halka güven ver-
meyen, ciddiyetsiz bir sol tab-
losu çıkarılmıştır ortaya.

Anlayış Eyüp’te de, başka
şehirde de, yerel bir örgütlen-
mede de, merkezi bir birlikte
de değişmez. Bugün Eyüp’te
böyle davranan anlayış, yarın
onu başka yerlere de taşıya-
caktır. Ya bu olumsuzlukların
eleştirisi-özeleştirisi yapıp
önü kesilecek, ya da solun bir-
lik tarihinin bu tür olumsuzluk-
larla yazılmasına devam edile-
cektir.

Ölüm Orucu Diye Bir Şey Yok! Sekiz Tutsak Daha Ölüme Yatmadı! Bu Sizi Aklar Mı?

Direnış 4. yılında; tek başla-
rına bu direnişini omuzlamak du-
rumunda bırakılan Cepheli tut-
saklar, 10. Ölüm orucu ekibini
de çıkardılar. Fakat buna rağ-
men, **yok sayma tavrı, en kaba
haliyle sürdürülüyor.**

Demokratik kurumlar, sendi-
kalar, dernekler, odalar, bırakın
doğrudan desteklemeyi, 10.
ekiplerin de ölüme yatmaları
nedeniyle, kendi icazetçi çizgile-
ri içinde bile, bir açıklama yap-
mıyorlar. Hiçbiri kalkıp devlete
“107 kişi öldü, sekiz tutsak da-
ha ölüme yattı, onlar da ölme-
sinler, tutukluların taleplerini
kabul edin!” demiyor!

Siyasi hareketler, legal parti-
ler, neden “tutsakların talepleri
kabul edilmelidir!” diye bir açık-
lama bile yapmazlar?

Sanki böyle bir direniş yok.
Sanki bu ülkede sekiz tutsak
daha ölüme yatmadı!

Yok sayma, sol açısından
adeta bir “savunma” mekaniz-
ması olmuştur. Direniş karşısın-
daki duyarsızlıklar, sorumsuz-
luklar, kaçkınlıklar, bunun arka-
sına saklanıyor. Veya saklandığı
sanılıyor.

10. ölüm orucu ekibini gör-
mezden gelmelerini de bir yana
bıraktık.

20 Ekim, Ölüm orucunun
başlamasının yıldönümüydü.
Kimi örgütler, kurumlar, dergi-
ler, 20 Ekim’in yıldönümü nede-
niyle açıklamalar yapıp, yazılar
yazdılar.

Fakat, 19 Aralık’tan bu ya-
naki tarihin hatırlatıldığı ve ço-
ğunun da epey uzun olduğu bu
açıklamalar ve yazılarda da
yoktu süren ölüm orucu. Bun-
lardan iki örneği aktaracağız.

Biri İHD. Tecritle ilgili bir
açıklama yaptı geçen hafta, F
tiplerini anlatmıştı, fakat bir sa-

tır olsun, sürdürülen direnişten
sözetmiyor, ölüm orucundakile-
re karşı uygulanmaya devam
edilen zorla müdahaleden sözet-
miyor... ikinci örnek, **Kızıl Bay-**
rak; 20 Ekim nedeniyle direni-
şin başlamasının yıldönümü
üzerine yazmış. O da sürdürülen
direnişten sözetmiyor. Niye bu
iki örneği seçtik? Birincisi (İHD)
“ölüm orucuna karşı” olanları
temsil ediyor. İkincisi ise, ölüm
orucuna ilk başlayan anlayışı.
Ve ne ilginçtir ki, bugün gelinen
noktada ölüm orucunu yok say-
makta birleşiyorlar. Herkes bu-
nun üzerinde düşünmelidir.

Ölüm orucunun ilk dönemle-
rinde bir çok aydın kesim, de-
mokratik kitle örgütü, “talepler
kabul edilsin, gençlerimiz ölme-
sin” diye açıklamalar yapıyor-
du. Şimdi niye yapmıyorlar?
Nasıl olsa 107 kişi öldü, sekiz
daha ölse bir şey değişmez diye
mi düşünüyorlar?

Siyasi hareketlerden kitle ör-
gütlerine kadar, bir çok kesimin
Onuncu Ölüm Orucu ekipleri
karşısındaki tavrı, ne yazık ki iş-
te buna denk düşüyor. Ölüm
orucundan sözetmeyerek, oli-
garşinin sansürüne soldan des-
tek vererek kendi sorumlulukla-
rını ve sorumsuzluklarını örtbas
edebileceklerini sananlar yanılı-
yor.

Siz yok saysanız da var. Siz
gündeminize almasanız da, o şu
veya bu biçimde gündemde. O,
direniş, siz ne yaparsanız yapın,
tüm devrimcilerin demokratların
beyninde, yüreğinde. Direniş
yok sayanların, gündemine al-
mayanların tabanı, üyeleri, hat-
ta kadroları için de geçerli bu.

Böyle olduğu için de, yok
sayma, dönüp, yok sayanları
vuracak bir politikadır. Bugün
ya da yarın.

Katlettiler, korkuları bitmedi!

Çorum kırsalında geçen hafta katledilen iki Cephe savaşçısı Gazi Arıcı ve Selhan Top'un cenazeleri, katliamcılar tarafından alelacele gömüldü. "Gazi, Selhan Ölümsüzdür" yazılı bir pankartın onların şehit düştüğü yerin hemen yanbaşıda dalgalanmasından korktular. "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" gerçeğinin Gazi ve Selhan'ın yoldaşları tarafından haykırılmasından korktular.

Onlarca cenazemiz kaçırıldı bugüne kadar polis ve jandarma tarafından. O gün için engellediler belki şehitlerimizin başvucunda onlara sözler verilmesini. Ama hiçbir şehidimizin mezarı, başuçlarında yoldaşlarının and içmesinden mahrum kalmadı.

O and, hayatın kendisindedir.

O and, Gazi'nin, Selhan'ın mücadelesidir.

Emperyalistler ve işbirlikçileri karşısında boyun eğmeyi reddederek isyanın ateşini yaymak için dağlara çıktılar. Selhan Top, yazdığı bir yazıda bunu şöyle açıklıyordu:

"Örgütlü ilişkiye girmemdeki nedenler, baskı ve sömürü düzeninin varlığını bile bile boyun eğmeyi, bu düzenin sonucu olarak ortaya çıkan mevcut yaşam koşullarını, yıllarca ezilen bütün

Bizim için;

- **Hareket** ezilen halkların çektiği yoksulluğa, açlığa, acılara son verecek olandır
- **Hareket** açlığı, yoksulluğu, acıları yaratanlardan er geç hesap soracak olandır
- **Hareket** insanca yaşanabilecek bir düzene, sosyalizme geçişi sağlayacak olandır
- **Hareket** bütün ezilen halklar ve devrim şehitleri için hesap soracak olandır.

(Selhan Top'un Özgeçmişinden)

halkların çektiği acıları bir 'insan' olarak hazmedemediğimden, emperyalistlerden ve işbirlikçilerinden, sömürü düzeninin sürmesinde payı ve çıkarı olanlardan, ezilen halklar ve kurtuluş yolunda düşen bütün devrim şehitleri adına hesap sormak için örgütlenmenin şart olduğunu gördüğümünden örgütlü ilişkiye girdim."

Bu nedenler milyonlarca gencimiz yaşlımız, kadınıımız erkeğimiz için geçerliğini koruyor.

Yunus Güzel Harbiye'de Anıldı

23 Ekim 2001'de İstanbul polisi tarafından işkencede katledilen Yunus Güzel ölümünün 2. yılında yakınları, dostları ve yoldaşları tarafından Antakya Harbiye'deki mezarı başında anıldı.

Anmada Yunus'un başucuna karanfiller, Haklar ve Özgürlükler Cephesi yazılı bir çelenk bırakılırken, Nazım'ın şiirleri okundu. Yunus'un yaşamı, mücadelesi, neden, nasıl katledildiği anlatıldı. "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganı orada bir kez daha tekrarlandı. Jandarma anmanın sonuna doğru, "bu mezar niye diğerlerinden farklı, bir de çelenk bırakılmış" gibi gerekçelerle, kimlik kontrolüyle anmayı engellemeye çalıştı. Ancak buna rağmen anma programı tamamlanarak, Yunus Güzel'in evinde verilen yemekle sona erdirildi.

"Arkasında binlerce Şükrü var"

Üç yıl önce MHP'li faşistler tarafından İstan-

bul 1 Mayıs Mahallesi'nde kurşunlanarak katledilen 15 yaşındaki devrimci Şükrü Santaş, Cemvi'nde verilen bir yemekle anıldı. Anmada saygı duruşunun ardından okunan metinde "O düştü toprağa ama arkasında binlerce Şükrü bıraktı. Şükrü'nün ödediği bedel tüm 1 Mayıs ve tüm Türkiye halkının faşizm karşısında ezilemeyeceğinin ve hiçbir zaman bitirilemeyeceğinin simgesidir." denildi. Yemeğin ardından sloganlarla Şükrü'nün şehit düştüğü yere giden mahalle halkı buraya ellerindeki karanfilleri bıraktılar. 1 Mayıs Mahallesi'nde bulunan Anadolu Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de, derneklerindeki okuma odasına "Şükrü Santaş Okuma Odası" ismini vererek Şükrü'nün anısını yaşatacaklarını açıkladı.

5 Kasım 2001; “İkinci Hayat Kurtarma” Armutlu Katliamı

Direnişin bir odağı hapishanelerse, diğeri Armutlu’ydu. Önce birdi Armutlu’daki direniş evlerinin sayısı. İki, üç oldu. Onlarca ölüm orucu direnişçisi tecrite karşı savaşını burada sürdürüyordu. F tiplerinin etrafına örülen sansür duvarı Armutlu’da yıkılmıştı. Birçok ölüm orucu direnişçisi burada ölümsüzleşti, meşalelerle taşındı cenazeleri. Armutlu’da yanan meşaleler Türkiye’yi aydınlattı.

Oligarşinin kuşatması adım adım Armutlu’yu da içine aldı. Armutlu “işgal edilmiş” bir bölgeye çevrildi. Karanfillerin bile içeriye sokulmadığı bir hapishane haline getirilmek istendi Armutlu. Direniş evlerindeki direnişçiler devam etti direnişe. “Demokratik kurumlar”ın, solun serettiği kuşatma karşısında, binlerce insan, haftalar boyu oligarşinin terörü altında Armutlu’yu ziyaret ederek direniş içinde başka direnişler gerçekleştirdi.

5 Kasım 2001’de “**Burası Filistin Değil İstanbul**” manşetiyle yayınlandı Sabah Gazetesi. Oligarşi katliam kararı almıştı. Filistin değil, İstanbul diye manşete taşınan yer, Armutlu’ydu.

19 Aralık’ta “hapishanelerde devletin otoritesi gösterilecektir” diye saldırmışlardı. “Hayat Kurtarma” operasyonunun benzeri, 5 Kasım’da Armutlu’da yaşandı.

Oligarşinin şefleri, yine “hayat kurtarmaktan”, yine “devletin otoritesini göstermekten” söz ediyorlardı. Belliydi, zulüm, kan dökecekti.

O gün panzerlerle, bombalarla yapılan saldırıda, ölüm orucu direnişçisi **Arzu Güler** ve direnişçilerin refakatçi ve ziyaretçilerinden **Sultan Yıldız, Bülent Durgaç, Barış Kaş** yakılarak, bollararak katledildiler.

Armutlu’dakiler, hücrelerdeki için direniyordu. Hücrelerdeki Armutlu’dakiler için be-

denlerini tutuşturdular. Armutlu’daki saldırıyı duyar duymaz, F tiplerinin hücrelerinde Eyüp Samur, Nail Çavuş ve Muharrem Çetinkaya bedenlerini tutuşturdular. Bir kez daha görüldü ki hapishanelerle dışarıyı, hem fiziki olarak, hem siyasi olarak bu kadar birleştiren bir başka direniş yoktur.

13 Kasım sabaha karşı katliamcılar bir kez daha saldırdılar Armutlu’ya. Kurşunlar yağdı ilk önce. Ardından gaz bombaları. Sokaklarda barikatlar kurularak katliam sürüsünün direniş evine girmesi engellenmeye çalışıldı. İşkenceciler, barikatları aştıktan sonra direnişçilerin olduğu eve girerek, direniş evindeki 8 kişiyi gözaltına aldılar.

Gözaltına alınan sekiz kişiden biri de **Selma Kubat**’tı. O şimdi, 10. Ekiplerde, Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibinde!

Armutlu’yu “temizlemiş”lerdi direnişçilerden. Tarihi tesadüf; Kabil ve Armutlu aynı gün “düşmüş”tü. Kabil’deki işgalciler, işbirlikçi bir hükümet kurarken, işgalcilerin başı İstanbul Emniyet Müdürü, Armutlu halkının evlerinden birini gasbederek, “Küçükarmutlu Geçici Asayiş Karakolu”nu kurdu.

Kabil düştükten sonra, işgalciler, “herkes Afganistan’dan ders almalı, ya bizden yanasınız, ya yakıp yıkarız” açıklaması yapıyordu. Armutlu’daki işgalci karakolunun önünde yaptığı açıklamada “Ya devleti destekleyeceksiniz, ya da devleti destekleyeceksiniz...” diyordu.

Çünkü sanıyorlardı ki, katletmekle sindiririz. Bir kez daha yüzlerce kez yanıldıkları hesabın içindeydiler.

5 Kasım katliamıyla da bitiremediler direnişi. Direniş içeride, dışarıda devam etti.

Armutlu katliamının ertesi günü, yakılmış, içinde dört insanın katledildiği evin çatısında dalgalanan pankart her şeyi anlatmaya yetiyordu. “Katlederek Tüketemezsiniz!”

kahramanlar Ölmez

1 Kasım - 7 Kasım Şehitlerimiz

Necdet PİŞMİŞLER

5 Kasım 1981

Liselî DEV-GENÇ ve Bursa'da mahalli birimlerde sorumluluklar almıştı. Devrimci hareketin kır gerillası geleneğini yaranlardandı. Ordu Aybastı'da jandarmayla girdiği çatışmada son mermisine kadar çatışarak şehit düştü.

Ahmet ARIÖZ

Çetin Gençdoğan
6 Kasım 1994

Almanya'nın Köln şehrinde darbeci kontraların silahlı saldırısıyla katledildi.

Orhan Veli SOYDEMİR

Numan KAYGUSUZ
4 Kasım 1978

DEV-GENÇ saflarında mücadele eden Numan, İstanbul Şehremini'de faşistler tarafından kaçınıp işkenceyle katledildi.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Arzu GÜLER (TAYAD)
5 Kasım 2001

8 Mart 1978 Tunceli Hozat doğumludur. 1992'de Hozat'ta devrimcilerle bağ kurdu. Daha sonra taşındıkları Mersin'de ve İstanbul'da da mücadelenin içindeydi. İstanbul Bahçelievler'de Devrimci Halk Güçleri içinde mücadelesini sürdürürken, F tiplerinin gündeme gelmesi üzerine, TAYAD'lıların mücadelesinde yer aldı. Defalarca gözaltına alındı yılmadı. 4 Haziran 2001'de TAYAD'lıların ikinci ölüm orucu ekibinde ölüm orucuna başladı.

Evliydi. Eşi düzen içi bir yaşamı tercih ediyordu. Koparıp attı bu bağı. Kardeşiyle birlikte bant takmışlardı. Kardeşinin ihanetine rağmen o yoluna devam etti.

Nail ÇAVUŞ (DHKP-C)
7 Kasım 2001

16 yıldır, hayatın çeşitli alanlarında, faşizme karşı halkın iktidarı için kalemiyle, silahıyla, pankartıyla, bedeniyle mücadele ediyordu. İstanbul Hasköy Lisesi'nin orta bölümündeyken devrimcilere sempatisi başladı. 1985'de Marmara Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu'nda örgütlenme çalışmalarında yer aldı.

1987'de BYYO'dan mezun olduktan sonra Yeni Çözüm Dergisi'nde çalışmaya başladı. Kısa tutsaklık dönemlerini takiben Ankara ve sonra da Sivas Mücadele bürosunda çalıştı.

Tutuklanmadan önceki son görevi Akdeniz Bölge Komitesi Siyasi Sorumluluğuydu. 5 Kasım'da Armutlu katliamını duyduğunda, hücrelerdeydi. Fedaiyle cepa verdi düşmana.

Bülent DURGAÇ (DHKP-C)
5 Kasım 2001

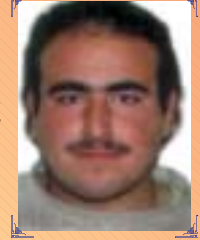

1991'de mücadeleye katıldı. Mersin'de mücadelesini sürdürürken, 1993'de tutsak düştü. 1996 Ölüm Orucu'nda birinci ekipte yer aldı. 19 Aralık katliamı sırasında Bursa'daydı. Yoldaşlarıyla birlikte direndi.

13 Ekim 2001'de Adli Tıp Raporuyla Edirne F Tipi Hapishanesi'nden tahliye edildi. Armutlu'da katledildiğinde 8.5 yıllık tutsaklığından sonra tahliye edileli henüz iki hafta olmuştu.

O, devrimciydi. Direnişin içinden geliyordu. Tahliye olunca da Armutlu'daki direnişçilerin yanına koşmuştu.

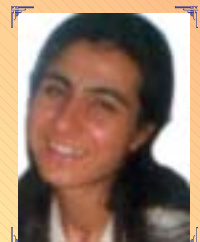
Barış KAŞ (DHKP-C)
5 Kasım 2001

1981 Dersim Pertek Doğrultay Köyü doğumluydu. Çocukluğundan beri devrimcileri, dağdaki gerillaları tanımıştır. Akrabalarından tutsak olanları vardı, kendisi de mücadele içinde iki kez kısa süreli tutsaklıklar yaşadı.

Devrime, devrimciliğe inanan biriydi. O nedenle Armutlu'daki direnişçilere destek olmak için kalkıp Dersim'den gelmişti.

Sultan YILDIZ (TAYAD)
5 Kasım 2001

Kırşehir'de Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk dili ve edebiyatı'nda okurken gençlik mücadelesinde yer aldı. 1999'da İstanbul'da Kurtuluş Gazetesi'nde çalışmaya başladı. 2000'de ise F tipi hapishaneler sorununun gündeme girmesi üzerine, kendini tümüyle TAYAD'lıların mücadelesine verdi. Bir TAYAD'lı olarak, ölüm oruçlarına gelinceye kadarki süreçte hemen tüm faaliyetlerde yer aldı.

Armutlu'nun ölüm oruçlarının sürdürüldüğü bir direniş mahallesi olmasıyla, onun mücadele alanı da Armutlu oldu.

Eyüp SAMUR (DHKP-C)
7 Kasım 2001

17 yaşında Gazi ayaklanmasına katıldı. Bir yıl sonra örgütlü bir Cephe'li oldu. Zaman içerisinde Gazi'nin Sekizevler, Zübeyde Hanım Mahalleleri'nin sorumluluğunu üstlendi. Milis örgütlenmesinde yer aldı. 1998 sonlarında 6-7 ay Armutlu'da faaliyet yürüttü.

1999 Kasım'ında tutsak düştü. 19-22 Aralık'ı Ümraniye'de yaşadı. Ölüm orucu 4. ekibi direnişçilerinden biri olarak 11 Mayıs 2001'de ölüm orucuna başladı. Açlığın altıncı ayında, Armutlu katliamına karşı fedaiyetine gönüllü oldu ve hiç tereddüt etmeden çaktı kibri.

köyün Delisi

Wolfowitz'e teselli

Kaldığı otelde direnişçilerin roket sesleriyle uyanan ABD savunma bakan yardımcısı Paul Wolfowitz basına açıklama yaparken, 1. Zırhlı tümeninin komutanı Tuğgeneral Martin Dempsey, Wolfowitz'e, "Bu saldırının hedefi siz değildiniz. Üzerinize alınmayın" demiş. Bu "teselli ikramiyesine" Wolfowitz'in cevabı ise "alınmıyorum" olmuş. Mezarlıktan geçerken ısıklık çalan korkağı anımsadık.

İşbirlikçiliği o bayrak örter mi?

Türkiye, Guinness rekorlar kitabına, dünyanın en büyük bayrağını yaparak girdi. 300 mil-yara malolan, 3500 metrelik bir bayrak. Lider ülke dediğiniz böyle olur da... Ülkenin başbakanının "TBMM kararı, ABD istedi diye aldı" dediği, Genelkurmay'ın, ABD adına liderlik yaptığı onursuzluğu, bağımsızlık satışını satmayı, 3,5 Km. bayrak örter mi?

Asmalı Konak Manyaklığı

"İftar saatlerinde sinemaya gitmek isteyip de orucumu nasıl bozacağım diye düşünenlerin sorununa sinemaların fuayelerinde kurulan "Asmalı konak İftar standları" ve satışa sunulan "Asmalı Konak Ramazan Paketleri"yle çözüm bulunmuş..."

Bakalım bu manyaklık daha neler üretecek?

"Teröre karşı Mevlana!"

Ne alakası var demeyin. Bu başlığı, espri olsun diye biz yazdık da sanmayın. Aynen burjuva basından alındı. Direnenlerin öfkesi emperyalistleri, işbirlikçilerini vurdukça, neye sarılacaklarını şaşırdılar. Ama bir kere teşhis yanlış; karşılarında "terör" değil, direniş var. Terörü yapan ise kendileri. Eğer Mevlana teröre karşı bir işe yarayacaksa, önce kendileri okuyup hatmetsin.

Narince bir polis

Gençlik Gelecektir Dergisi'nin basılmasında gözüaltına alınan ve işkencedeki devrimci bayanlardan birinin yanına yaklaşıp bir kadın polis. Uzun süre düşünmüştür, ne yapsam da etkilesem, devrimçiliği bıraktıysam diye. Sonunda bulur, zekasına ve dünyaya bakışına uygun bir etkileme yolu:

"Bak ben 90-60-90 narince bir kadını, sen de benim gibi ol"...

Bu arada, devrimci kadın slogan atmaya devam etmektedir: "İşkence Yapmak Şerefsizliktir."

BASINDAN

Cumhuriyet adına

Hacettepe Üniversiteli Birtan Altınbaş'ın 1991'de gözaltında ölümüyle ilgili dava zamanışımında can çekişiyor. Savcılık, işkenceyi bir kez daha tespit etti. Ancak, istediği cezada 'Öldürme kastı yoktur. Ölüme yol açan işkenceyi de hangisinin yaptığı belirlenememiştir' gerekçesiyle indirim yaptı. Bu dava da benzer işkence davalarında olduğu gibi, 12 yıldır sonuca bağlanamadı. Ceza indirimiyle başı okşanan kamu görevlisi sanıklar, duruşmalara gelmeyerek, sürekli kaçarak davayı zamanışımına sokmak için uğraşmışlardı. Avukatları çıkıp şu altın sözleri söyleyebiliyor: "Maktul de Türkiye Cumhuriyeti'nin evladı. O yüzden elbette hak gaspı söz konusuysa, bunun ortaya çıkarılması gerekir. Diğer tarafta suçlanan polis memurları var. Bu kişiler, kendi nefisleri için değil, ne yapmışlarsa devletin çıkarları için

yapmışlardır. Yapılanlar, hukuka aykırı olarak değil, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin varlığı için yapılmıştır."

İşkenceci avukatının bu savunması, kimse-nin hiçbir şekilde yadırgayacağı bir muhayyilenin ürünü değil. Bu tür 'iş kazaları' sonrası çıkıp 'Kendim için öldürdüysem namerdim. Her şey vatan için' diye gururla haykıran katilleri çok gördük. Onlar da kimilerine göre bu Cumhuriyet'in şerefli evlatları, biliyorsunuz.

(Yıldırım Türker, Radikal, 27 Ekim 2003)

Devlet Adına!

"Ben şunu biliyorum. Cantürk'ün öldüğü haberi ulaştığında, 'Senin bu işten bilgin var mı, bu işi senin adamların mı yaptı' filan diye sormaksızın, Mehmet Ağar'ın Emniyet genel müdürü olarak, MGK'da alnından öpülüp tebrik edildiğini biliyorum."

(Neşe Düzel'in Avni Özgürel'le röportajından, Radikal, 27 Ekim 2003)